

EMEK EN YÜCE DEĞERDİR!

EMEĞİNE SAHİP ÇIK!

1 MAYIS'TA ALANLARI ZAPTET!

DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİNİZ!

B<Z HALKIZ GELECEK ELLER<M<ZDED<R!

Sayı: 2001-01 • 1 • Yıl:1 • 27 Nisan-10 Mayıs 2001 • 15 Günlük Devrimci -Sosyalist Gazete • Fiyatı: 500.000TL. ISSN: 1303-0299

KİM DUR DİYECEK BU ZULME!

Ülkemizde satılacak-yağmalanacak birkaç şey kaldı. Satıyor, yağmalıyor, daha fazla borç alıyorlar. Çocuklarımızın geleceği karartılıyor. Soyup, yağmalayıp ABD'ye Avrupa'ya kaçıyorlar.
Kim dur diyecek buna?

Yeni Demokrat Gençlik ekini almayı unutmayınız!

İşsizlik çığ gibi büyüdü. Hayat hergün biraz daha pahalı. Ücretler değer kaybediyor, sosyal haklar yok edildi.
Kim dur diyecek buna?

Özelleştirilen sağlık paralı, eğitim paralı. Vergiyi zorla alan devlet, halka hizmet etmiyor. Her hizmeti yeniden parayla satıyor. Bütçeyi batık bankalarla, kredilerle hortumluyorlar.
Kim dur diyecek buna?

Vergisini, kredi faizini ödeyemeyen halka haciz ve hapis dayatılırken; hortumlanan bankalar kurtarılıyor, patronların çalıp çırptıkları bütçeden dolduruluyor. Esnaf kepenk kapatıyor.
Kim dur diyecek buna?

Tarım, tamamen emperyalist tekellerin çıkarına göre şekillendirildi ve batırıldı. Köylü üretim dışına itiliyor, açlığa mahkum ediliyor.
Kim dur diyecek buna?

Bu zulüm düzenine karşı çıkanlar işkence görüyor. F tipi zindanlarda izolasyonla yok edilmek isteniyor. Direnen tutsaklar Ölüm Orucu'nda peşpeşe şehit düşüyor. Devlet işkenceci ve zalim.
Kim dur diyecek buna?

Düzenden memnun olanlar bir avuç emperyalizmin uşakları ve onları koruyan paralı bekçileridir. Milyonlarca işçi-köylü, memur, esnaf, öğrenci ve işsiz bu düzenden memnun değil, kurtulmak istiyor.
Bir avuç zalim örgütlü, milyonlarca emekçi örgütsüz.
Güçsüzlüğümüzün nedeni örgütsüzlüğümüzdür!

Bu zulme ancak örgütlü halk dur diyebilir!

İşçiler-köylüler, kamu çalışanları, esnaflar, öğrenciler, işsizler... emeğinin hakkını ve ülkemizin bağımsızlığını isteyenler;

ÖRGÜTLENELİM VE BU ZULME DUR DİYELİM!

İşçi-köylü Den

Tezgah başında alınteri akıtan, topraktan yaşam çıkartanların candanlığıyla **merhaba**, Üretim faaliyeti, sınıf mücadelesi pratiği ve laboratuvar araştırmaları bilginin kaynaklarıdır. Yaşam ve bilgi, bilim buradan çıkar, bu alanlarda insanla yeniden buluşur. Toplumda bilgi, bilim ve bilimsel gelişmeler; üretim aletleri kimin elindeyse onun hizmetine girer ve onun çıkarını korur. Mülkiyetin kolektif olduğu ilkel komunal toplumda; herşey toplumun/insanlığın çıkarına hizmet ederken; özel mülkiyetin gelişmesi ve egemenliği şartlarında özel mülk sahiplerinin hizmetine girmiştir. Köleci toplum, feodal toplum serüvenlerini yaşayan özel mülkiyet; kapitalist toplum sürecindeki serüvenini, kapitalizmin tekeli aşamaya geçişi ile yozlaşan, çürüyen ve soysuzlaşan bir tarzda sürdürüyor. Feodalizmden kapital-

izme kendi iç dinamikleriyle geçiş yapamayan ülkeler ise, emperyalizm tarafından teslim alınarak azgın sömürüye tabi tutuldular, tutuluyorlar. Ülkemiz de; Osmanlı döneminde emperyalizmin tuzağına düşerek bağımlı bir ülke statüsüne sokuldu ve çeşitli milliyetlerden halkların derin acılarına tanıklık ederek; birinci emperyalist paylaşım savaşında kullanıldı; bir kısmı işgal edildi.. “Kurtuluş savaşı” ile, ülkemizdeki açık işgal kaldırılmış olmasına karşın; ekonomik, siyasi olarak ve dünya görüşü olarak emperyalizme bağımlılığını sürdürdü. Osmanlıdan kalan borçlar ve verilen imtiyazlar sürdürüldü. “Padişahsız padişahlık” sistemi sürdürüldü. Sonra bu ilişki daha da derinleşti ve emperyalizme bağımlılık giderek pekişti. Nato aracılığıyla askeri iradeyi de emperyalistlere tamamen teslim eden bu sistem; borçlanma, faiz ödeme, ekonomik, askeri, kültürel ve siyasi iradesini tamamen yitirdi.

Sözde bağımsız gerçekte ise, bağımlı hale geldi. Özellikle ABD emperyalizminin yörüngesinde ve çıkarına göre konumlanmıştır. Yarı-sömürgecik olgusu, aynı zamanda diğer emperyalistlerin de pazar dalaşı yaşaması anlamına gelmektedir. Feodal mülkiyet ve üretim ilişkilerinin tasfiye edilmeyişi, feodal karakterdeki sınıfların da iktidarda önemli söz sahibi olmasını getirmiştir. Emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm yani ülkemizdeki üç gerici, kaderlerini ortaklaştırmış olmaktadır. Bu sistemin ezdiği, sömürdüğü sınıf ve tabakalara bugüne kadar verdiğinden farklı olarak vereceği birşey yoktur. En son 17. kez IMF anlaşmalarıyla yürütülen politikalar sonucu; egemen sınıflar borç dilenmek zorunda kalmışlardır. Sistemin düştüğü bu kriz ve çıkmazda emekçilerin hiçbir rolü olmamasına ve hatta bugüne kadar emekçilerin sırtından geçinmelerine rağmen egemenler, yine krizin

yükünü işçiye, köylüye, esnafa, kamu çalışanına, gençliğe ve emekçi kadına çıkartma hesabı ve çabası içindedirler. “İşçi-köylü” nün ilk sayısıyla candan merhaba derken; bütün ülke ve dünya gerçeklerini açıklama; ezilenlere kendi gerçeklerini, güçlerini, yapabileceklerini ve çözüm yolunu gösterme; işçi sınıfının öncülüğünde emperyalizmin ve komprador patron-ağaların nasıl yenileceğini aydınlatma, kitlelere ışık olma ve hareketlerinin yanında olma görevimizi de layıkıyla yapacağımızı ilan ediyoruz. İşçi-köylü’nün, emeğin yaratıcılığı ve kararlılığıyla yeniden merhaba diyor, yeni sayımızda buluşmak dileğiyle, dostlukla kalın diyoruz.

İşçi-köylü

NOT: Teknik aksaklıklardan kaynaklı olarak gazetemiz yurtdışında bir süre daha tabloid boyda yayınlanmaya devam edecektir.

Nergiz Kızı

Seni, halkımın örgütlenmiş öfkesinden,
Dağların doruklarında
Tohuma duruşundan tanıyorum.

Düşmanın ciğerini dağlarken bile
Çelimsiz duran görünüşünden,
Al bandı beyninde kuşanışından,

Çıktığın güneşe yolculuğundan,
Tanıyor halkın seni.
Sen, Dersim Güllistanlığına
bu baharda
düşen ilk Nergiz
Beyaz dağ eteklerine
sofrayı kuran ilk kız
Söyle! seni ülkem
hangi toprağına ekeyim.
Bu taptaze bahar sabahında
Özgürlüğe duran bu gidiş

halay başındaki bu haykırış
Bu mendil sallamalar
‘dayanın can yoldaşlar’ diye mi!
Duvarlardan ısıttığın
bu sıcak selam
‘bizimkine mi’
bilesin ki
ısıttılar duvarların sıcaklığı
yayıyor.
123. günle vadalaşan
bedenin

bir mihenk daha döşedi yarına.
Cana can katan
Nergiz kızı
Parıldayan siperler
Nergizlere bezendi.
Ay ışığı utanıyor şimdi,
daha önce yarmadı
diye geceyi

**11.04. 2001
Sakine Dönmez**

“Kaç bayram geçti”
dedi anam
Yine mevsimi yedik biz
yürüdük anarak erdik
“Mil mi çekildi bu gözle” der
karalar bahara da
Umut işçisiyiz biz
Ne yas ne gam
ne tasa
yakışmaz aradımız sıra
kar, boran fırtına, lodos
sel ahında önüne katanı götüren
hangi dilde hangi usta
gördü bu günleri
gören göz dayanır
bu yürek susar mı?
Acıları kuşandı da geldik.
Yırtıyorum “sessizliği” zebanilere inat
Umut işçiliği ile yaşamın kıyısında
çağla yüreğim çağla
patla
patla Partizan Öfkesi
yüreğim
Oku! dediler
“Oku adam ol!”
ne okul hakkı, ne okuma hakkı bize

dolapçı beygiri olduk
koş babam koş ha...
Yarınımız ne olacak dedik
Kocaman “Hiç”i gösterdiler
yoksulluğun işsizliğin girdabında
gençliği gördük
çağla yüreğim çağla
patla
Patla Partizan Öfkesi
yüreğim
çünkü sen
emeği hasır edilen tütüncüyü tanıdın
Pamukta, üzümde, incirde, çayda,
fındıkta
bezirgan takımı parazitleri gördün
Daha ne sayayım yurdum
güzelliklerimizi çaldılar
Ahtapotlara yem ettiler
“Hiç” edilen bizim alınterimiz oldu
Yaşlı bedenlerimiz
nasırlı eller kırışan yüzler
yüzyılların acılarını taşıdı yüreğimiz
karın tokluğuna dayan denildi.
Çağla yüreğim çağla
patla
Patla Partizan Öfkesi

yüreğim
Çünkü sen sevdaları kuşandı da
geldin
saf temiz sevdaları, sevinçleri, hüznü
oyasına, kilimine nakış nakış dokuyan
kızlarımız, kadınlarımız
geleceği ellerinden alınanlarımız
yani en çoklarımız
köz altında umutları kaldı
Tanıdık da büyüdük
çağla yüreğim çağla
patla
Patla Partizan Öfkesi
yüreğim
Toprağından sürülmüş...
acılarını kuşandı da geldin
pelesenk vurulmuş
dilleri tanıdık yurdum.
Kondulara sıkışmak kar etmez artık
Geleceğin ateş topları
serhıldanları doğuyor
işte bu
toprakta tohum
anaların rahimleri kurutulabilir
bu kökleri söküp atabilir misiniz?
ey zebaniler

çağla yüreğim çağla
patla
Patla Partizan Öfkesi
Yüreğim
Yıldızlar tutulabilir mi hiç
betonlanabilir mi?
“Hiç”leştirilmek istenen
yaşamın kıyısında yine
zulmün kalelerini dövüyorum
bir gün bile fazla yaşamak
inatla...
Yıldızımızın
UMUT işçiliği ile
zebanilere inat
bir gün bile fazla yaşamak
ve bahara ereceğimiz günler de yakın
yüreğim çağla
Halkımızın bayramı da gelecek
baharı da...
Coşkun akan ırmaklar gibi
çağla yüreğim
çağla
27 Mart 2001
Yusuf Can
Edirne F Tipi Hapishanesi
Ölüm Orucu Direnişçisi

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Genel Yayın Yönetmeni: **Memik HOROZ**
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Bariş AÇIKEL**
Baskı: Serler Matbaası Genel Dağıtım: YAY-SAT

ISSN. 1303-0299

Hesap Numaraları: Sema Gül

Ziraat Bankası Aksaray Şb. Yurtiçi hesap no: 0751 0003 0003
1868 121
Yurtdışı DM hesap no: 301009-259546
Emlak Bankası Atatürk Bulvarı Şb. Fr. Fr. hesap no: 001
0423
Vakıfbank Valide Sultan Şb. Avusturya Şilini hesap no: 345-
4012031

Abone Koşulları:

6 aylık: 10.200.000 1 yıllık: 20.400.000
Not: Posta ücretleri dahildir.

elektronik posta adresimiz:
umutyayimcilik@superonline.com

Kim Dur Diyecek Bu Zulme!

Özellikle son 20 yıldır “Serbest Pazar”, “Liberal ekonomi”, “Globalleşme-Küreselleşme”, “Yeni Dünya Düzeni” gibi sözcükleri o kadar sık duyduk ve o kadar çok övüldü ki; milyonlarca emekçi, bu politikalarından kendileri için iyi sonuçlar bekledi.

Bu ekonomi-politikalara göre; bütün dünya ortak bir pazara dönüşecek, özelleştirme yoluyla biz de entegre olacağız; yatırımlar artacak, işsizlik azalacak, bizim yaşamımız da Amerika ve Avrupa gibi olacak; demokratik bir ortamda ve iyi koşullarda yaşayacaktık. Vitrinlerde her şey bulunacaktı vs. vs...

Bugünden geriye dönüp baktığımızda; söylenenlerden “Vitrinlerde her şey olacak” sözü dışında hemen hepsinin bir yalandan ve kandırmacadan ibaret olduğu açığa çıkmış durumdadır. Ki, o da, vitrindekileri kimin alabildiği sorusuyla irdelendiğinde, gerçekte halkın vitrin izleyicisi durumuna getirilmesinden anlaşılacaktır. Entegre olma meselesinde ise; eşitlikten değil, bağımlılığın ve yarı-sömürgelik statüsünün güçlenmesinden söz edebiliriz.

Avrupa’daki işsizlik ve sokakta kalanları; Amerika’daki yoksulluğu ve zencilerin durumunu burada söz konusu etmiyoruz. Esas olarak Türkiye’de neler olduğu üzerinde durmak daha yararlı olacaktır.

O zamanlarda da yazıp söylediğimiz gibi bizim için çok anlaşılabilir değildi bu politikalar. Toplumun ezen-ezilen, sömüren-sömürülen şeklinde ikiye bölündüğü ve birinin çıkarımının diğerinin zararına olduğu gerçeğini bilmek ve bundan hareketle politikaları incelemek, gerçeği yakalamayı fazlasıyla kolaylaştırmaktadır. Toplumlar tarihi ve sınıflar mücadelesi bilimine sahip olmak bunun için yeterlidir. Ancak gerçeği bilmek yetmez, gerçeği ezilenler ve sömürülenler lehine değiştirmek de gereklidir. O halde politikamızı sadece gerçeği ifade etmeye ve göstermeye değil, hatta esas olarak yoksullar yararına değiş-

tirme amacına göre şekillendirmemiz gereklidir. Yoksulların çıkarını; kırıntılar kazanmayla sınırlı tutmak ise, bir başka yolla yoksulların köleliğe devam etmesine evet demek olacaktır.

Yoksulların çıkarı; emeğinin hakkını alması ve yaşamı üreten olarak siyasi iktidarda da kendisinin olmasıdır. Bir başka deyişle; yoksulluk bir ekonomi-politika sorunu olduğu, bu nedenle sınıf iktidarına bağlı bir sorun olduğu için; yoksulların çıkarı ancak kendi iktidarına sahip olmakla sağlanabilecektir.

Özelleştirme ve “Yeniden yapılandırma” politikası nedir, ne getirmiştir?

Süreci gözden geçirdiğimizde; Türkiye ekonomisi zaten emperyalistlerin denetim ve yönlendirmesinde bir ekonomiydi; şimdi bu daha da boyutlandı ve IMF, Ankara’ya büro açacak kadar ileriye taşındı. “Serbest pazar” politikası ve özelleştirmelerle; ülkenin geçmiş birikimleri emperyalistlere peşkeş çekildi, küçük üreticilerin ellerindeki olanaklar büyük kompradorların ve emperyalistlerin ellerine geçti. Yatırım yapılma yerine; elde edilen değerler patronların ve emperyalist finans kuruluşlarının kasalarına aktı, ülke dışına çıktı.

Hatta bu süreçte öylesine borçlanıldı ki; 120 milyar dolara çıktı dış borç tutarı. Borcu borç alarak ödeme yoluyla borç ve faiz batağına saptırıldı. İşsizlik çığ gibi büyüdü. Esnaf kepenk kapattı, köylü üretmez ve ürettiğini zararına satar hale getirildi, ülke tarımı yok edildi. Yerel ve geleneksel kültür değerleri yozlaştırıldı ve emperyalizmin kültür politikasının ürünü olarak asalak ve yoz bir toplum yaratıldı. Günden güne insan kimliği yok edildi. Sevgi-saygı, dayanışma içinde birlikte ve onurlu yaşama isteği bile öldürüldü; birbirinin kuyusunu kazma; diğerinin omuzuna basarak, pazarlayarak ve aldatarak kendi çıkarını yükseltme tutumları “örnek” tutumlar, yapanlar da becerikli olarak lanse edildi. Köşeyi dönmeçilik “başarı” olarak gösteril-

di.

Demokratik ortam ise, zaten TC’nin kuruluşundan beri ülkemize uğramamıştı.

Önemli olan önce devletin (yani devlet kurumunun koruyup kollamakla görevli olduğu bu sistemin) korunmasıydı. Güvenlik her şeyin başıydı ve bu devlet-sistem korunmalıydı... Bu sürece bakıldığında, ülkede sanayi, tarım, eğitim, sağlık, sosyal ve kültürel yaşam; insan ilişkileri, akrabalık, komşuluk vb.. hemen her şey yıkıldı ama iki şey güçlendirildi. Bunlardan birisi sistemi korusun diye oluşturulan ordu ve polis, diğeri ise emperyalizmin yerli işbirlikçileri olan soyguncu bir avuç hakim sınıflar..

Şunu herkes görüyor ki, sistem bekçilerinin ekonomik ve sosyal koşulları her zaman, çalışan emekçilerin çok üzerinde oldu. Resmen bu kesimler, halka karşı saldırgan, vahşi ve acımasız davranışlar diyerek parayla satın alındı. Patron-ağalar ise, zaten üretim aletlerinin ve yönetim erkinin sahipleri olarak; ortaya çıkan ürünü esas olarak kendi ve efendilerinin kasasına taşıdılar. Halk yoksullaştıkça onlar zenginleşti... Bu denklem zaten böyleydi; birisinin çıkarı diğerinin zararına... Birisi az aldıça diğeri çok aldı...

“Yeniden yapılandırma” diye lanse edilen, devletin yeni duruma göre organize edilmesi, esas olarak bu soygun sisteminin yürümesi içindi. Tabi bunun yanında, gırtlığına kadar borçlu olduğu ve kölece iradesini teslim ettiği ABD ve diğer emperyalistlerin bölgesel bazda faydalanacağı bir ülke olmak açısından da devletin yeniden yapılandırılması şekillendirildi. Çünkü, bölgedeki sorunlarda emperyalistlerin maşası, kanlı kılıcı olmak Türkiye egemenlerine biraz daha borç ve bağış yapılması anlamına da geliyordu.

Her şey gerilerken (üretim ve ücretler düşer, işsizlik-yoksulluk artar, köylü açlığa, esnaf iflase sürüklenirken) ordunun ve polisin “ilerlemesi”, yani teknik ve insan gücüyle güçlendirilmesinin, maaşlarındaki artışın nedeni

böylece anlaşılabilir oluyor. Sadece anlaşılabilir olmuyor; hakkını isteyen herkesin bunlar tarafından bastırılması; işkenceye tabi tutulması, tutsak düşenlerin hücrelere atılması için trilyonlara varan harcamalarla F tipi hücreler inşa edilmesi bunların gerçeğini de gösteriyor. Sistem, kendi bekçilerini, cehennem zebanilerini parayla satın alıyor ve halka karşı kullanıyor.

Yalan imparatorluğu

Bugüne kadar baskı ve şiddet yanında halkı aldatırken hep vaatlerde bulundular egemen sınıflar. Hep hayal yaydılar. Hep gerçeği çarpıttılar. Kimisini korkutarak kimisini de aldatıp inandırarak sürdürdüler zalim sistemlerini.

Şimdi. hapishanelerdeki halkın evlatlarını da hücrelerde katlederken yalan söylüyorlar.

Çeteler Türkiye hapishanelerinde yatmak için can atıyor. Çünkü, burası onlar için çiftlik gibidir. Mafya-çete işlerini rahatlıkla yürütür, içeriyi haraca keser, cep telefonu, silah ve kadın ihtiyacını rahatlıkla sağlar. Ama sistem muhalifi olanlar; sürekli baskı altında tutulduğu, defalarca topluca katliamlara uğratıldığı yetmezmiş gibi, şimdi de hücrelerde insandan yapılmış olarak tecrit edilmek ve teslim alınmak, yozlaştırılmak, kısacası bu sistemin birer piyonu şekline getirilmek isteniyor.

Devrimci-komünist tutsaklar; bu zalim saldırıya karşı bedenlerini kalkan yapılarak direniyorlar. 180. günleri geçen Ölüm Orucu eylemini ve Süresiz Açlık Grevini sürdürüyorlar. Hergün birkaç ölüm haberi geliyor zindanlardan...

Sistemin bu katliamı ve teslim alma politikası sadece tutsakları teslim almayla sınırlı değildir. Bu esas olarak toplumun; ezilen emekçilerin teslim alınmasının bir parçasıdır. Önemli bir parçasıdır. Çünkü, sisteme karşı çıkıp kendi haklarını isteyenleri tutsak aldığı anda kişilik olarak ezerse devlet, o zaman dışarıda başka isyan edecekleri de korkutmuş ve sindirmiş ola-

caktır. En ileri çıkanları bunun için öncelikle teslim almak ve yok etmek istemektedir.

Ölüm Orucu direnişinin bu aşamasında bazı yasal düzenleme yaparak sorunu çözeceği hayali yaymaya çalışan devlet, bir kez daha yalan söylüyor. Sözde tecriti ortadan kaldırıyor ve bunu yasal statüye kavuşturmuş gibi gösteriyor ama gerçek bu değildir. Gerçek şudur: tecrit ve baskıyla davasından vazgeçeceği insanları hala tecrit koşullarında tutmasının gereği yoktur. Zira bu gibilere de aynı direnenler gibi muamele yaparsa zamanla bunların yeniden direnişe geçmemesinin bir nedeni olamaz. O nedenle teslim olanların birbirleriyle görüşmesinde sakınca bulmaktan görüşmelerine izin vermek istemektedir. Fakat “Terörle Mücadele Yasası”nı oluştururken öylesine fanatik, faşist bir katı zihniyetle oluşturmuşlar ki, bu gibi teslim olan, davasından vazgeçenleri bile birbirleriyle görüştürmeyi düşünmemişlerdir. Şimdi TMY’nin 16. maddesini değiştirerek bunu sağlamaya çalışıyorlar. Ama aynı bildik ikiyüzlülükle sanki tecrit ve izolasyonu kaldırıyorlarmış gibi kitleleri kandırmaya çalışıyorlar.

Fakat devrimci-komünist tutsaklar bu oyunun farkındadırlar ve gerçekten izolasyon-tecrit kalkana, yaptırımlardan vazgeçilene kadar direnişlerini sürdüreceklerdir. Çünkü, bu konuda kazanılacak zaferin; toplumun hücreleştirilmesine karşı kazanılmış bir zafer olacağının bilincindedirler.

Çünkü hücre sadece içeride değil, yaşamımızın her alanında yaratıldı, yaygınlaştırılmak ve kalıcı yapılmak isteniyor.. Bu gerçeği görmek zorundayız. Eğer bu gerçeği görürsek; hem tutsakların direnişine sahip çıkacağız, hem de kendi özgürlüğümüz için mücadele etmiş olacağız.

“Halkımız ve hakkımız için yürüyoruz”

Tokat/ Turhal: Emek Platformu Tokat Şubesi, 6 Nisan 2001 tarihinde Tokat postanesi önünde yapmış olduğu basın açıklamasıyla emek platformu programını sunarak 14 Nisan'a kadar açık olacak Emek Platformu Standını açtı. “İşte reçete işte program” pankartının açıldığı açıklamada, basın metnini dönem sözcüsü **Ali Kasap** yaptı. **Kasap;** Bugün yaşanan krizin uzun yıllardır uluslararası finans kuruluşlarının güdümünde uygulanan ekonomik ve sosyal politikaların sonucu olduğunu, bu politikaları dayatan IMF ve DB. ile ülkeyi yöneten hükümetlerin yaşanan krizlerin baş sorumlusu olduğunu, Türkiye bütçesinin sosyal devlet ilkelerinin gereklerini yerine getirme anlayışından tümüyle uzaklaştırılarak tamamıyla bir iç ve dış borç faizi ödeme idaresine indirildiğini belirtti. Bu sürece karşı oluşan tepkileri bastırabilmek amacıyla antidemokratik uygulamaların insan hakları ihlallerinin arttığını vurgulayan **Kasap;** “Hükümetlerin yapması gereken şey, başarısızlığı kanıtlanmış ve toplumsal/siyasal desteği kalmamış İMF, DB politikalarından vazgeçmektir. Çözüm Emek Platformu politikalarını hayata geçirmektir”

dedi.

Emek Platformunun 14 Nisan'da Türkiye genelinde gerçekleştirmiş olduğu “yolsuzluğa ve yoksulluğa hayır” mitingi Tokat'ta da coşkulu ve kalabalık bir kitleyle gerçekleştirildi. GOP Stadyumu önünde toplanan işçiler, memurlar, emekçiler açtıkları pankartlarla, taşıdıkları dövizlerle, attıkları sloganlarla, her geçen gün daha da artan açlığa, yoksulluğa, sefalete, yaşanan ekonomik krizlere karşı tepkilerini, öfkelerini haykırdılar. Tek Gıda İş Sen. Tokat Şb., Şeker-İş Sen Turhal Şb. Belediye İş, Türk-İş, Tes-İş, Kamu Emekçileri Sen. Tokat Şb. ler Platformu, SES Turhal Şb. Eğitim-Sen Tokat-Turhal-Zile Şubeleri pankartlarının ve “hükümet zammını al başına çal”, “Çok uluslu tekeller elinizi TEKEL'imizden, Tokat'ımızdan çekin yoksa Tokat'ımızı yersiniz.”, “İş güvencesi hakkımız söke söke alırız”, “IMF defol bu memleket bizim”, “Yaşasın bağımsız demokratik Türkiye”, “Afet yasası tam bir afet” vb. pankartlarının açıldığı mitingte özelleştirmelerle fabrikaları satılan işçiler, tütüne konan kota ile Şekere, tahıla, sebze, meyveye verilen düşük taban fiyatlarıyla, tohuma, gübre, benzine

hergün yapılan zamlarla yani tarımın tasfiyesi ile yaşayamaz hale getirilen köylüler ve tarım işçileri taşıdıkları dövizlerle ve sloganlarla sorunlarını dile getirdiler. “Tütünde kota kaldırılın”, “Halkımız ve hakkımız için yürüyoruz”, “El ele verdiler hazineyi yediler”, “Fabrikalar bizimdir”, “Bankaları hortumlayanları unutmayacağız”, “Fabrika bacası tütecek, güzel günler gelecek”, “IMF reçetelerine karşıyız”, “Direne direne kazanacağız” vb. dövizleri taşıdı. Kitle “Ecevit şaşırma sabrımızı taşıma”, “Çetelere değil çalışana kaynak”, “Kahrolsun IMF

yaşasın bağımsız demokratik Türkiye”, “Çalışandan aldılar, hırsızlara verdiler”, “İşçi memur el ele genel greve”, “IMF'ye değil halka bütçe” vb. sloganlar ve alkışlar eşliğinde Cumhuriyet Meydanına yürüdü.

Şiirlerin okunduğu, mitingin anlam ve amacının anlatıldığı mitingte; Memur-Sen, Türk-İş Gıda Sen, KESK-Eğitim Sen, Türk Eğitim Sen, TMMOB ve Türk Tabipler Birliği temsilcileri birer konuşma yaparak devleti halkın feryadına duyarlı olmaya çağırıldılar. Miting halaylar ve alkışlarla sona erdirildi.

Sivas'ta 11 köy satılık

Haber Merkezi: Tarımın tasfiyesiyle yok edilmeye çalışılan köylüler girdi fiyatlarının çok yüksek olması ve bunun karşılığında da ürün satış fiyatlarını düşük tutulmasıyla Bağ-Kur borçlarını ödeyemedikleri gibi mazota-gübreye de ayıracak para da bulamıyorlar. Köylüler ettikleri ürünlerinden yaşanacak-karınlarını doyuracak kadar para alamadıklarından dolayı tarlalarının ekmeyp boş bırakıyorlar. Hele bir de devletin Pancar Kooperatifleri Birliği (Pankobirlik) kurumlarının Ankara Polatlı ilçesine bağlı Çökören köyü çiftçilerine, 50 kiloluk torbalar içerisinde gübre yerine deniz ku-

mu göndermesi köylülüğün işler acısı durumunu ortaya çıkarıyor. Son günlerde yaşanan ekonomik krizden etkilenen işçilerden ve memurlardan sonra esnaflarda sokakların yakıcı gerçekliğini öğrenirken köylülerde, dertlerinin anlatabilmek için traktörleriyle yolları işgal edip ürünlerini dökerek sıkıntılarını duyurmaya çalıştılar. Sivas Köylüleri de köylerini satılığa çıkararak seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Köylüler köylerini girişine “satılık köy” yazılı bir tabela asarlarken başka bir tabela üstünde “köylüler kan ağlıyor, kuş buğdayları, kurt koyunlar arıda çiftçiye zehirler, Tarım Kredi Kooperatifi-

ne bağlı 11 köy” yazdılar. Köylüler Çallı köyünde bir araya geldiler. Toplam borçlarının 15 trilyonu bulduğunu, köy başında 1,5 trilyon lira düştüğünün açıklayan Çallı köyü Azası Ahmet Erdoğan “faiz borçları yüzünden köylerini satılığa çıkardıklarını” anlatırken köylüler kısa bir süre içinde borçlarının ödemezlerse devletin köylülerin tüm mallarını, işinden-ipliğe icraya verileceğini de belirtti. Kredi borçları yüzünden beli bükülen köylüler “icra geldiğinde ya çadıra çıkacaklarını ya da başka ülkelere gideceklerini” belirttiler.

Haber merkezi: Emperyalizme bağımlılık ve bu bağımlılığın sonuçları bütün halk kesimleri tarafından hissedilmeye başlandı. IMF ile yapılan anlaşmalar sonucu idam sehpasına yatırılan ülke tarımının ipi çekiliyor. Dünyada kendi kendine yetebilen az sayıda ülkelerden birisi olan Türkiye; “tarımın tasfiye” edilmesi sürecine sokulmasıyla yakın bir gelecekte nüfusunu besyemez duruma gelme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir.

IMF politikaların ana hedefine oturtulan işçi sınıfı ve köylülük gün geçtikçe daha fazla yoksullaşmakta ve açlıkla yüzyüze kalmaktadır. 21 Şubat kriziyle birlikte bu süreç daha

Köylüler alanları zaptediyor

da hızlanmıştır. Bütün bu gelişmeler emekçilerin tepki ve öfkelerini almaktan da geri kalmıyor. Toplumun en dağınık ve örgütsüz kesimi olan köylülük de artık alanlara koşmaya başladı. 12 Nisan'da Bursa-M. Kemalpaşa'da düzenlenen mitinden bir hafta sonra bu kez Balıkesir köylüsü IMF politikalarına ve onun diplomalı memuru olan Bay kurtarıcı(!) Deriş'in paket programına karşı alanları zaptederken tepkilerin haykırdılar.

Balıkesir Ziraat Odaları Koordinasyon Kurulu'nun düzenlediği ve 10 bine yakın üreticimizin katıldığı

miting ilginç görüntülere sahne oldu. Tarihinde ilk kez bir çiftçi mitingine ev sahipliği yapan Balıkesir'de stadyum önünden başlayan yürüyüş üreticilerin coşkulu bir şekilde attıkları sloganlar ve alkışlarla kent merkezinde sona erdi.

GELECEĞİMİZ İPOTEK ALTINDA

İlginç sahnelerin yaşandığı mitingde “Masal değil çözüm istiyoruz” “IMF'ye ipotekli Türkiye istemiyoruz” gibi somut talepler için dövizler taşıyan köylülerimizin, bir kamyone-

tin üzerine yükledikleri ineğin üstüne “160 bir lira bana yetmiyor, sahibim ne yapsın” yazılı pankart tüm kitlenin dikkatini çekerken; kolluk güçlerini üzerinde “köylünün mercedes'i” yazılı eşekle “model 1918” yazılı kağının miting alanına girmesine engel olması tepkiyle karşılandı. Mitingde konuşma yapan Balıkesir Ziraat Odaları İl Koordinasyon Kurulu Başkanı **Sami Sözet;** hükümetin IMF politikaları doğrultusunda, işçi ve memurlarla birlikte çiftçilerin de “ipini çektiğini” diye getirdi. Sendika, dernek ve siyasi parti kortejlerinin alınmadığı mitingde esnafın yoğun bir destekte bulunması köylülere büyük moral kaynağı oldu.

Canım Oğlum

Dışarıda Ölüm Orucu'nun 147. günü yaşamını yitiren Gülsüman Dönmez'in 11 yaşındaki oğlu Sinan'a yazdığı mektubudur Merhaba Sinan

Canım oğlum.
Seni çok seviyorum.
Yeryüzündeki bütün insanları sevdiğim gibi. Sinan'ın sevgisi başkadır benim için. Yani evlat sevgisi başkadır oğlum. Seni canımdan çok seviyorum. Bunun için ölüm orucundayım ya. Seni çok sevdiğim için okumanı istiyorum. Şimdi sana zor geliyor okula gitmek. Çok küçük olduğun için anlayamıyorsun. Neden annem okula gitmemi istiyor diyorsun. Beni yanında istiyorsun canım oğlum. Ben senin yanında olmak istemem mi? Anne olmak sadece sana bakıp senin yanında olmak değildir. Bana kızılıyorsun küçüğüm, "neden yanımda değil de Ölüm Orucu'nda"

diye
Neden burada olduğumu büyüyünce anlayacaksınız. Biz devrimci abilerle, ablalarla içiçe yaşadık her zaman. Fikret Amcanı (Muharrem Karakuş) düşünsene onunla oyunlar oynar onu çok severdin. "Bende büyüyünce senin gibi olacağım" derdin Fikret Amcana. O şimdi şehit düştü. Ama sen onu küçükken tanımana rağmen hala unutmadın. Senin sevdiğin kadar bende seviyorum şehitlerimizi. Hele tanıdıklarımız bizim için daha farklıydı. Birçoğu şehit düştü sevdiğimizimizin, birçoğu da tutsak düştü. Latif amcanı, Eyüp abini, Yüksel abini çok seviyordun. Şimdi onlar tutsak ve o sevdiklerini hücrelere koymak istiyorlar. Canım yavrum bizde onları hücrelere koymamak için Ölüm Orucu'na hem içerde hem dışarda başladık. Şimdi benden uzaktasın ama yalnız

değilsin. (...) Ben seni yoldaşlarımın emanet ediyorum. Yani çok sevdiğim Partime, yoldaşlarımın, halkıma emanet ediyorum (...)
(...) Senin annen güçlü bir anadır. Sana istediğin her şey vermeye çalıştım. Bütün çabalarım iyi bir insan olarak yetişmeni. Sana devrimci ol diyemem. Ama benim gönlüm ister ki: Bütün şehitlerimiz gibi abilerin ve ablaların gibi devrimci ol. Devrimci olmasanda iyi bir insan olmanı isterim. Ben partime-şehitlerimize-halkımıza bağlı olduğum için Ölüm Orucu gönüllüsü oldum. Bu onurlu göreve kabul edildiğin için ben çok mutluyum. Kendi isteğimle bu eylemde yer aldım. Sevincimi nasıl anlatayım bilemiyorum. Ancak bu duyguları Ölüm Orucu'na yatanlar bilir. Ben ölüme gülerek gidiyorum yavrum. Bu ölüm bir gün olacaktı. O zamanda annesiz kalacaktın. Ama yaşamın onurlu bir

yanı vardır. Ölümler de bu onuru taşımak gerekiyor. 96 yılını hatırlıyorsun değil mi oğlum. İlginç abini, Berdan abini, Yemo abini hatırlıyorsun değil mi? Onlarda seni için, senin gibi binlerce çocuk iyi yaşasın diye şehit düştüler. Sen 7 yaşındaydın o zamanlar. Onları çok sevdiğin için 15 gün hiçbir şey yedirememiştim sana. Sen o yüreğine devrimcilerin sevgisini çoktan kattın. Bana yazdığın mektuptaki gibi "Anne neden orada olduğunu biliyorum ve seninle gurur duyuyorum" demiştin. ben şehit düştüğümde yine gurur duyacaksın, duymalısın. Asıl annelik görevini o zaman yerine getireceğim.

Seni çok seviyorum. Hasretle öpüyorum canım oğlum. Beni anlayacağını umut ediyorum.

Hoşçakal.

Annen Gülsüman Dönmez

F Tiplerine karşı çıkan, ölümleri engellemek isteyen herkese

F tipleri zulme karşı başlatılan Ölüm Orucu eylemi bu gün son derece kritik bir noktaya gelmiştir. Ölümlerin sayısı her geçen gün artarak yülerce tutuklu ve dışarıdaki tuklu yakınları ölüm sınırını çöten aşmıştır. Durum bu noktadayken devlet sorunu çözmek yerine "ortak yaşam alanları" gibi esasta tecriti kaldırmayan aldatmacalarla kamuoyunu oyalamakta ve yanıltmaktadır.

Oysa çözüm basittir ve mümkündür.

Çağrımızdır:

1- F Tipi IMF'nin hapisaneleridir, tecrit ve izolasyona yöneliktir. Tecrit ve izolasyon kabul edilemez, derhal son verilmelidir.

2- Tutukluların talepleri insani ve demokratiktir, kabul edilemez değildir. Bu anlamda sorunun çözümü için devlet derhal tutuklu temsilcileriyle görüşmelere

başlamalıdır.

3- Tutuklular Ölüm Orucu'na başlarken tedavi kabul etmeyeceklerini beyan etmişlerdir. Bilincin kapalı veya açık olduğu durumlarda zorla müdahaleye son verilip insanların sakat bırakılması engellenmelidir. Zorla müdahale ile insanları sakat bırakmak insanlık suçudur. Müdahale de direnişçinin bilinç kaybından önceki beyanı esas alınmalıdır.

Sorunu çözmek ve ölümleri engellemek tamamen devletin sorumluluğundadır.

Ölüm Orucu'ndaki tüm tutuklu ve hükümlülerin aileleri

BASINA VE KAMUOYUNA

Bir süre önce "Ölüm Orucundaki tüm Tutuklu ve Hükümlülerin Aileleri" imzasıyla yayınlanan ve üç maddeden oluşan açıklamayı destekliyoruz ve savunuyoruz.

Bir kez daha yineliyoruz. Tutukluların talepleri insani ve demokratiktir. Adalet Bakanlığı'nın yeni olarak sunduğu 16. Madde'deki değişiklik ve yasa önerileri tutukluların talepleriyle çelişmektedir. Adalet Bakanlığı bir kez daha kamuoyunu yanıltmakta ve oyalamaktadır. Ulusal ve uluslararası kamuoyunu, partileri aydın ve santçıları, demokratik kitle örgütlerini, sendikaları ve insan hakları savunucularını aşağıdaki metni sahiplenmeye ve bu eksen etrafında birleşmeye ve ortak hareket etmeye çağırıyoruz.

Özgürlük İçin Mücadele Platformu
Demokratik Mücadele Platformu
Devrimci Demokrasi Gazetesi
Partizan Dergisi
Direnış Gazetesi
Kızıl Bayrak
Barikat
Odak

ÖZGÜRCE

Bulut Çiçek

Yanlış anlama abi, ben kastamonuluyum

Esnafın Ankara meydan muharebesi henüz gerçekleşmemişti. "Allah kimseyi düşürmesin" denilen devlet kapısında karşılaştık onunla. Kaymakamlıkta bir işi olan yakınını getirmişti. Arabasını çekmesinler diye yanında beklerken tanıştık ve ilk konuşumuz; trafik polislerinin nasıl zalim ve rüşvetçi bir uygulama içinde olduğuydu ilgiliydi.

Konuşma ilerledikçe, bir yandan devletin kurumlarını bir bir eleştiriyor, ama her eleştirisinin arkasından da "yanlış anlama abi, ben Kastamonuluyum" sözüyle saklı bir şekilde,

devlete karşı olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Devlete karşı değildi ama devletin her kurumuna ve her uygulamasına ilişkin eleştiri yapıyor, tepkisini dile getiriyordu. Sezer de boş çıkmıştı. Birşeyler söylüyordu ama Kastamonulu gibi emeklilerin ve şu anda emeğiyle geçinenlerin hiç bir derdine çare bulmuyordu. Öyle kırmızı ışıkta durmalarla, boş konuşmalarla birşey çözemezdi. Derviş'in de yeni birşey söylediği yoktu. Ona da güvenmiyordu. Eğer IMF'nin politikaları çare olsaydı zaten Derviş'e gerek de kalmazdı. IMF, krizdeki ekonomiye el atmış ama daha fazla krize sokmuştu. Şimdi işler daha kötüye gidiyordu. Partiler mi? Onların hepsini de denemiş ve yanılmıştık...

Yani çaresizdik!! Fakat yine de, önümüzdeki günlerde sokakları dolduracaklardı ve haklarını isteyeceklerdi...

Öyle eleştiriler yapıyorduk; konu-

yu, böyle eleştiri yapanlara ve sokağa çıkanlara devletin "terörist-anarşist" dediğine ve şimdide F Tipi hücrelere koyduğuna getirdim. "Sakın sen de onlardan olmayasın?" diye sordum. Hayret ve telaşla, yine Kastamonulu olduğuna vurgu yaptıktan sonra; "abi şu Gazidekiler varya, biz onları hiç anlamamışız.. Hiç derdi olmayan insan sokağa çıkar da bağırır mı? Hiç kulak vermedik onlara. Devlet ne dediyse ona inandık. Bak abi yanlış anlama, ben Kastamonuluyum, ama adamlar hep 'susma, sustukça sıra sana gelecek' diye bağırıyorlardı da biz hiç orali olmuyor, üstelik de onlara kızıyorduk. Demekki onların da derdi varmış ki bağırıyorlarmış.."

Araya girip biraz daha deştim; "böyle diyenler şimdi F tiplerinde, anlaşılacak yakında sizleri de orada göreceğiz". Bu soruma rağmen hiç de telaşlanı bir hali yoktu. Onlar çok azdı abi, azken harekete geçtiler, biz çoğuz, bize birşey yapamazlar diye kati

bir ses tonuyla karşıladı yaklaşımı.

Arkadaşları gelip de gitmeye hazırlanırken, birbirimize epey ısınmış ve "tanış" olmuşuk. Sıcak bir gülümsemeye el salladılar giderken; "sokaklarda görüşürüz" der gibiydi!..

Kastamonulunun fikirleri bölük pörçüktü. Bir dediği diğerini bütünlüyor, daldan dala atlayarak konuşuyordu. Halkımızın geneli gibi IMF'ye karşıydı ama ABD ile işbirliği yapmaktan başka çare de göremiyordu... Gazidekileri anlamamış, kızmışlardı ama yanlış anlamamalıydım, o, Kastamonuluydu!.. Partilerin hepsi de aynıydı, birbirlerinden farkı yoktu ama çözüm de yoktu... Meclis TV'yi yakından takip ediyor ve o Pez...lerin ne yaptıklarını görüyordu ama ne yapabiliirdi ki?.. Kime güvenebilirdi?.. Her gelen soyuyor, umut veriyor ve kandırıyordu ama ülkenin düze çıkacağını bilse bir ay aç kalıp bütün gelirini devlete verebilirdi... Biliyordu bu parayı da hortumcular alacaktı ama

Bergama köylülerinden anlamlı plaket töreni

Haber Merkezi: 10 yıldır emperyalist şirket Eurogold'un topraklarımızda siyanürle altın aramasına karşı durarak onurlu bir mücadele sürdüren Bergama köylüleri; mücadele ve direnişlerinin 10. yıldönümünü törenlerle kutladılar. Yalnızca ülkemizdeki ezilenler açısından değil aynı zamanda tüm dünya emekçilerinin örnek olması gereken direniş geleneğinin yaratıcısı olan köylülerimiz, organize ettikleri törende kendilerine direniş süreçleri boyunca destek sunan sendika, dernek, basın kuruluşları ve özel kişilere plaket verdiler.

Plaket töreninde söz alan Bergama Çevre Yürütme Kurulu Başkanı Oktay Konyar; bur türkü yazdıklarını ve bu türkünün hep söyleneceğini dile

getirerek; "yağmur-çamur demeden her yere giden bu köylüleri Yunanistan parlamentosu bile duydu. Ancak, bizim politikacılarımız duymadı. Hala onlara derdimizi anlatamadık. Bergama köylüleri Eurogold gitmeden evine dönmeyecek" diye konuştu. Bu arada tören süresince kamuoyunda "Hopdediks" olarak tanınan ve Bergama köylülerinin direniş önderlerinin biri olarak kısa süre önce kaybettiğimiz Bayram Kuzu'nun pijaması da sergilendi.

Bergama köylülerinin uzun ve onurlu yürüyüşleri gelinen noktada açlığa ve üretim ya-

pamaz duruma getirilen geniş emekçi köylülerimiz üzerinde olumlu yansımalar bulmaktadır. Son aylarda üreticilerin alanlara daha bir cesaretle çıkma eğilimleri bunun bir göstergesidir. Bergama köylüsünün açtığı direniş hattında her ezilen köylünün yürütmesi önemli bir adım olacaktır.

Bingöl'de çatışma: 9 PKK gerillası şehit düştü

Haber merkezi: "Demokratik Cumhuriyet" ve "barış" politikalar çerçevesinde kendisini ideolojik olarak tasfiye sürecine giren PKK, askeri olarak kendisini tasfiye sürecine girmiş olmasına rağmen devletin operasyonlarının hedefi oluyor. Askeri gücünü savaşmanın gücü değil de barış politikaların uygulanmasında bir tehdit unsuru olarak tutan PKK; devletin gözünde ihaneti daha da boyutlandırmadığı sürece hedef tahtasına oturtulmaya devam edecek. Irak Kürdistan'ında gerçekleştirilen operasyonların ardından son olarak Bingöl kısılında başlatılan operasyonlarda 9 PKK gerillası çıkan çalışmalarda şehit düştü. OHAL Valiliği tarafından yapılan açıklamada operasyon başlatılan bölgede PKK gerillalarıyla sıcak temas sağlandığı bildirilirken çıkan çatışmalarda 5 asker ve 9 PKK'li yaşamın yitirdi, 2 asker ise yaralandı. Ölem askerler için Elazığ'da yapılan cenaze töreninde, gazetecilerin görüntü almasına izin verilmedi.

Ezilen Kadınlarımız

Kadınlarımız, sürekli ezilen, ikinci sınıf görülen, eve hapsedilen, yaşamın her alanında ayrımcı uygulamalara maruz kalan kadınlarımız...

İran'da gayri meşru ilişki yaşadığı iddiasıyla recm (yarı beline kadar toprağa gömülüp taşlanarak öldürme) cezasına çarptırılan Meryem Ayoobi'nin idam edilmemesi ve idamın genel hukuk sisteminden kaldırılması için İHD İstanbul Şubesi 17 Nisan 20001 tarihinde İHD Şubesi'nde saat 12:30'da bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamayı İHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Leman Yurtsever yaptı. Yurtsever, konuşmasında kadınların yaşamın her alanında erkek egemen anlayışın bir sonucu olarak

cinsel kimliklerinden ötürü şiddete maruz kaldığını, baskıcı devletler tarafından da özel şiddet türlerinin hedefi olduğunu belirterek bu ülkelerden birinin de İran olduğunu, islam mahkemelerinde yargılayarak ilkel, çağdışı yöntemlerle öldürmekten vazgeçerek Meryem Ayoobi'ye yönelik insanlık dışı uygulamalardan Meryem Ayoobi'nin serbest bırakılmasını istedi. İdamın devlet eliyle işlenen bir cinayet olduğunu ve insanlık suç

olduğunu vurgulayan Yurtsever, insan hakları savunucuları kadınlar olarak dünyadaki kadın kurtuluşu ve özgürlüğü adına mücadele eden kadınlara ve insanlara seslendiklerini söyleyerek, recm cezasının kaldırılmasını, dünyadaki zulüm gören kadınların adına isteyelim diyerek basın açıklamasına son verdi.

bu sıkıntıyı aşmak için birşeyler bulmaya çalışıyor ve hepimizin batmaması için geminin batmamasına çare arıyordu.

Fakat, batacak olanın gemi/ülke değil de bu sistem olduğunu birtürlü ayırtedemiyordu. Hep içimde bir sıkıntı oluşturmuştur bu konu. Bu düzen değişsin dediğimizde neden geminin batacağı, ülkenin yok olacağı zannediyordu insanlar? Fırtınalar ortasında yol alan gemiyi, kendi çıkarına ve sefahatına daldığı ve insanların mutluluğunu düşünmediği, köleleştirdiği, efendisinin çıkarına doğru hareket ettiği için batmaya sürükleyen "kaptanı" alaşağı edip, zaten gerçekte gemiyi yürütenlerin dümene geçmesi neden geminin batmışlığıyla eşleştiriliyor ve endişe ediliyordu?

Tam da bu noktalarda emperyalizmin ve uşakları bir avuç para babasıyla büyük toprak ağalarının halkı ne kadar derinden etkilediklerini kabul etmemiz gerekiyor. Bir yandan ülke-

nin çıkarıyla kendi çıkarlarını aynıymış gibi gösteriyor ama sıkıştıklarında Amerika'ya veya Avrupa'ya kaçıyorlardı. Çoğunun da zaten oralarda evleri ve yatırımları vardı, açıktan ya da gizli olarak çifte pasaport taşıyorlardı. ABD vatandaşı olanlar da ayrı bir konu... Buna rağmen kendi çıkarlarını ülkenin çıkarları olarak gösterebiliyorlardı. Halka, ulusa ihanet edenler, ülkeyi-vatanı emperyalistlerin çiftliğine çevirenler, bir yandan da vatan-millet edebiyatı yapabiliyorlardı. İşin kötüsü önemli oranda halk da buna inanıyordu.

Geçen aylarda, Toktamış Ateş hoca bir yazısında aynı bizim Kastamonulu vatandaşımız gibi; bir yandan sistemin çıkmazını işaret ediyor, haksızlıklara ve kandırmacalara dikkat çekiyor fakat diğer yandan da teslimiyet teorisine sarılıyordu. "Aslında, benim içimde de isyan duyguları kabarıyor. Ağzımı 'kötüye açsam' sanki ateş çıkacak. Ama kime ne faydası

olacak? 'Nasılca yenilmişiz bir kere', şimdi önümüze ne getirseler kabul etmek durumundayız" diyor hoca. Buna sebep olarak halkın aymazlığına işaret ettiği yerde ise; gerçekten de önemli bir noktaya parmak basıyor: "Öyle hain tuzaklar kuruyorlar ki halkımız da şaşkına dönüyor; iyi kötü mürekkep yalamış olan bizler de şaşkına dönüyoruz" diyor.

Gerçekten de, emperyalistler ve uşakları her türlü olanağı sömürüyü azgınlaştırmak, yağmayı çoğaltmak ve emekçileri (azçok mürekkep yalamışlarımızı da!) uyutmak için kullanıyor. .. Fakat diyalektik materyalizm bize; gerçekleri doğru yorumlama ve değiştirme silahını da veriyor. Bu anlamıyla umutsuzluk bizim yolumuz değildir. Devrim, "umutsuz"ların umudu, "çaresiz"lerin çaresidir. Gerçekte umutsuz ve çaresiz olanlar ise yağmaya, talana, sömürü ve zulme geleceğini bağlamış olanlardır.

"Yanlış anlama, Kastamonulu-

yum" diyen vatandaşın da, hain tuzakları farkederek aydınlarımızın da cesaretle sorunun köküne inmeleri ve köktenci çözümlere sarılmaları gerekir.

Eğer sorunun kaynağı bu sistem, sistemin efendileri ve zor aracı olan devletse, buna karşı çıkmaktan korkmak nasıl onurlu bir insan olmakla bağdaşır? Eğer çözüm; yaşamı üreten emekçi halkın iktidarındaysa, Demokratik Halk İktidarı'ndan yana olmamak nasıl onurlu bir aydın olmakla bağdaşır?

Evet; "Susma, sustukça sıra sana gelecek" sloganını tüm ezilenler ve aydınlarımız derinden kavramalıdır; sıra kendisine gelmeden önce!...

"Kastamonulu olmayı" da bu zalim devletten yana olmaktan çıkartmak zorundayız. Geleceğimizin özgürleşmesi için bu gerekiyor.

"Kastamonuluyum; haklıdan, iyiden, güzelden yanayım" diyebilmeliyiz onurla ve gururla!...

27 Nisan-10 Mayıs 2001

“Milletin efendisi” İsyan bayrağını çekmeye başladı

Haber Merkezi: Yıllarca “köylü milletin efendisidir” yalanıyla üretici köylülerimizi aldatarak yoksulluğun

batağına itmeye çalışan devletin IMF ve DB'nin direktifi doğrultusunda ön plana aldığı “Tarımı tasfiye” etme projeleri hız kazanmaya başladı.

Uluslararası Tarım Tekellerinin çıkarları eksenin de ülkemiz tarımını bitirmeye karar veren bu anlayış

çerçevesinde Şeker ve Tütün üretimi ve sanayisi yıkıma uğratılmaya çalışılıyor. Yaşanan 21 Şubat ekonomik kriziyle birlikte iyice su yüzüne çıkan IMF politikalarının gerçekliği bütün halk kesimleri tarafından görülmeye başlandı. TC tarihinde ilk kez çok geniş çapta kepenkleri kapatılarak alanlara inen küçük işletme sahipleri ve esnafların tepkileri sürerken, üretim yapamaz hale getirilen, hatta aldığı tarımsal kredileri ödeyemedikleri için icra kapılarında sürdürülen ve birçoğu da hapis-haneleri boylayan emekçi köylülerimiz de seslerini yükseltme başladılar.

Ülke genelinde artarak devam eden IMF karşıtı eylemlilikler zincirine **12 Nisan** günü Bursa ve çevre illere bağlı üretici köylülerimizin Bursa'nın Mustafa Kemal Paşa ilçesinde gerçekleştirdikleri görkemli protesto mitingi de eklendi. Mustafa Kemalpaşa Ziraat Odası'nın organize ettiği mitingte traktörleriyle birlikte katılan çiftçiler; Tatkvaklı Beldesi'nde toplanarak ilçe merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. Yoğun polis ablukasına aldırmayan köylülerimiz, “**Vur vur inlesin Ankara dinlesin**”, “**Hortumculardan hesap sorulsun**”, “**Mark, dolar uzaya, çiftçi, köylü mezara**” sloganlarını haykırarak Bursa-İzmir yolunu trafiğe kapatıp alkışlar eşliğinde ilçe merkezine yöneldiler.

Mitingte söz alan İlçe Ziraat Odası Başkanı **Mehmet Cevher** devletin yanlış tarım politikaları yüzünden çiftçilerin yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını belirterek “Yıllardır sustuk. Hükümetin iki yıl önce başlattığı ekonomik programına destek verdik ve bir kez daha kemerlerimizi sıktık. Ama sonuçta ne oldu? Koca bir

hiç. Traktörlerimize mazot koyamaz, ürettiğimiz ürünün bedelini alamaz olduk” şeklinde konuştu. Süt üretici-

lerinin de yaklaşık iki yıldır aynı fiyat-tan ürünü sattığına değinen Cevher; “Sütaş sütün fiyatına zam yapmak yerine 30 bin lira daha ucuza alıyor. TAT salça fabrikası aylarca üreticinin parasını ödemedi. Sonuçta üretici üç kuruşa muhtaç hale geldi” dedi. Bursa ve Balıkesir Ziraat Odaları ile Bursa Emek Platformu'nun desteklediği eyleme katılımın yoğunluğu dikkat çekerken, mitingte hükümete yönelik yoğun protestonun yaşanması, köylülerimizin süreç içerisinde alanları daha da ısıtacağı izlenimi uyandırdı.

21 Şubat 2001'de patlak veren TC tarihinin en büyük ekonomik krizi ile başlayan ve tüm halk kesimlerinin sokağa dökülmesi süreciyle hızlanan IMF ve hükümet karşıtı öfke ve tepkilerin doğru hedeflere kanalize edilmesi gerekiyor. Eylemlerde görüldüğü üzere ön plana çıkan olgular emperyalizmin mali kurumları olan IMF ve DB'nin gerçekliğinin geniş halk yığınları tarafından daha anlaşılır bir durum almasıdır. Bunun yanı sıra eylemlerin hedef tahtasında IMF dışında işbirlikçi hükümetin de yer alması olumlu bir durum olmasına karşın bir yönüyle de eksik bir durumu da içeriyor. Zira; yıllardır iş başına gelen TC hükümetlerinin istisnasız hepsi emperyalistlerin bu politikalarını en ince detaylarına kadar uygulamışlardır. Bu nedenle IMF politikalarının uygulanması yalnız başına hükümetin değil esasta devletin kararıdır. Bu açıdan tepkilerin de bu kanala doğru hızlı bir şekilde akıtılması yararlı olacaktır. Eğer var olan bu haklı ve meşru tepkileri iyi analiz etmez ve gerekli müdahale araç ve yöntemlerini yaratamazsak, devletin bu krizi hafifleterek atlatması imkan dahilindedir. Buna fırsat veremeyelim.

Tokat'ta baskı her geçen gün daha da şiddetleniyor

Tokat: “Burası hassas bir bölge” devletin resmi rakamlarının ifadesiyle Tokat “**hassas bir bölge**” ve bunu bahane ederek devlet bölgede terör estirmekte. Köylere operasyonlar düzenlemekte, tedirgin etmekte. Halk Ordusu gerillalarına yardım ettiği gerekçesi ile hayvancılık yapan köylüye yayla yasakları getirmekte, can çekişen hayvancılığı tamamen öldürmekte. Köylülerin konumlarına ve durumlarına göre baskının, şiddetin boyutu daha da arttırılarak köylere karakol kurma ve koruculuk dayatmaları getirmekte.

Bizde gazetemizin bundan sonraki sayılarında bu çerçevede değişik köylerden insanlarla röportajlar yapmaya çalışacağız. Bölgedeki halkın sorunlarını, devletin halka uyguladığı zulmü, vahşeti anlatmaya çalışacağız.

Röportaj yapmak için gittiğimiz Kızıldere Köyünde devletin halkı tedirgin etmek, sindirmek amaçlı keyfi gerekçelerle köye gelip gövde gösterisi yapmasına tanık olduk. Köyde kavga vb. birşey olmadığı halde, “kavga olmuş” bahanesiyle asker panzerler ve askeri araçlarla köye gelip, bir süre köyde bekleyip kimlik kontrolü yaparak köylüler üzerinde terör estirdiler. Şimdi siz okurlarımıza bölgedeki gelişmeler hakkında bilgi vereceğini düşünerek yaptığımız röportajı sunuyoruz.

İK: Devletin köyünüz ve bölge üzerinde ne gibi baskı ve dayatmaları mevcut. Bu baskılar köylüyü nasıl etkiliyor?

-Devlet köyümüze, '72'de Mahir Çayanlar'ın burada öldürülmesiyle ve Alevi kimliği taşımasında dolaylı bir baskı uygulanmaktadır. Şu anki süreçte de devlet 10 yıldır burada bir psikolojik savaş uygulamaktadır. Köylerde köylülerin geçişlerine, merkezlerine karakol kurma çalışmaları vardır. Şu an o çalışmaları devlet zaten yürütüyor. Arıpınar'la bizim köyün arasında bir yayla sorunu vardı. Arıpınar'da gençler silah alma zorunluluğu hissettiler, burada yanlış yoldalar. Devletin askerinin, polisin gücü bitti, sivil halkın gücüne mi kaldı. Onca insan, onca asker yığıyor bu paralar nereden gidiyor onca kumanya tükeniyor, onca maaş alınıyor ve bu paralar nereden alınıyor. Çalış-

mıyorlar, taşı taş üstüne koymuyorlar. Geliyorlar koruculuk dayatmasında bulunuyorlar. Koruculuk dayatmasında buldukları zamanda halk rahatsız oluyor. Buradaki insanlar mevsimlik işçilik yapıyor. Adam karısını bırakıyor dışarı gidiyor. Şuradaki karakolun ne yararı olacak köye? Ya da burada ne var, ne var da karakol kuruyorlar? Bankaları soyanlardan, faili meçhul cinayet işleyenlerden hesap sormuyor da, kırsal kesimdeki köye niçin karakol kuruyorlar pek anlamıyorum.

Sene '74'te Ecevit'in dayatmalarıyla merkezi köy projeleri hazırlanmıştır. Köy projelerinde devletin sağlayacağı sosyal yaşam, insanların okuması için okul, sağlık ocağı vb. şeyler vardı, bunlar başarılı olamamıştır. Halk istediğini yapamamıştır. Buradaki psikolojik savaş herkesi ister istemez etkiliyor. Çevre köyleri mezra konumuna geçirdiler. Askerin korkusundan kadınlar tarlaya gidemez oldu, kadınlar odun getiremez oldu. Yani insanlar tedirgin olmaya başladı. Göç olayına sebep oluyor böyle şeyler.

İK: Zorla göç mü? Nasıl bir göç bu?

-Şimdi ben çalışmaya gittiğim zaman ailem tarlada, bağda, bahçede asker gördüğü zaman tedirgin oluyor. İnsanlar korkuyor. Terörist var diyorlar. Teröristler mecliste. Burada operasyon çekmeler. Bunlar bilmem kaç liraya mal oluyor. Terörist önce kendilerine demeleri lazım. Buradaki köylünün suçu, kabahati ne? İnsan olmaları mı? Ali dayının, Hüseyin dayının, Mehmet dayının alevi olması mı?

İK: Köyde karakol kurma çalışmaları, koruculuk dayatmaları gibi uygulamalar var mı?

-Devletin karakol kurma çalışmaları ve dayatmaları var. Koruculuk dayatmaları şimdilik yok ancak gizli yürüyorsa ondan haberim yok. Ama karakol çalışması var.

İK: Köylü karakol kurulmasını kabul ediyor mu?

-Belediye ekonomik olarak devlete dayalı olduğu için ne belediye başkanın ne köylünün razılığı yok. Bugün örneğin çevre köylerde kurulmuştur. Çamiçi'nin Özalan mevkiinde

İşçi-köylü

köyün içindedir karakol. Sporunu, bilmem neyini köyün içinde yapıyor. İnsanlar bundan tedirgin oluyor. Karakol köyün dışında olması gerekiyor. Köyün içerisinde halkı tedirgin etmemesi lazım. Her şeyden önce merkezi bir köy değil veya şehir merkezi değil. Karakol kurulması neden yani, böyle birşey görülmemiş.

İK: Bunların dışında ne gibi uygulamalar var? Biraz önce operasyonlardan bahsettiniz, nasıl operasyonlar oluyor?

-En az 40-50 araba geliyor, çola-çocuğa sorular soruyorlar: "Burada terör var mı?" diye. Ekmek istiyorlar. Birisinde asker benden ekmek istedi bende dedim "daha bakkalda var", "yok" dedi ben köylü ekmeği istiyorum" dedi. "Paşa gönlün bilir" dedim. Buradaki devletin gidip geldiğinden kaynaklı değil. Toplumla ilgili. Birisi karakoldan istense 40-50 araba geliyor. İnsanın vicdanı sızlıyor. Bu arabaların yakıtı nereden, bu insanların yiyecek masrafı nereden diye. Bunun yanı sıra insanlar mutlaka tedirgin, işsiz, güçsüz. Koruculuk dayatması da olabilir, devlet yapar bunu. Bu kaçınılmaz yani. Hele hele Tokat bölgesinde çevre köylerin az görünmesi, mezra denilecek kadar az olmasından kaynaklı. Bırakıp gidecek bir yeri yok .

İK: Köyden bir kişiyi karakola çağırıldığında 40-50 araçla geliyorlar dedin. Bunun nedeni tedirgin etmek mi?

Amaç sindirmektir. Mesela telefon da edebilir. Örneğin adamın bir arazi mahkemesi var, 40-50 arabayı buraya yığıyor. Amaç halkı tedirgin etmek, sindirmek.

İK: Köyden yaylaya çıkılıyor mu? Yayla yasağı vb. uygulamalar var mı?

-Geçen yıl çıkıldı bu yıl yayla yasağı konacağı söyleniyor. Daha önceki yıllarda yasak konuldu, yaylaya çıkılmadı. İnsanların elinde bulunan mal telef oldu. Bu yıl yasak konulacağı söyleniyor. Mayıs aylarının sonlarına doğru yaylaya çıkılıyor.

"Eğer yaylaya çıkacaksanız karakola gelip bir imza atıp öyle çıkacaksınız" diye bir dayatma tutmuşlar. Karakola imzalı kağıt bırakacaksınız, ölürseniz filan, bizim her hangi bir şeyden sorumlu olmayacağımıza dair.

İK: Köylü kabul ediyormu böyle bir şeyi?

-Köylü böyle bir şeyi kabul etmez. Neden imza atsın. Bir sürü şey yazıyor orada. Ölürseniz her hangi birşeyden ben sorumlu değilim" diye. Zaten oraya çıkan insanlar ailecek gitmiyor 3-5 çocuğunu alıp, amaçlı gidiyor, pikniğe filan gitmiyor.

İK: Yayla yasağı getirmeleri için gösterdikleri gerekçe nedir?

-"Terör var, terörü besliyorsunuz", bunun gibi gerekçeler gösteriyorlar.

İK: Buna köylünün tepkisi ne oluyor?

-Sadece bu köy değil diğer köylerde toplanıp yaylaya çıkmaları lazım. Daha doğrusu burada bir örgütlülük gerekiyor. Yani kendi işleri için, örgütlülük. Toplum olup gitmeleri için. Halkın mutlaka tepkisi oluyor.

İK: Bu tepkilerini dile getiremiyorlar mı?

-Korkuyorlar, getiremiyorlar. Çünkü buradaki baskı biraz daha fazla.

İK: Bu yayla yasakları hayvancılık yapan köylüyü nasıl etkiliyor?

-Hayvancılık yapan köylüyü etkiliyor. Burası kalabalık bir köy; kalabalık köylerin de malı fazla olur. İnsanlar istediği şeyi yapamıyorlar. Çökelekten peynire vb. yapamıyor. Bunları satın alıyor. Diğer köylerde de öyle. İnsanlar kredi alıyor. Hayvana yatırıyor. Devlet yayla yasağı koyduğu zaman da ne oluyor hayvanları telef olduğu, boşa gittiği için borçlanıyor. Bu da ister istemez de bunalmı, sıkıntı yaratıyor.

Esnafın öfkesi polis barikatını aştı

Ankara: Yaşadıkları ekonomik bunalımın sabır taşlarını çatlatmasıyla kendi doğallıklarında gelişen esnaf eylemliliklerini önlemek, öfkelerini kendi çizdikleri çerçeve dışına çıkartmamak isteyen gerek esnaf odaları birliği başkanları gerekse hükümet olsun; esnafın öfkesini iyi hesaplamamış olmalı ki 11 Nisan'da çizilen çerçeve tuzla buz oldu. Günler öncesinden kameralar karşısına çıkarak "yaptığımız yasadışıdır, 11 Nisan'da miting yapacağız şimdilik evinizde oturun" diye seslenen odalar birliği yöneticileri; 11 Nisan'da alanları dolduran esnafça "yuh"landı, taşa tutuldu, kürsüden indirilerek istifaya zorlandı. Sabah 9:30'da kepenklerini kapatarak Siteler, Ostim Sanayi Sitesi, demirciler ve Atasanayı'den yola çıkan binlerce işçi-esnaf miting yeri olarak belirlenen Hipodrom'a doğru yürüyüşe geçti. Polis Hipodrom'dan Anıtkabir ve Kızılay'a doğru giden yolları kapatırken, panzer ve helikopterlerle alanı ablukaya aldı. Elleri "mezarda emekliliğe hayır", "Çetelerden hesap sorulsun", "Kahrolsun IMF", "Hükümet istifa" vb. dövizlerle alanı dolduran esnaf taşıdıkları kukla hükümet maketini de yaktılar. Alanda ise konuşmak isteyen birçok oda başkanının sözleri sloganlarla kesilirken; taş, sopa, pet su şişeleri kürsüye fırlatıldı. Kürsüde durum böyle devam ederken, esnafın büyük bir bölümü meclise yönelmek istedi. Polis barikatıyla karşılaşan esnaf, oda başkanlarının da itirazıyla

bir süreliğine de olsa gidişini durdururken daha sonra yeniden barikata yüklenmeye başladı. Bu arada kürsüyü ele geçiren esnaktan kişiler, kitleye seslenerek bir konuşma yaptı.. yürümekte kararlı olduğunu, çatışma olursa korkmayacağını gösteren esnafın polis barikatını zorlaması üzerine, üzerlerine panzerlerle su sıkılarak dağılmaları sağlanmaya çalışıldı ama nafiye... Kaybedecek başka hiçbir şeyi olmadığını geçte olsa anlayarak suskunluk cendresini kırmayı çalışan esnaf barikalara yüklenmekten vazgeçemediler. Eline geçirdikleri sopaları ve kaldırım taşlarını sökerek polise fırlatan esnaf, polisin kendilerine saldırmaları üzerinde "Burası İsrail değil", "Sizin için yürüyoruz", "Hırsız devlet", "Satılmış polisler" sloganlarıyla çatışarak cevap verdi.

Barikatı zorlamakta kararlı olan bir grup esnaf ise, bulunan bir kamyonu dolarak polislerin üzerine doğru gidildi. Polis, kamyonu taşıyarak ilerlemesini engellemek istedi. Fakat esnafın önüne geçemedi başarılı olamadı. Yaklaşık 1 saat süren barikatı zorlama işlemi sırasında yedek askerler de getirilirken, taşların havalarda uçtuğu dakikalar boyunca birçok polis ağır yaralandı, bir çevik amirinin kafatası yarıldı, çok sayıda gazeteci haberini yapamaz durumda yaralar aldı. Polisin saldırısı sonucunda esnaf bir müddet geri çekilirken, ortaya sadece kan, yerde yatan yaralılar v atılan taşlarla süslenmiş gibi meydan kaldı. kitlenin yeniden karşı

saldırıya geçmesi üzerine ise polis yeniden başladığı noktaya geri çekildi. Sonra, polisin yenilediği saldırı ile esnafın Ulus'ta bulunan tren garına doğru çekildi. Görüntü adeta bir meydan muharebesini andırır gibiydi. Polisin saldırısına karşı vurup kaçan ve yeniden karşı saldırıya geçen esnaf çatışması böyle yaklaşık 4 saat sürdü. Kimi polisler dayanamayıp "bu ne biçim iş" diyerek görevini yarıda bırakırken, kimi kalkanların işe yaramaz ve sayılarının azlığı nedeniyle isyan etmeye başladı. Bir elinde taş, diğerinde kitlenin üzerine silahını doğrultan polis görüntüleri hayli ilginç, bir o kadar da bize uzak olmayan görüntülerdi. Yaklaşık 4 saatlik süren çatışmanın sonunda ise birçok kurum ve daireleri taşlanmış vaziyetteydi. Sıhhiye'den giden gruplar stad içindeki karakolu, polis otolarını, ASKİ binasını, Maltepe yönündeki eylemciler birçok banka camlarını kırarken, Celal Bayar Köprüsü altındaki bir grup esnafın Kızılay'a yönelme-

siyle de Ziya Gökalp Caddesi'ndeki Başbakanlık Ek Binası taşlandı. Ayrıca, Sıhhiye'de bulunan Türk Hava Yolları ile Ankara Radyosu'da kitle tarafından taşlanırken, aralarında eylemlere katılmayanlarında bulunduğu yaklaşık 200 kişi gözaltına alındı. Zaman zaman atılan "ya Allah Bismillah" sloganlarıyla şovenizm ve dini kesimin çoğunluğu kendini hissettirir gibi gözüksede her kesimden esnaf çatışma içinde yer almıştı. Hatta olayların bittiği gün "terör örgütlerinin provokasyonu" gibi manşetler atılarak esnafın öfkesi kaydırılmak istendi. Gözaltına alınanlar 3 gün Emniyet Müdürlüğü'nde tutulurken, kimileri için 5 günlük ek süre alınarak "terör örgütleriyle bağlantıları" aranmaya çalışıldı. Mahkemeye çıkartılanlardan 9'u tutuklanarak hapisaneye gönderilirken yoldan geçerken gözaltına alınanlar arasında bulunan Tohum Kültür Merkezi çalışanı Servet Çıracıoğlu 5 günlük gözaltı süresinden sonra serbest bırakıldı.

Arhoğ şehitlerinin anısına-1

Hava kararmak üzereydi. Artık daha serbest hareket edebilir, tarlalardan açıklıklardan geçebilirlerdi. Ama tedbiri boşlamadan tarla sınırlarından yolun kıyısına doğru süzülüler. Üç Partizan farklı yerleri denetleyebilecek şekilde mevzilendiler. Burası randevu noktasıydı. Etrafı denetimde tutarak bek-

Seyit Külekçi

lemeye başladılar. Gözlerini göğe çevirdi bir Partizan. Bütün gün batıdan doğuya doğru grup grup gelip geçen karabulutlar yine toplanmıştı köyün üstüne.

“Yağmasa iyi olacak. Zaten uzun olan dönüş yolu iz kalmamın diye daha da uzayacak” diye düşündü. Sonra vazgeçti bu düşünceden. Yağmur yağsın ki yapraklar daha çabuk açsındı. Hem halkımız da bu yağmurları bekliyordu; malı, davarı olanlar çayırlar büyüsün diye tarlası-bahçesi olanlar ürünleri için.

Alt tarafta mevzilenmiş olan Partizan köyü gözetliyordu. Geldiklerinden beri bir köpek sürekli havlıyordu. Pek susacağa da benzemiyordu. Gerillalara havlıyor olamazdı. Çünkü rüzgar köy tarafından esiyordu, köpeğin gerillaların kokusunu alması imkansızdı. Ne kadar küçük görünüyor bu köy, oysa 80 haneli” diye geçirdi içinden. İççe geçmiş ev ve ahırlar; köye dağınık, düzensiz bir görüntü veriyordu. Rüzgar, boş evlerin kapılarını ve pencerelerini çarpıp

duruyor, bu ses terk edilmişliği, yoksulluğu, göçü anımsatıyordu. Halkımızın “Sivri Tepe” dediği dimdik tepede epeyce ileri de duruyordu. Oysa uzaktan dürbünle bakıldığında sanki köy bu tepenin dibindeymiş gibiydi. Bunları düşünürken üst tarafında mevzilenmiş yoldaşının sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

“Üst sağdan yürüme sesleri geliyor,” diyerek gözlerini kıstı. “Tam seçilmiyor, iki kişi... hayır hayır üç kişiler” dedi Partizan, komutana Yerinden hiç kıpırdamadan ve dikkatini azaltmadan.

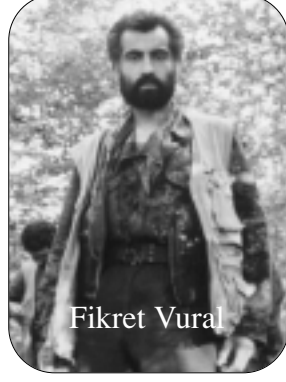
“Bunlar bizim yoldaşlar olmalı, diye cevap verdi komutan.

Ama köylüler ya da düşman da olabilirdi gelenler. Sessiz ve hareket-siz mevzilendikleri yerden geçenleri gözlediler. Hava kararmıştı, kim oldukları anlaşılıyordu. Biraz sonra karşılıklı işaretleşerek buluştu TIK-KO gerillaları. Gelen üç kişi yoldaştı.

Üç yoldaş, akşam yemeklerini gerilla birliğinden daha önce yiyip erkenden çıkmışlardı yola. Öncü birliği hava kararmadan köyü denetleyip gözetleyecekti. Büyükçe bir dereden geçtiler. Boyu diğerlerine göre kısa olan birim komutanı paçalarını yukarı sıyırmasına rağmen pantolonu ıslandı. Ama o aldırmadı, ıslak paçalarını düzeltti rüzgarda kururdu nasıl olsa. Hızlı hızlı yola devam ettiler. Şif denilen ince, sık ağaçların aralarından orman kıyılarından usulca yanaştılar köyün yakınlarına. Uzun uzadıya gözlediler köyü. Çevrede ve

köy içinde dikkat çekici birşey yoktu.

Düşman, köyün üst tarafına keplerle boydan boya mevziler kazmıştı. Köyün giriş çıkışlarını, içini denetleyebilen, çok stratejik bir yer olan burada pusuya yatıyordu düşman. Alaca karanlık çökünce sızarak girdiler, yerleştiler düşman

Fikret Vural

mevzilerine. Eğer düşman gelirse saldıracak, onları kendi mevzilerinde pusuya düşürecekleri gerillalar.

Hava kapalıydı. Ara ara sönük yıldızlar görünüp kayboluyordu. Rüzgar da iyiden iyiye esmeye başlamıştı. Buldukları yer teppe olduğu için rüzgarı keser bir yerde yoktu. Mevzi dışında kalan başları ve dürbün tutan elleri üşümüş burun ve kulakları soğuktan sızlamaya başlamıştı. Ama bunları düşünen yoktu. Kuvvetli rüzgar ve zifiri karanlık duymalarını ve görmelerini zorlaştırıyordu. Gözlerini düşmanın geleceği istikamete dikmiş, kulaklarını radar hassasiyetiyle açmıştı. Birimin komutanı olan Halo düşmanı erken farketmeliydi ki en uygun anda ilk ateşi o etsindi; etsindi ki Bağderesi şehitlerinin hesabı sorulsundu.

Şehit yoldaşları düşündü; Emine’yi, Meral’i, Polat’ı. Emine’nin gülen gözleri, ilkeler ve kurallardaki tavizsizliğini, Maral’ın yoldaşlara olan derin sevgisini, ufak-tefek, çelimsiz vücuduna rağmen işkencelerde, açlık grevlerinde hele de yeni olduğu gerilla alanında kar üstünde ve düşmanın sürekli peşlerinde olduğu zor koşullarda başeğmeyişi, kendi-

ni aşma, uyum sağlama çabasını yani uğruna savaştığı doğrular, idealler noktasındaki berrak ve net duruşunu; Polat’ın gencecik yaşına rağmen mücadeleye atılışını, 97’de kışı kar üstünde geçiren grup içinde yer alıp da bu süreçten daha da çelikleşmiş, gelişmiş olarak çıkışını, 98 kışında da yine kar üstünde olup bu olanaksızlıklara rağmen ideolojik, siyasal ve askeri olarak kendini geliştirme çabasını anımsadı. Bir kez daha kinle doldu içi.

“Hesabımızı çok yakında soracağız yoldaşlar, çok yakında” diye mırıldandı sıkı dişleri arasından.

Halo’nun 4-5 metre sol tarafından Orhan mevzilenmişti. O da aynı yönü gözetliyordu. Boyu uzun olduğundan daha fazla eğilmek zorunda kalmış, bundan dolayı da beli ağrı-mıştı. Duruşunu değiştiriyor ama bu da pek fayda etmiyor biraz sonra yine rahatsızlık duyuyordu, kızdı kendine, daha fazla kıpırdamamaya karar verdi. Diğer yoldaşlara bir göz attı... Halo ile gerillaya yurt dışından katılmış olan Memo istihbarat toplamak için 3-4 gün ardarda akşam üzeri konaklama yerinden çıkıyor, sabaha doğru yorgun, uykusuz ve yağmurdan ıslanmış bir vaziyette geliyorlar, yeterince dinlenmeden ertesi gün yine göreve gidiyorlardı. Bu iki yoldaşının yorgunluğa, uykusuzluğa, ıslanmışlığa aldırmadan ve hiç

Cem Ergüldü

KOLEKTİF Sıdar Umud

Devrimci sorumluluk; yaşamın, amacın hizmetine sokulmasıdır

Bir insan, birşey yapmak istediğinde, yapmak istediği şeye uygun bir hazırlık içine girmeli, bu şeyi kazanmaya uygun davranmalıdır. Onun gereklerini yerine getirmelidir. Aksi durumda yapmak istediği şeyi yapamaz. Diyelim ki bir yerden bir yere gideceksin veya gitmek istiyorsun. Öncelikle gitmen için gerekli olan şeyi belirlemeli, sonra onu yaratmalı, sonra harekete geçmelisin/gitmelisin. Ama sen gitmek istediğin halde ihtiyaçlarını belirlemezsen, onu yaratmazsan ve yarattığını kullan-

mazsan hiçbir zaman gitmek istediğin yere ulaşamazsın. Burada karşımıza sorumluluk çıkıyor. Sorumlu davranmayan bir insan hiçbir zaman

bunları yapamaz. ve doğaldır ki hiçbir zaman da gitmek istediği yere gidemez. O halde sorumluluk son derece önemli bir olgudur.

Nedir sorumluluk? Sözlükteki anlamı, kişinin kendi davranışlarını veya kendi etki alanına giren herhangi bir olayın sonuçlarını üstlenmesidir. Sorumluluk duygusu bireyin toplumsal gelişmesinin, kişiliksel şekillenmesinin bir parçası, onun bir ürünüdür. Bunun gelişimi ise öncelikle ailede, toplumda, okulda, toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarında sağlanır.

İçinde bulunduğumuz tarihsel-toplumsal sistem gerici, sömürücü bir sistemdir. Özel mülkiyet üzerinde yükselen ve özel mülkiyeti korumayı amaç edinen, bunun gereklerine uygun şekillenen bir sistemdir. Ve doğaldır ki, kendi niteliğine uygun bir kişilik şekillendirir. Bireyci, bencil, sorumsuz, tembel, uyuşuk, asalak vb. bir kişilik sistemin hedeflediği kişiliktir. **Zira etrafına karşı duyarlı olan, toplumsal sorunlara, toplumsal olaylara duyarlı olan, çözüm arayan bir insan sistem için zararlıdır. Bu nedenle duyarsızlaşmış, kendi dar-bireysel dünyasına hapsolmuş, kendini yaşayan, toplumsal olaylara ve sorunlara umarsız yaklaşan, sorumsuz vb. bir insan tipini yetiştirmeye çalışır. Gerek ailede, gerek okulda, ge-**

rek işyerinde; kısacası yaşamın her alanında ve her alanında bunu yapar. Böylece kişinin beynini, ruhunu, duygularını paramparça eder. Vicdanını kirletir. Düşkünleştirir. Böylesi bir kişilik, doğaldır ki değer bilmezdir. İnsanların değerini bilmez, üretilenin değerini bilmez. Emegin değerini bilmez. Onları koruma, sahiplenme, geliştirme bilincinden uzaktır. Kendini onda, onu da kendinde yaşatmaz. Yaşadığı ortama, yaptığı işe, çalıştığı insanlara, arkadaşlarına, annesine, kardeşine, eşine, sevgilisine vb. karşı en ufak bir sorumluluk hissetmez. Bir şeyler yapar, bir şeyler söyler, bir şeyler düşünür, ama yaptığının ne olduğunu, nelere yol açacağını düşünmeden, öngörmeden, tasasızca hareket eder. Sadece söyler. Ama pratikte söylediklerinin tam

mızımızlanmadan görevden göreve koşmalarına saygı duydu ve eleştirdi kendini.

Oysa kendi vücudu da çok yıpranmıştı. Onca işkenceyi yıllarca süren zindan koşullarını yaşamış 96'da zaferle sonuçlanan Ölüm Orucu direnişinde bedenini açığa yatırmıştı. Bu koşullar, O'nda gözle görülür bir rahatsızlık yaratmasa da içte çokça tahribatı olmuştu. Bütün bunlara rağmen O kışı

Umut II

kar üstünde geçirmiş, bunun yanında soğuktan çabuk etkilense de yoldaşlara ideolojik ve siyasal eğitim çalışması yaptırmaktan geri durmamıştı. "Bu ağrı neki bizim için" dedi kendi kendine ve çevreye daha duyarlı olmaya çalıştı.

Saatine baktı Halo. Zaman epeyce ilerlemiş, düşman gelmemişti. Çıktılar mevzilerinden karanlığa karışıp yol aldılar. Randevu yerine geldiklerinde işaretleşerek buluştular arkadan gelen grupla. Komutan yardımcısı olan Halo, gurup komutanına durum hakkında bilgi verdi. Kısa bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra hareket ettiler, köye gireceklerdi. Girmeyi düşündükleri evin ışıkları yanmıyordu. Ev sahibinin traktörü kapının önündeydi. Köylüler, şehirde yaşayanların aksine daha erken saatte yatarlardı ama yine de yatmak için erken bir vakitti. Şüphe verici bir durum olduğundan önden üç kişi eve yanaştı. Öncü merdivenleri çıkıpta evin etrafını kontrol ettiğinden evde hiçbir lambanın yanmadığını gördü; buna rağmen geldi ka-

zıddıdır. Zarar verebileceğini görmez. Görse bile önemsemez. Çünkü onun vicdanı kirletilmiştir.

Devrimci olarak böylesi bir toplumun içinden çıktık. Ama çıktığımız andan itibaren tertemiz bir yaşama başladık. Daha tam bir ifadeyle devrimci olduk diye, tamamen değiştik diyemeyiz ve diyemiyoruz da. Sistemden bir kopuş yaşadık. Devrimci saflarda, parti saflarındayız. Sistem karşı savaşıyoruz. Direniyoruz. Ama şurası bir gerçektir ki, yaşadığımız sistemden, ahlaki-kültürel, ideolojik-siyasal kopuşu yeterince gerçekleştirmek uzun zaman alıyor.

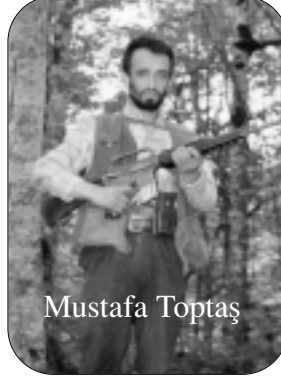
Bir devrimci ideallerinin, ideolojisinin gerektirdiği sorumluluğa sahip olmalıdır. Sorumluluk duygusuna sahip olmayan bir devrimci

ideallerinden, ideolojisinden uzaklaşır. İdeallerinden ve ideolojisinden uzaklaştığı oranda da sisteme, düşmana entegre olur. Sistemden; üretmediğimiz, emek harcamadığımız, sınıf mücadelesinin sorunlarına kafa yormadığımız, kitlelere gitmediğimiz, kendimizi ve yoldaşlarımızı değiştirme mücadelesi vermediğimiz durumdaki ciddi bir kopuşu gerçekleştirmiş olmayız. Bu durumda değerlerimize karşı sorumluluk duygusunu yitirir ve yabancılaşmaya başlarız. Burada yabancılaşmaya önemle vurgu yapmak gerekir. Yabancılaşma özel mülkiyetin ürünüdür. "Kapitalist çağda ise insan ilişkilerinin meta karakterine bürünmesi yabancılaşmayı en üst boyuta çıkarır. Toplumsal zenginlik para biçimini alınca insan ilişkileri

teröristtir, insanları amaçsızca, acımadan öldürür, malına el koyar, talan eder, kadına-kıza tecavüz eder, çocukları dahi öldürür, din-iman tanımayan gözü dönmüş caniler, canavarlardır bunlar"

Geriden gelen grup onlara yetiştirdi. Köyde başka bir eve girip bilgi almaya karar verdiler. Halo ve kadın yoldaşı savunmada kaldılar.

Biraz sonra savunmaya geçmek için bir yoldaş geldi. -Hücre pususu olabilir, dikkatli olun dedi Halo. Evde kimsenin olmaması dikkat çekiciydi. -Vallahi sizi böyle anlatıyorlar korkumuz bundandır. -Neden korkuyorsun amca? Bak biz de senin gibi insanlarız. -Vallahi sizi böyle anlatıyorlar korkumuz bundandır. -Bunlar devletin yalanlarıdır. Yıllardır Karadeniz dağlarında-

Mustafa Toptaş

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Biraz sonra savunmaya geçmek için bir yoldaş geldi. -Hadi sizi çağırıyorlar. Daha önce hiç bizi tanımayan bir eve girdik, dedi. Beraber eve gittiler.

Bilgi almak için girdikleri bu evin kapısını yaşlı bir ana açtı. Birden bire karşısında gerillaları görünce şaşırıp, korktu, yüzünün rengi değişti. Gerillalar içeri girdiler. Anadan başka evde 50-60 yaşlarında iki ihtiyar adam, iki de genç erkek vardı. Onlar da korktular. Daha önce hiç gerilla görmemişlerdi. Fakat çokça duymuşlardı. Kendileri açıkça söylemeseler de devletin gerilla hakkında anlattığı yalanlardan, anti-propagandalardan çokça etkilenmişlerdi. Korkularının nedenleri de bunlardı. Toplantı yapan vali ve alay komutanı da aynı şeyleri anlatıyorlardı: "bunlar

teröristtir, insanları amaçsızca, acımadan öldürür, malına el koyar, talan eder, kadına-kıza tecavüz eder, çocukları dahi öldürür, din-iman tanımayan gözü dönmüş caniler, canavarlardır bunlar"

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Biraz önce korkudan titreyen bu adamın şimdi yardım etme isteği sevindirdi gerillaları. Etkilemişlerdi köylüleri, önyargılarını etkisizleştirmiş, sempatilerini kazanmışlardı. Biraz sonra köylü önde Memo, Halo, Orhan arkada çıktılar evden. **Sokak lambalarının altından, silahlarını vücutlarına paralel tutarak parlamaması ve görünmemesi ni sağlayarak daldılar Arhoğ'un ıssız sokaklarına.**

Devam edecek

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı. Fotoğrafta, Mustafa Toptaş, bir yoldaşın fotoğrafı.

Işığı al, her tarafa yay!

Emperyalist talana, yabancılaşıma ve yozlaşmaya karşı "işçi-köylü" yü yücelt!

Gazetemizin, Genel Yayın Yönetmeni Memik Horoz'la yeni ürünümüz üzerine gerçekleştirdiğimiz söyleşide, içinde bulunduğumuz süreci, dünya ve ülkemiz konjonktüründe değerlendirmesini istedik.

İşçi-Köylü- Bu ay yeni bir gazeteyle, yeni bir yayın dönemine giriyorsunuz, bu gazetenin hangi ihtiyaçların bir ürünü olarak yaşama geçtiğini sormadan önce, içinde bulunduğumuz süreci hem dünya, hem ülkemiz konjonktüründe değerlendirmisiniz?

Memik Horoz: Özellikle 1990 sonrasında Rusya'da modern revizyonist iktidarın yıkılmasıyla uluslararası pazar dalaşında Amerika birincil olarak yalnız kaldı. Ve bunu fırsat bilerek sosyalizmin yıkıldığını, ideolojilerin öldüğünü, artık emperyalist kapitalist sistemin dünya hakimiyetini ilan ettiğini, buna karşı çıkmanın beyhude olduğunu propaganda ederek, insanları emperyalizmin yenilmez, kadiri mutlak olduğuna şartlandırdı. Bu büyük bir ideolojik saldırıydı. Ve yine bu yıllarda Yeni dünya düzeni, neoliberal politikalar vb. söylemlerle pazarları emperyalistler açısından daha kolay sömürülebilir hale getirmek için gümrük vergilerinin düşürülerek dış ticaretini daha rahat yapabilmesi, ülkelerin yeraltı ve üstü kaynaklarının, iş gücünden tut madenlere kadar her türlü kaynağın emperyalistler tarafından tamamen denetime alınması hız kazandı. Bağımlı ülkelere ağır bir teslimiyet dayatıldı. Uluslararası sermayenin pazarlara sorunsuzca girebilmesi yani küreselleşme politikaları hız kazandı. Tüm emperyalist propagandaların etkisine karşın süreç dünya halklarında da bir birikime yol açtı. Bu birikim kimi zaman Davos'ta Dünya Ticaret Örgütüne (WTO) karşı. Ciddi bir güçle, protesto olarak açığa çıktı, kimi zaman Washington'da IMF ve DB toplantılarına karşı gösterilere dönüştü, kimi zaman da emperyalizmin doğa karşıtı talan politikasının karşısında çevreci protestolarda gösterdi kendi. Meksika'da Zapatist tepkiyle, Peru, Nepa, Türkiye, Hindistan ve Filipinler'de Maoist gerilla savaşlarıyla iktidarı hedefleyen savaşlarla gösterdi kendini. Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizmin uşağı konumundaki Türkiye'de de bu politikalar, başta işçi ve kamu emekçilerini işsizleştiren, açlığa mahkum eden özelleştirme ve köylüyü toprağından eden, iyice yoksullaştıran tarımın tasfiyesi politikaları olarak ve tüm halk kesimlerine küçük üreticisinden esnafa, öğrencisinden memuruna kadar her kesimi kapsayan saldırılar hız kazandı. Kuş-

kusuz ki bu saldırıların ilk adımı olarak ve burada kazanacağı (!) zaferle tüm halkı teslim alacağını planladığı devrimci-komünist tutsakların yaşamını hücreleştirerek teslim alma politikaları bir kez daha gündeme geldi. Tüm bu saldırılar yoksul emekçi halkımızda müthiş bir birikim yarattı. Toplum patlamaya hazır bir bomba haline getirildi ve bugün de gerek devrimci komünist tutsakların görkemli direnişleriyle gerek işçilerin özelleştirme ve IMF politikalarına karşı tepkiyle, esnafın sokağa dökülmesiyle, öğrencilerin militan eylemleriyle ve nihayet köylünün ürettiğini yakacak, dökecek kadar canına tak ettiğinin gösteren mitingleriyle ülkede kendiliğinden gelen bir hareket mevcut. Önümüzdeki süreçte halkın çok daha büyük birikimleri ve tepkileri sokağa yansıyacaktır, tarlalara yansıyacaktır, fabrikalara, okullara yansıyacaktır, dağlara yansıyacaktır.

İK- Buna karşın bugün devletin kendini "yeniden yapılandırma" politikaları güttüğünü görüyoruz. Bu nasıl yansıyor yaşamlarımıza?

M.H: Aslında bu, bu politika genel hatlarıyla bugün çoktan iflas etmiş durumdadır. Hiç bir "yeni" politikanın bu düzen sınırları içerisinde halkın yaşamına olumlu bir katkı sunması mümkün değildir. Egemenler yeniden yapılandırmayı ekonomik ve örgütsel olarak iki yönlü düşünüyordu ama ekonominin durumu ortadayken ve siyasi olarak da artık bırakalım kendini yenilemeyi makyaj bile yapamazken yeniden yapılandırmadan söz etmek çocukları dahi güldürür. Bugün bu politikayla yapabildiği en iyi (!) şey polis ve ordu güçlerinin yani militarizmi güçlendirmektir. "Yeniden yapılandırma"nın tek "başarılı" olduğu alan burasıdır. Çünkü geline süreçte tek tutunabildiği dallar bunlardır ama halkın geleceğini eline almaya karar verdiği gün bu dalların da çürüklüğü ortaya çıkacaktır.

İK- Ve siz bu sürece İşçi-Köylü ile müdahale etmeyi tasarlıyorsunuz? Bize biraz İşçi-Köylü'nün içeriğinden, neler tasarladığımızdan ÖG'yle farklılığından söz eder misiniz?

M.H: Biz bu sürecin gerçeklerini kitlelere daha iyi taşıyabilmek için, bu sürecin nedenlerini niçinlerini daha iyi gösterebilmek için ve bu süreci daha geniş kitlelerin kavrayıp, harekete geçirilmesinde bir ışık olabilmek için bu yeni yayını çıkarma ihtiyacı duyduk. Daha önce (9 yıldır) çıkartığımız Özgür Gelecek gazetesi haber yorum ağırlıklı olmayan bir gazeteydi daha çok değerlendirme, inceleme, araştırma içerikliydi; dolayısıyla da çok daha

geniş kitlelerle bağ kurma yerine daha duyarlı, daha ileriye çıkmış, mücadelelenin gereklerini asgari düzeyde kavramış ve yürüten insanların ihtiyaçlarını gideren, onları doyuran ve onlara ışık olmaya çalışan bir düzeyi vardı. Oysa geniş kitlelerin aydınlanmaya ihtiyacı var, geniş kitlelerin hareket geçirilmeye ihtiyacı var ve onların harekete geçirilmesinde bir yayına ihtiyacı var.

Kuşkusuz harekete geçiricilerinde mutlaka eğitime, gıda almaya, ideolojik, siyasi olarak beslenmeye ihtiyacı vardır. Mutlaka bu da gazetemizde belli oranda yer bulacaktır. Ama esas olan kitlelerin harekete geçirilmesi, kitlelerin aydınlatılmasıdır, bu yüzden biz yeni süreci içerik olarak kitlelerle daha bütünleşen, onların sorunlarını daha çok telaffuz eden, taşıyan, uğraşan, çözüm üreten, ajitasyon propaganda ve harekete geçirme anlamıyla kitlelerin doğrudan sorunlarına eğilen bir gazete çıkarmanın ihtiyacını tespit ettik. Bu durumda zaten mücadelenin gereklerini yerine getiren ve ortaya çıkacak olan kesimlerin ihtiyacını karşılayacak **Partizan** ve gençliğe yönelik **Yeni Demokrat Gençlik** dergileriyle de bütünlük içerisinde çıkmasını sağlayarak bu ihtiyaçlara çözüm olacağız. Bu durumda İşçi-Köylü daha çok işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, esnafın, memurun, kadınların güncel-pratik sorunlarını işleyen, bu sorunlara doğru politikalarla çözüm getiren, onların algılayabileceği dil ve şekilleri kullanan bir gazete olacak. Bu nokta da çok önemli bizim açımızdan, kime gerçeği göstermek istiyorsan onun anlayacağı dilden o gerçeği göstereceksin. Biz de geniş halk kitleleriyle bütünleşmenin bir aracı haline getirebilmek amacıyla Devrim Yolunda İşçi-Köylü gazetesini çıkarmaya karar verdik.

İK- Bu noktada sormak istiyoruz. Bu gazete de darlaşma riski taşıyor mu?

MH: Esas risk aydınlatıcıların uy-

gun araçlarıyla aydınlatılmamasıyla oluşacaktır. Bununla birlikte politik insanların, kitlelere politika taşımak açısından gıdalarının almalarını düşündüğümüz Partizan'ın çıkmayışı durumunda bütün yükü tek bir gazetenin üzerine yıkılırsa darlaşma da gündeme gelebilir. Bunun için Partizan'ı düzenli olarak (ayda bir) çıkartmayı hedefliyoruz. Bu konu birde dağıtımla ilgili, biz gazetemizi her ne kadar geniş halk kesimlerine yönelik çıkarsak da, kitlelerle buluşmuyorsa, bütünleşmiyorsa, ne kadar doğru politikalarla çıkarmış olsan da, içeriğini en doğru tesbitlerle doldursan, biçimini çekici yapsan da hedefine ulaşmaz. Bu anlamda YAY-SAT'ın dışında sağlam bir dağıtım zinciri oluşturmamız ve bunu okurlarımızla elele yapmamız şart.

İK- Gazetenin adının İşçi-Köylü olmasının nedeni nedir?

MH: Biz yeni süreci çok doğru algılamayı, doğru çözümlenmeye ve doğru araçlarla kitleye gitmeyi önemsiyoruz.

Türkiye'de feodalizmin tasfiye edilmemişliğine, işaret ediyor, feodalizmle bir başka deyimle yarı-feodal sistemle kompradorların ve emperyalistlerin oluşturduğu üçlü sac ayağını hedef tahtasına çiviliyoruz ülkemiz gerçekliğinde içerisinde bulunduğu devrim aşamasında halk sınıf ve tabakalarını işçiler, köylüler, küçük burjuvazi ve milli (ulusal) burjuvazinin sol kesimi oluşturuyor. Devrimden çıkarı olan kesimlerin halkı oluşturması bir gerçeklik ama bizim için şu daha önemli, kapitalizmin ortaya çıkmasıyla küçük mülk sahiplerinin büyüyenleri ilerleyecek, büyüyenler tasfiye edilecek noktasındaki gelişmişliği, giderek tekellerin oluşması, sadece ve sadece kendi ana karşıtı olarak işçi sınıfını merkezileştirmiş, büyütmüş ve yaygınlaştırmıştır ve işçi sınıfının siyasal biliminin ortaya çıkmasıyla Marx ve Engels tarafından işçi sınıfı bu aşamadan sonra var olan tarih-

İşçi-köylü 1

teki yerini ve rolünü görmeye başlamıştır. Tarihte esas olarak var olanı değiştirmeye önderlik edecek var olanı çözümleyen güç işçi sınıfı ve onun bilimi MLM'dir. İşçi sınıfının bizim açımızdan böyle tarihsel bir önemi var. Yani devrimin ideolojik, politik, örgütsel önderi olmasındandır verdiğimiz önem. Köylülük ise ülkemizdeki yarı-feodal sistemin bir ürünü olarak çok büyük bir yer tutmaktadır. Oran olarak belki doğal bir akışla, komprador kapitalizmin gelişmesi, emperyalist pazar hegemonyasını daha bir pervasızlaşması, yer yer ucuz iş gücü olduğu için emperyalistlerin yeni üretim alanlarını buralarda kurması vb. nedenlerle köylülük nüfusunun giderek şehirlere akıyor olması (önemli oranda işçileşmeyip işsiz kalması) başka bir şey ama, yarı-feodal sömürü sisteminin devam ediyor oluşu başka bir şeydir ve hala Türkiye'de kırsal kesimde yaşayan ve tarımsal üretimde bulunanlar nüfusun %50'sinden fazlasını oluşturuyor. Bu yüzden köylülük zaten toprak devriminin tamamlanmamış olmasından kaynaklı önemli oranda topraksız, az topraklı köylü statüsündedir. Türkiye'de işçi sınıfının öncülüğü ve köylülüğün temel güç olması olgusu devrimde de bunların temel ittifakını gerektirir. Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizme geçiş açısından bu gereklidir. Bu yüzden ikisini ifade etmenin önemli olduğunu düşündük.

İK- Tüm halk sınıf ve katmanlarını, yani devrimden çıkarı olan tüm sınıf ve tabakaları ifade eden bir yayın ismi olamaz mıydı?

MH: Hali hazırda işçi sınıfı kendini P.P aracılığıyla politik arenada zaten ifade ediyor, köylülük zaten kendisini savaş gücü olarak ifade ediyor. Örgütlenme açısından bakıldığında diğer halk sınıf ve katmanları da işçi köylü temel ittifakı etrafında bir cephe anlayışı ile örgütlenecek siyasal açıdan bugünden bir cephe siyaseti yürütmelidir, doğrudur. Yani onların da güvenini kazanacak, onların da sorunlarının çözümünün buradan geçtiğini gösterecek bir ajitasyon, propaganda ve çalışmaya ihtiyaç vardır. Ama günümüzde bugün için pratik bir cephe sorunu henüz yoktur. Devrimin belirli aşamalarında olabilecek bir somut olgudur.

Ancak gazete bunu yine de başlığında (isminde) nasıl ifade edebilirdi? Alternatif olarak tüm halk kesimlerini tek tek saymak mümkün olmayacağına göre içinde "halk" kavramı geçen bir isim düşünülebilirdi. Bunu da düşündük. Fakat burada da işçi ve köylünün özel önemine vurgu yapma ihtiyacını karşılayamıyorduk. İçinden geçtiğimiz dejenerasyon ve yabancılaşma sürecinde işçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel önderliğini vurgulayabilmek için daha geniş bir ifade olsa bile halk kavramı yerine temel ve öncü gü-

cü vurgulayan bir kavramın daha iyi olacağını düşündük. bu anlamıyla isimlendirme tümünü kapsamada eksikler taşıyabilir, ama içerikte bunu dolduracaktır. İşçi-köylü, kolektif örgütleyici bir gazete olacağı için kolektif bilinç taşıyıcı olacak, çözüm üretmeye ve kitlelere sunmaya hizmet edecektir. Daha önce ÖG'de de kullandığımız "Biz Halkız Gelecek Ellerimizdedir" sloganımız vadır. Bunu İK'da da kullanıyoruz. Çünkü yaşamı üreten emektir, halkın güce, emekçilerin gücü tüm dünya egemenlerini gücünden fazladır ve geleceği de kendi ellerindedir. Kölece yaşamak onurlu yaşamakta, insanca yaşamak da kendi iradesine bağlıdır.

İK- Yine de gazetenin ismine karşı, bu içeriğin dışında da farklı tepkiler geleceğini düşünmüştünüzdür sanırım

MH: Tabii kuşkusuz, örneğin gazetenin adını "aşırı uçta", "sol" bulanlar olabileceği gibi "halkçı" anlamında ya da "modern" bulmama anlamında sağ bulanlarda olabilir. İlkinden başlarsak, emperyalizmin yarattığı tabloyu gözümüzün önüne getirelim yine. Ne vardı bu tabloda? İdeolojiler; uğruna ölünecek değerler yitip gitmiş deniyordu. Asıl söylenen ise işçi sınıfının ideolojisinin öldüğüydü, artık devrim olmaz deniyordu, yani halk özgürleşemez diyorlardı vb vb. Topluma öyle bir yozlaşma dayatılıyor ki, maalesef büyük oranda da yaşam bulmuş durumda-egemenler Türklükten bahsediyor örneğin ama bunların kendisi gerçek anlamda Türk düşmanı, ülke düşmanı, vatan düşmanıdır. Uzatmayalım, böyle bir tablo içerisinde, "sosyalizm öldü" diye bas bas bağırıldığı yerde "sosyalizm çözümdür" demek; "ideolojiler kalmadı" diyenlerin yanında "uğrun-da ölmeyi göze alacak değerleri göstermek, işçiden, köylüden, devrim ve sosyalizmden söz etmek gerçektede aşırı uç, tehlikeli, kitlelerden kopuk görülebilir. Teslim alınmış bir yerde isyan eden, aşırı uç görülebilir; artı hakim sınıflar isyancıyı katlettiklerinde de ilk isyan etmenin tehlikesi de çıkar. Ama doğru tektir ve ileriye doğrudur, devrimcidir. Bunun yanında çağdışı, halkçı modern değil türü yaklaşımları da düşündük. Ama bunlarda yine yabancılaşmanın, insanın kendi değerlerine, geldiği kökene, emeğine yabancılaşmasının ürünüdür. Bilimsel bakıldığında görülecektir ki işçi sınıfı en ilerici, en modern sınıftır. Yarınki özgür yaşamı yaratmanın öncüsü yarınki yaşamın yöneticisi olan sınıftır. Evet, üzerinde en önemle durulması gereken "yabancılaşma"dır. "işçi-köylü", bizim temel görüşlerimizin ve buna bağlı devrimin olmazsa olmazı temel ittifakının özlü bir ifadesidir. Tarihi yaratan halktır. Oysa günümüzde yabancılaştırma gibi ideolojik saldırılar emperyalizm tarafından öylesine yoğun propa-

ganda edilmektedir ki bu devrimci, ilerici çevrelerde de etkili olmakta ve "post-modern" kavramlar yaşamımızı ifade eder hale gelmektedir. İşçi-köylü haklarını savunmak da, hatta gazetenin adını böyle koymak da çağdışı, geri kalmış, tutucu hatta dinzorluk, ortodoksuluk olarak yansıtılabilmektedir. Tüm dejenerasyona karşı yaşamın dili açıktır, nettir; Namussuza namussuz, hırsıza hırsız diyecek kadar, yada Dimitrov'un dediği gibi "eşyaya adıyla hitap etmek adetimizdir" Bizler asıl çağdışı olanın kapitalizm, emperyalizm olduğunu her zaman göstereceğiz.

İK- Gazetenin içeriği bu olacak. Sizi aynı zamanda ÖG'den farklı olarak biçimde de bir takım değişiklikler yapmayı tasarlıyorsunuz. Bunları da mantığıyla beraber açar mısınız?

MH: Biliyorsunuz, ÖG tabloit boyda çıkıyordu. Biz İK'yı hedeflediğimiz içerik açısından kitlelerin ilgisi- ni çekecek Türkiye'de biçim olarak algılanış açısından da boyutlarını günlük gazete boyutlarına çıkardık. Gerçekte yaşamın hızlığı, hareketliliği, yoğunluğu içerisinde gazetenin kolay okunması açısından ÖG boyutları daha uygundur. Ancak yerleşmiş bir gazete ebatı olarak kabul edilen ve böylelikle insanların daha çok gazete olarak algıladıkları boyut var. Biz de böyle çıkarmayı uygun bulduk. Ayrıca Türkiye'de geçmişten gelen bir olgu var, devrimci, sosyalistlerin çıkardığı yayınlara genel bir kavrayışla dergi deniliyor. Bizler bugüne kadar ÖG'de içerikte de istediğimiz pozisyonu tutturamamış olsak da biçimsel olarak da böyle algılanıyordu, bizim isteğimizin aksine. İK'yı dar olarak sadece siyasal düzlemde benimseyenlerin okuyacağı bir gazete olarak sınırlı düşünmüyoruz.

İşçi-Köylü gerçekten de duyarlı kitlelerden daha geri kitlelere, şehirdeki işçiye, kırdaki köylüye, işsize, esnafa, emekçi kadına... her milliyetten geniş halk kitlelerine ulaşabilir bir gazete olsun istiyoruz.

İK- 15 günlük periyotta çıkmanın nedeni nedir?

MH: Ülke ve dünya gerçekliği içerisinde çok sık periyotlarla bir yayına ihtiyaç olduğu açık, toplamdaki o birikim, şu veya bu şekilde her an patlamaya hazır, gece kondularda, fabrikalarda, kırlarda, patlamaya hazır sokaklarda işsizlerin patlamaya hazır olduğu bir gerçeklik var. Bu anlamıyla ülke ve dünya gerçekliği ülkemizdeki devrim ve kitle mücadelesinin gerçekliği çok daha sık periyodları gerektiriyor. Bir de bunu yanında bizim gerçeklik var. Bu ise şu anda 15 günlük periyotlarla çıkarmayı olabilir kıyıyor. Fakat çok kısa bir zamanda (3-4 aylık biz zaman olarak tasarlıyoruz) haftalığa çevirmeyi planlıyoruz. Bunun için alt yapıda eksik gördüğümüz bazı yan-

lar var, bunları tamamlayıp, haftalığa geçeceğiz. Aksi durumda içerik olarak hedeflenen politika ne kadar doğru, emek ne kadar yoğun olursa olsun zaman açısından geciktiğimizde yine müdahale edebilmek, kitlelerle bütünleşebilmek açısından da bir dezavantaj olacaktır bize.

İK- İşçi-köylünün siyah-beyaz çıkmasının nedeni nedir?

MH: Renkli deyince tabii yaşamın olduğu gibi yayının da renkli olması güzel ancak biz şu anda Türkiye'deki kendi gerçekliğimiz içerisinde meseleleri çok ciddiye aldığımızı, kitlelerinde meseleyi ciddiye alması gerektiğini daha önemli görüyoruz. Bu anlamıyla renkli mi değil mi çok önem arz etmiyor. Ama biz gazeteyi siyah beyaz çıkartmayı düşünüyoruz, sadece tek renk olarak kapaklarda kırmızıyı kullanacağız.

İK- Sayfa sayısını 16 olarak belirlediniz, artırmayı düşünüyor musunuz?

MH: Şu haliyle 16 sayfa tasarlıyoruz. Gelişmeler, ihtiyaca göre artabilir de.

İK- Teşekkür ediyor ve bu yeni yayın döneminde İşçi-Köylü ile hedeflerinize ulaşmanızı diliyoruz. Sizin son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

MH: Bizim ÖG'nin çıkışında da bir tarih belirlemesi vardı. ÖG'de 1 Nisan'da yayın hayatına başlamıştı. Bizim için Nisan ayı gerçekten de önemli bir ay. Yayın yolumuzu aydınlatan bir ışıkta, Nisan ayı da dünyamızı aydınlatan bir ışıktır. O nedenle biz 27 Nisan'da bayilerde olacağız demiştik.

Nisan ayı bahar ayıdır, doğayı canlandıran; çiçekler, ağaçlardır, güneştir. Baharın kış uykusuna yatmışları uyandıran, uyusukları canlandıran bir misyonu var. Biz Türkiye'de toplumsal boyutuyla da Mustafa Suphiler'in katledilişinden sonra doğru bir çizgi de Türkiye'yi aydınlatan siyasal anlayışların gelişmediğini, devrim mücadelesinin sekteye uğradığı 50 yıllık bir suskunluk dönemi olarak tesbit ediyoruz. 50 yıl sonra yine bir Nisan ayında, yine bir bahar ayında emperyalizme, faşizme, komrador kapitalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı bir ışık ülkemizi aydınlattı, biz o Nisan ayının aydınlattığı ışığı önemsiyoruz. Bu 50 yıllık suskunluktan sonra dünyayı değiştirecek olan yeniden bir çığlıktı! Biz bu çığlığa güç veriyoruz, bu çığlığı yaygınlaştırmak istiyoruz. Bu çığlığı Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Azeri, Ermeni, Boşnak, Rum... her milliyetten işçilere, köylülere, emekçilere taşımak istiyoruz. Bu açıdan Nisan ayının bizim İK'mızın da sahneye çıkış, mücadele arenasına çıkış, halkla buluşma ayı olmasını özellikle istedik.

İnsanlığımız ve dostluğumuzdur sınıyan

Öfkenin, inancın, onurun ve umudun harmanladığı yürekler olarak TUYAB'ta bir araya geldik. Şehit ailelerini dolaşacağız ve dışarıda ölüm orucunu sürdüren TAYAD'lı aileleri ziyaret edeceğiz, programımız bu. Dernekte herkes gelmek istiyor. Yaşamının her anında, her saniyesinde şehitleri, şehit ailelerini ve direnenleri yüreğinde yaşatan bu insanlar şu günlerde şehit ailelerine çok daha yakın olmak istiyorlar.

Ama arabamız küçük, 10 kişilik arabaya 20 kişi sığdırmaya çalışıyoruz. Kimimiz kıpırdamadan oturuyoruz, kimimizde ayakta kıpırdamadan duruyoruz. Uyuşan bacaklarımız ve nefes almada zorlandığımız ortamda yolculuk yapıyoruz. Çoğu yaşlı ve yorgun olan bu bedenler bir kez daha zorluklarla mücadele ediyor "Evlatlarımız onca zulüm altındayken bizim çektiklerimiz nedir ki" diyerek büyük bir inançla direniyor ve evlatlarına/yakınlarına layık olabilmenin kararlılığıyla yaşamlarını sürdürüyorlar.

Onuru, insanlığı ayakta tutan bu bedenler yaşamlarının her anında bir bedel ödüyorlar bin bir zorlukla boğuşuyorlar. Açlığa, hastalığa, yorgunluklara meydan okuyorlar. Yorgunluktan bitse de bedenleri "yorulmaya hakkımız yok" diyorlar. Bencilliğin, bireyciliğin, sinmenin ayyuka çıktığı bu ortamda **umudun direnç çiçekleri olarak sürdürüyorlar yaşamlarını.**

"31 YAŞINDAKİ BİR GENÇ İHTİYAR OLUR MU?"

İlk durağımızı Gülmez Anaların evi. O direngen, O yiğit o düşmana karşı tepeden tırnağa öfkeye kesilen ve asla boyun eğmeyen direniş abidesi anamız. Bizi kapının önünde karşılıyor ve hepimizi sımsıkı kucaklıyor. Yıllardır birlikte mücadele etmiş ve aynı acıları paylaşmış anaları, babaları kızının-oğlunun yoldaşlarını kucakladıkça göz yaşlarına hakim olamıyor. Düşman karşısında Nergiz'ini bir bayark gibi giysisinde taşıyan ve onlar karşısında tek damla göz yaşı dökmeyen anamız, sel gibi boşanan göz yaşlarına engel olmak istemiyor. Çünkü o şimdi dostlarının arasında. **Ağlaması çeresizlikten değil.** Kabına sığmayana duyguların gözyaşlarında somutlanmasındır. Kenetleniyor yaşlı can dostlarıyla. Aynı acıları paylaşan hapishanedeyken yakalandığı kanser hastalığı sonucu şehit düşen Murat Dil'in anasına sarılıyor. Öfkesini ağıtlara döküyor.

Yıldızlara, güneşi aya sordum/ söyleyin 31 yaşındaki bir genç ihtiyar olur mu diye?/ Biz bilmeyiz ana/ onu zalimlere sor dediler)

Benim Nergizim gencecik bir fi-

dandı. Ama şehit düştüğünde çökmüş avutları, dışarı fırlamış kemikleriyle ihtiyar olmuştu.

Bu gözler nice vahşete tanık oldu. Yakılan, işkence edilen kurşuna dizilen bedenleri gördüler, faşizm öylesine zulüm ediyor ki bu vahşeti görenlerin korkudan beyni dağılsın, eli ayağı iş tutmasın istiyor. Çünkü; saltanatını sürdürmesinin 2 temel dayanağı var. **Birincisi:** Fiziksel olarak en vahşi şekilde imha etmek, **ikincisi;** ideolojik olarak saldırarak insanları insanlık değerlerine yabancılaştırmak. Ve bu iki şiddete karşı direnen bir avuç yürek bugünümüzü ve yarınımızı aydınlatıyor. Umudumuzun kök salmasına ön ayak oluyor. Bu toplum, bu insanlık bunlara çok şey borçlu olduğunu asla unutmamalıdır.

"BİZ ÖLÜMÜ GÖZE ALDIK Kİ, BİZDEN SONRAKİLER RAHAT ETSİN DİYE"

Gülmez anamızda yanımıza alıp bu defa ÖO direnişçisi olarak şehit düşen TKP(ML) dava tutsağı **Endercan Yıldız**'ın ailesine gidiyoruz. Aile, Endercan mezarını ziyarete gittiği için evde onların dönüşünü bekliyoruz.

Bu arada 2 oğlu tutsak olan 2 oğlundan biride Ölüm Orucu'nda (**Ali Bulut**) olan **Süleyman Amca** ile sohbet ediyoruz. Emek ve acının hamanlandığı bir yürek. Sonsuz emek vermek ve bir okadarda acı çekmekle geçen bir yaşam. Gündüz gece demeden çalışan evlatlarına kol kanat olan, onca yoksulluk için okumaları için çırpınan bir baba. "Okuttuktaki çare olmadı. Gene iş bulamadılar ve yurt dışına çıkmak zorunda kaldılar. **Bu yaşlı günlerimizde evlatlarımızı, torunlarımızı hasret yaşıyoruz**" deyip faşizmin bölüp pançaladığı, herbirini bir diyara atan zulmünden söz ediyor. Ve söz dönüp dolaşıp devletin bugün yaşattığı vahşete geliyor. Bunca insanın ölümüne nasıl seyirci kalınabilir diye isyanını dile getiriyor.

Endercan Yıldız'ın ailesi ve dostları geliyor. Aynı yürek yangınıyla sarılıyor birbirimize. Artık sözün hükmü bitmiştir. Sımsıkı kucaklaşmalarımızla anlatmak istiyoruz duygularımızı.

Ablası "toprağa verdik Endercanımızı" diyor. Onlar toprakta tohumdur, bugün en kadar karanlığın zebanileri yeşermelerini engellemeye çalışsada **gün gelecek betonu delen beton gülleri gibi fıskıracağız.** Buna olan inancımızı asla yitirmemeliyiz diye yanıt veriyoruz. Ve kardeşi dillendiriyor

yor duygularını "onlar yel değirmenlerine karşı savaş açmış olan Don Kişotlar, ama karşılarındaki canavarlar Makinalardan oluşmuş kalpsiz varlıklardır." diyor ve halkın korkudan sahiplenmeyeşine birkez daha kahrediyor.

Ve **Hanife Anamız** geliyor. Yaşlı bedeni ve artık kendini taşımakta zorlanan dizleriyle yavaş yavaş yürüyerek geliyor. O Anaki 80 yılından beri zindan kapılarında zalimlere karşı mücadele eden ve yüreğinde her geçen yıl biraz daha öfke biriktiren bir ana. Oğluluyla gurur duyuyor. "O direniş tercih etti bizlere saygı duymak düşer" diyor. Ve Endercanın son nefesine kadar hep kendisinden sonrakileri düşündüğünü söylüyor. "Ana görüyorsun devletin zulmünü. Biz ölüyoruz ki bizden sonrakiler rahat etsin diye" **İnsanlığın kurtuluşuna adanmış bir yürek ancak böylesine soylu düşünebilir.**

Acısını bir yumruk gibi yüreğinde saklayan Gülmez Anamız Hanife Ana'yı tesilli ediyor. "Acımız derin ama vicdanımız rahat. Çünkü biz evlatlarımızı asla yalnız bırakmadık son nefeslerine kadar onların yanında olduk ve onlarla gurur duyduk. Evlatlarına sahip çıkmayanlar utansın" diyerek bir kez daha korkunun, bencilliğin, insanlıktan çıkmalarının yüreklerini felç ettiği insanlara duyduğu öfkeyi dile getirdi.

TAYAD'lı aileleri ziyaret etmek için hazırlanıyorduk ki TAYAD'lı ailelerden Şenay Hanoğlu Şehit olduğu haberi geldi. Toplu olarak oraya gittik. Küçük Armutlu'nun emekçi halkı cenaze evindeydi. Anlı kızıl bantlı, kızıl karanfillerle bezenmiş Şenay Hanoğlu alnından öpülerek son yolculuğuna uğurlanıyordu. Eşi hapishanede olan Şenay henüz 32 sinde ve arkada 2 evlat bırakarak, **çocukların acı çekmeyeceği bir dünyanın özlemiyle faşizme yanıt oldu.** Cenaze evine biriken 3000'i aşkın kişi, biriken öfkeninde habercisiydi.

Yüreklere öfke, ellerde meşale, omuzlarda Şenayın tabutu ertesi gün

toprağa verilmek üzere Cemevine götürüldü.

Onca yoğunluk ve yorgunluğa rağmen o günün görevi henüz tamamlanmamıştı. Geç saatlerde de olsa **Salih Baba**'ya gitmeliydik. bir oğlu şehit olan (Tuncay Günel- TİKB) bir oğluda (TKP/ML- Tunay Günel) ölüm orucu direnişçisi olan Salih Babanın gözleri yoldaydı. Can dostlarını bekliyordu. Acı, öfke ve umudun harmanlandığı yüreğiyle sarıldı herbirimize. "10 gündür gelip gidenlerin yoğunluğundan dolayı eylemlerden uzak kaldım" artık yarından sonra benim yerim yine sokakların yine zulüm karşısında pes etmeyenlerin yanındır" diyerek gittiği yolun doğruluğunu bir kez daha dile getirdi.

Zulme boyun eğmemek, insanca yaşam istemek nede çok bedel istiyor, dahada isteyeceğinden gayri. Ve her geçen gün şehitlerimizi o güzel insanlar gidişi çoğalıyor. Her ödenen bedel ödetecek bedelinide habercisidir. Tarih sayfaları böyle yazar, Türkiye devrim tarihinde böyle yazdı, bundan sonra böyle yazacaktır.

Salih Baba'nın evinde bir başka şehidimizin annesiyle karşılaşıyoruz. **Bahattin Günel'in annesi.** "Tam 3 yıldır Bahattin'imini resmini asmadım evime, baktığımda dayanmam diye ama şimdi yeğenim Tuncay Günel ili birlikte asacağım. Ve herkese onları anlatacağım. Ne güzel insanlar olduğunu bilsin herkes" diye düşüncelerini dile getiriyor. 3 şehit ailesini dolaşmayı programladığımız bugünde 3 şehit haberi daha aldık. (Sibel Sürücü, Şenay Hanoğlu, Hatice Yürekli) Nasıl bir süreçten geçtiğimiz ve bizleri nasıl bir sorumluluğun beklediğini bir kez daha, bir kez daha derinden düşünelim. **Yarın tarih karşısında hesap veren değil, hesap soran olmak istiyorsak insanlığımızı kuşanıp zulme karşı duralım.**

Ölümün göze alındığı yerde, zulüm asla sonsuz olamaz!

Zalimler kaybedecek, direnenler kazanacak!

İsviçre (DETUDAK) Birleşmiş Milletler Genel Merkezini işgal etti

İsviçre: 17 Nisan çarşamba günü saat 14: 30'da DETUDAK Cenevre'de bulunan Birleşmiş Milletler Genel Merkezinin 70 kişilik bir kitle ile işgal etti. Girişte bulunan koruma polislerinin müdahale edip kitleyi içeri sokmamam yönlü girişimleri sonuçsuz kaldı, çünkü her geçen gün ölümlerin arttığı, kitlenin öfkeli olduğu bir dönemde böylesi bir çaba elbette sonuçsuz kalacaktı. Karşılıklı itiş kakışlardan sonra kitle içeri girdi ve salonu işgal etti, sloganlar atıldı. **"Yaşasın enternasyonal Dayanışma"**, **Politik Tutsaklara Özgürlük**, **"İzolasyona Hayır"**, **"İzolasyon ölümdür!"**, **"Katil Türk Devleti"** vb. sloganlar atıldı. Daha sonra yetkililer gelip sorunları dinlediler. Oluşturulan komite yetkililerle görüştü, fakat esas hedef, yapılmakta olan Birleşmiş milletler 57. Dönem İnsan Hakları Komisyonu Başkanı ile görüşme yapmaktı. Kitle kararlı idi, görüşme yapılmaya kadar alan terk edilmeyecekti. Ve de öyle oldu sonunda BM. 57. Dönem insan hakları komisyonu Başkanı M. Leandro Despouy geldi ve komite ile görüşme gerçekleşti, talepler ve son durum anlatıldı, ölen

insanlar ve kalanların durumu anlatıldı. DETUDAK'ın son durumu anlatan Fransız'ca bildirisi verildi. Başkan aldığı bildiriye sürmekte olan toplantıda okuyacağına dair söz verdi. Ayrıca eylem günü akşamı ya da bir sonraki gün sabah mutlaka ve yine BM dışında bulunan İnsan Hakları Merkezi Başkanı Mery Robinson ile mutlaka görüşeceğini ve sorunları anlatacağına ve müdahale edeceklerine dair söz verdi ve bu jestin karşılığı olarak kartını imzalayarak komiteye iletti. Daha sonra karşılıklı yapılan görüşme kitleye aktarıldı ondan sonra ayrılma kararı alındı ve alan terkedildi. Eylem yaklaşık olarak iki saat sürdü. Gözaltına alınan olmadı. Bu eyleme medya yer verdi, hem televizyon hem de gazeteler Türkiye'deki hapisanelerdeki duruma ilişkin bir işgal olduğunu belirttiler. Tepkiler olumlu.

GÖTTINGEN NDR BÜROSU İŞGAL EDİLDİ.

Göttingen'de Devrimci Tutsaklarla Dayanışma komitesi, Türkiye'de devam eden Ölüm Oruçları ve Süresiz Açlık Grevleriyle dayanışmak ve

Türkiye devletinin protesto etmek amacıyla 18 Nisan Çarşamba günün NDR'in Göttingen stüdyosunu işgal ettiler.

Eylemciler yaptıkları açıklamada; Halen sürmekte olan Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucun'da; Ölüm Orucundaki tutsakların sayısının 399, Süresiz Açlık Grevindeki tutsakların sayısının 500 olarak devam ettiği söylendi.

Ayrıca şu ana kadar 11 siyasi tutsağın ve 2 dışardan Ölüm Orucu sürdüren aile yakınlarından ölümlerin olmasıyla birlikte ölüm Oruçlarında yaşamlarını yitirenlerin 13'e yükseldiği bildirildi.

Eylemciler NDR'den ve kamuoyundan bu konuda duyarlı olmalarını isteyerek, haber ajanslarına ve bakanlıklara fax çekerek Türkiye devletinin tutumunu protesto ettiler.

Türkiye'de f tipi hapisanelerde devam eden SAG ve ÖO ile ilgili Hollanda'da yapılan eylemlilikler -Hollanda'nın Den. Haag şehrinde 17 Nisan 2001 tarihinde DETUDAK (Özgür gelecek, Devrimci Demokrasi, Kurtuluş, Atılım) tarafından parla-

mento binası işgal edildi. Parlamento'nun girişi zincirleme eylemi yapan eylemciler tarafından kapatıldı. İşgal eylemine 20 kişi katıldı. Dışarıda da kalabalık bir grup tarafından sloganlarla destek verildi.

Faşist Türk Devletinin 19 Aralık'ta hapisanelere yönelik katliam ve f tipi hapisanelerde devam eden SAG ve ÖO ile ilgili devrimci komünist tutsakların taleplerinin içeren bir dosya verildi. Parlamento oturumunda gündeme alınacağı sözünü alan eylemciler eyleme son verdiler.

- Hollanda'nın Amsterdam şehrinde 18 Nisan 2001 tarihinde özgür gelecek ve Devrimci Demokrasi okurları tarafından hükümetin büyük ortığı PVDA (İşçi partisi) nin merkez binası işgal edildi. İşgal eylemi, bina önünde bildiri dağıtılarak slogan atılarak desteklendi. 3 saate yakın süren işgal süresince PVDA yetkililerinin olumsuz tavırları nedeniyle eyleme polis müdahale etti. 11 eylemci gözaltına alındı. Bu yazının basına gönderildiği sırada içerdekilerin gözaltı olayı devam ediyordu.

IHD önünde oturma eylemi

İstanbul: İnsan Hakları Derneği f tipi hapisanelere (tecrite, izolasyona) karşı, her hafta saat 13.00'de yaptıkları "sessiz, siyah tepki" oturma eylemini 13 Nisan 2001 tarihinde de sürdürdü.

İnsan hakları savunucuları ve tutsak aileleri 5 dakikalık oturma eylemini İHD binası önünde gerçekleştirdiler. "Sessiz, siyah, tepki" oturma eyleminde konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin, cezaevlerinde bedenlerini ölüme yatıranların eylemlerine devam ettiklerini söyledi. keskin, "F tipi cezaevlerine sadece siyasiler konulmamacak, şu anda adli tutuklularda aynı muameleye tabi tutulmaktadırlar" dedi. keskin, F tiplerine bir gün herkesin konulacağını söyleyerek kamuoyunu sessiz kalmamaya duyarlı olmaya çağırdı.

Eylem zılgıtlar ve alkışlarla bitirildi.

Sendikalar Adalet Bakanı'nı verdiği sözleri tutmaya çağırdı

İstanbul: Devrimci tutsakların insani taleplerine destek vermek ve yaşanan ölümlerin durdurulması için çeşitli sendikalar biraraya gelerek 17 Nisan 2001 tarihinde saat 11:30'da Genel-İş Sendikası'nda bir basın açıklaması düzenlediler. Kitleye hitaben basın metnini Genel-İş 2 Nolu Bölge Başkanı **Mehmet Karagöz** okudu. Karagöz; Adalet Bakanı'nın "ölmezler", "tek bir ölüm olursa istifa ederim" dediği, ÖO'da 11 kişinin ve dışarıda da 2 kişinin ÖO'na hayatını kaybettiğini belirterek kitlesel ölümlerin her an yaşanabileceğini söyledi.

"Hayata dönüş" operasyonunda 28 kişinin hayatını kaybettiğini, buna neden olan Adalet Bakanı'nın hala F tiplerinde ısrar ettiğine deği-

nerek, siyasi iktidarın sözcüsü Adalet Bakanı'nın tüm kamuoyu önünde verdiği sözleri hatırladıklarını ve verilen sözlerin tutulmasını, tutsakların taleplerinin kabul edilebilir talepler olduğunu belirtti. Karagöz konuşmasını devamında sendikacılar olarak ama herşeyden önce insan olarak insanlara seslendiklerini, herkesin insanlık sınavından geçilecek günleri yaşadığını belirterek bu sorunun ekmekten de, ücretlerin yükseltilmesinden de daha önemli olduğunu belirtip yükseltilmesinden daha önemli olduğunu belirterek, tutukluların taleplerinin kabul edilip ölümlerin durdurulmasını istedi. Açıklamadan sonra "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganı atıldı ve kitle dağıldı.

ÇHD'li Avukatlar Adalet Bakanlığı'na yürüdü!

Ankara: 24 Nisan 2001 tarihinde Çağdaş Hukukçular Derneği Üyesi avukatlar ölümlerin peşpeşe sıralanmasına karşın hiçbir çözücü adım atmayan devleti ve kurumlarını harekete geçirmek amaçlı cüppeli bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Saat 12:30'da Ankara Adliyesi önünde toplanarak Adalet Bakanlığı'na doğru cüppelerini giyerek yürüyüşe geçen avukatlar ÖO'nun bitirilmesi amaçlı Adalet Bakanlığı'nın yeniden görüşmeleri başlatmasını istedi. Avukatlardan oluşan 7 kişilik bir heyet Adalet Bakanı H. Sami Türk'le bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşmenin ardından Güven Park'ta yapılan basın açıklamasında görüşmeyle ilgili bilgi veren ÇHD Genel Başkanı Ali Ersin Gür görüşmelerin "sağlıklar diyalogu-

na" döndüğünü belirterek "Aylar önce ne konuştuysak bu gün de onun konuştuk" dedi. TMY'nın 16. maddesi ile üçlü protokol kaldırılmasını diye konuşan Gür, "Görüşmeler olumlu geçmedi. Vicdanımız yaralı. Bakan hiç şey söylemiyor" dedi. 17 insanın yaşamının yitirmesine ve yaklaşık 100 kişinin ölüm sınırında olmasına karşın bakanlığın zihniyetinde değişmediğinin ifade etti. "Bakan istifa ölümleri durdurun, hücreleri kapatın" şeklinde slogan atan avukatlara polis, slogan atarsanız gözaltına alırsız tehdidiyle Güvenpark'ta bir süre oturma eylemi yapan avukatlar eylemlerini sonlandırdı.

Çektiklerimizin sorumlusu emperyalizm ve uşaklarıdır

Emperyalist sistem '80'lerden bu yana gerek kendi içerisinde, gerekse de dünya genelinde serbest piyasa ekonomisini daha iyi oturtmak, bu sürecin özü olan sermayenin sınırsız dolaşımını sağlamak için tüm sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeleri "yeniden yapılandırma, reform paketleri, yeni ekonomik programlar" vb. adlandırmalarla bu sürece (kendi deyimleriyle "küresel ekonomiye entegrasyonu) uydurmaya çalışmaktadırlar. Ancak bugün açısından uygulanan tüm programları irdelediğimizde bu programların özünde bu ülkelerin (Türkiye de dahil) ekonomilerini geliştirmelerini, üretimi canlandırmalarını amaçlamadığı, tam tersine ülke ekonomilerini tam anlamıyla çöküşe sürüklediğini görebilmekteyiz. Emperyalist sistemin yaşadığı kriz özü itibarıyla aşırı üretim fazlasından, bu fazlalığı emerek bir alım gücünün olmamasından, bundan dolayı da bu emperyalist ülkeler açısından üretimin yavaşlaması dolayısıyla da ekonomik büyümenin yavaşlamasından kaynaklanmaktadır. Bu durum da, emperyalist sistemi paradan para kazanma, yani borç verme bunun karşılığını faizlerle birlikte fazlasıyla alma, borsa, kredi veren büyük kurumlar vb. üretken olmayan, tamamen spekülasyon yani asalak bir tarza yönelmektedir. Bu bağlamda emperyalizmin bizim gibi ülkelere dayattığı ve komprador sınıf tarafından uygulanan tüm ekonomik programlar borç ödemeye/ödetmeye, yani emperyalist sistemin krizini atlatmaya yarayacak şekilde ayarlanmaktadır. Bu konuda Ergin Yıldızoğlu'nun kitabından bir alıntı yapmak, konuyu kavramak açısından yerinde olacaktır. "Borç krizi merkez ülkeler (emperyalist ülkeler) kapitalizm açısından iki yeni sorun yarattı. Birincisi, az gelişmiş ülkelere* yönelik borç piyasası kuruyunca, dolaşımda sıkışmış spekülasyon bankası sermayesinin yatırım alanı hızla daraldı. İkincisi az gelişmiş ülkelere yatırım yapmış olan ÇUŞ (Çok Uluslu Şirketler) yerel pazarlarının daralmaya başladığını gördüler. Bu durumda, gelişmiş ülkelerdeki sanayi yatırım olanaklarının yeniden canlandırılması, kar oranlarının iyileştirilmesi büyük önem kazandı. Hem sermayenin uluslararası dolaşımını kolaylaştırılacak, az gelişmiş ülkelerin piyasaları tekrar kullanılabilir hale getirilerek mali sermayenin yeni yatırım alanlarına, mali piyasalara ulaşması sağlanıyordu. Bu, merkez ülkelerde emek piyasalarının esnekleştirilmesi, yeni

teknolojilerin üretime gitmesinin hızlanması, bilgisayar devrimi, devlet işletmelerinin tasfiyesi, borsalarda denetimlerin kalkması, işlemlerin elektronikleştirilmesi (örneğin internetle ticaret vb.) olarak yaşandı. Az gelişmiş ülkeler ise ekonomilerini, özelleştirme, serbestleştirme denetimlerin kaldırılmasıyla dışa açıyor, ülkelerin tüm kaynakları borç ödemeye, yani uluslararası mali sermayeyi kurtarmaya ayrılıyordu." Bu durumda ülkemizde uygulanan ekonomik programlar ekonomiyi canlandırma, üretimi artırma, sanayiye geliştirme amaçlı değil, sadece borç ödemeye endeksenerek; üretimi artırma, sanayiye geliştirme yerine tüm kaynaklarını ÇUŞ'lere peşkeş çekilmesiyle sanayide, tarımda dışarıya daha da bağımlı hale getirilecek şekilde uygulanıyor.

ÜRETİM İMHA EDİLİYOR, SOYGUN ARTIYOR

Daha somut örnekler üzerinden gidersek, konuyu daha iyi kavrayabiliriz. Örneğin ülkemizdeki tarımın tasfiye edilmesi, hayvancılığın öldürülmesi bu uygulamalar bizzat emperyalist politikaların sonucudur. Emperyalist ülkelerde tarımsal ürünlerin fazlalığı, tarımsal üretimin gelişen bir teknolojiyle yapılması ve bunun birkaç ÇUŞ'in elinde olması bizim gibi ekonomisinin büyük bölümünü tarımsal üretimin oluşturduğu ülkelerde tarımın tamamıyla çöktürülmesini ve dışarıya bağımlı hale gelmesini sağlayacaktır. Bu da ÇUŞ'ların karlarına kar katması, daha da büyümesidir.

Dev şirketlerin köylüleri nasıl yoksullaştırdığına, ülkelerin bu şirketlerin tuzağına nasıl düşürüldüğüne çarpıcı bir örnek: "Biyoteknoloji firmaları köylünün elinden, kendi tohumunu saklama ve geliştirme hakkını almayı amaçlıyor. Dev şirketler bugüne kadar tohum verdikleri köylülerle yaptıkları anlaşmalar yoluyla, genetik olarak değiştirilmiş tohumları bir hasattan fazla kullanmayı yasaklıyordu. Şimdi biyoteknoloji yoluyla geliştirilen 'intihar eden tohumlar' bu, denetim gerektirdiği için masraflı uygulamaya kesin bir çözüm getirecek. Genetik olarak değiştirilmiş tohumların içine şimdi, ek bir gen daha ekleniyor. Patenti Monsanto'ya ait bu gen, genetik olarak değiştirilmiş bitkinin tohum vermesini engelliyor. Bitki bir hasadın sonunda intihar ediyor. Tohum olarak saklanıp ekildiğinde ürün vermiyor". (Ergin Yıldızoğlu, Kötü Sonsuzda Gezintiler) İşte bu türden birçok ör-

nekle daha ÇUŞ'ların elindeki teknolojiyle egemenliklerini insan, doğa, toplum üzerinde arttırdıklarını görmekteyiz. Emperyalist devletler ülkemizin tarımsal ürün ihtiyaçlarını kendilerinden karşılamamızı istemektedirler ve bunun için de ülkemizdeki tarımın yok edilmesini dayatmaktadır. Bunun gibi, yine ülkemizdeki kar getiren birçok kuruluş özelleştirilerek ÇUŞ'lara peşkeş çekilmekte, ÇUŞ'lar buraları istedikleri şekilde kullanmakta, ucuz işgücünden, hammaddeden vb. avantajlardan yararlanarak zenginleşmekte, sözde verimliliği arttırmak için işçi çıkartmakta, sosyal hakları tamamen kaldırmakta, işçi sınıfının hak alma aracı olan sendikaları yok etmeye çalışmaktadır. Örneğin son dönemde gündeme gelen bor madenlerinin özelleştirilmesi de bu kapsamda ele alınmalıdır. Bor madeni rezervinin %70'ine Türkiye sahip ve bu maden yaklaşık 250 sektörün hammaddesini oluşturmaktadır. Özellikle bilgisayar, elektronik sistemlerin önemli bir bileşimini oluşturması, emperyalistlerin iştahını kabartmaktadır. Ülkemizdeki egemenler bunun bugün açısından stratejik önemine vurgu yaparak özelleştirmek istememektedirler. Ancak bu durumu onların emperyalist politikalara karşı çıktığı anlamında ele almamak gerekiyor. Birincisi emperyalistlerin bu istekleri kesinlikle gerçekleştirilecektir. Ancak bunun karşısında önemli bir muhalif kesim var. İkincisi bunu kendi uzun vadeli çıkar planlarının bir parçası olarak da görmek gerekiyor. Yani devlet bu kadar önemli bir alanı şu an için kendi denetimi altında tutmak istiyor.

"SERBEST PİYASA"; SERBEST SÖMÜRÜ, SERBEST TALEN DEMEKTİR

Emperyalist sistem serbest piyasa ekonomisini çok çeşitli isimlerle ifadelendirmekte ve bu kavramları bütün kitlelerin bilincin yerleştirmeye çalışmaktadır. Sömürünün daha da artarak devam ettiği şu koşullarda "Yeni Dünya Düzeni" diyor, "küreselleşme, globalizm" diyor, "bilgi çağı ve bilgi toplumu" diyor. Teknolojinin sınırsız ve olağanüstü gelişi-

minden ve bunun tüm sınırları ortadan kaldırdığından her insanın istediği bilgiye istediği şekilde sahip olabileceğinden, özgürlükten dem vuruyor. Ancak bu durum ezilenler açısından bu kadar iyimser ve pembe tablolar oluşturmuyor. Küreselleşmenin tüm sınırları ve ulusları sildiği ve insanları bütünleştirdiği söyleniyor. Ancak küreselleşmenin kendisinin başı başına emperyalist bir devlet olan ABD'nin ulusal çıkarı ve politikası olduğu gizleniyor. İnsanları bütünleştirmeyi değil, tüm insanlığı ve topluma egemen olan emperyalist kültürü, yaşam biçimini ve ahlakını dayatıyor. Bilgisayarın, internetin bir devrim olduğundan ve insanlık için önemli bir ilerleme olduğundan söz ediliyor. Ancak Microsoft'un kendi yaptığı araştırmalara göre, ABD nüfusunun %43'ü hayatlarında hiç bilgisayar kullanmamış, yani buradan anlayacağınız teknolojiye emperyalistler sahip ve onlar diledikleri gibi kullanıyor, özgürlük onlar için var.

Örneğin internetin ana bileşenlerini masaüstü bilgisayarları, bunları birbirine bağlayan telefon hatları ve fiber kablo ağları, bilgisayarı ağa bağlayan modern ve nihayet bu bilgisayar ağının içindeki bilgi bankalarını oluşturuyor. Teknolojik devrimin parçası olmak için bireylerin, kurumların ve bölgelerin mutlaka bu bileşenlerin hepsine birden ulaşmaları gerekir. Eğer bunların tümüne sahipseniz teknolojinin bir parçasıyız. Peki biz ülke olarak bunlara sahip miyiz? Hayır değiliz, olamayız da. Çünkü bilgi ve teknoloji transferi tümü ile bunu üreten gelişmiş

ülkelerin kontrolünde kalacaktır. Araştırma ve geliştirme harcamalarına parası yetmeyen ülkelerin bağımlı konumu sürmeye devam edecektir. Demek ki internet "mucizesi" bizlere ve de özellikle internet kafelere gidip saatlerce (çet) chat yapan, pornografik sitelere giren, oyunlar oynayan gençlere anlatıldığı gibi sınırsız bir özgürlük değil. Sınırlı, paralı bir özgürlüktür. Parası olan, emperyalistlerin çizdiği çerçevede özgür, olmayan; özgür değildir.

Emperyalist sistem bu sömürü içerisinde ideolojik saldırı aygıtlarını çok daha sistemli bir şekilde kullanarak, kitleleri teslim almaya, bilinçlerini bulandırmaya çalışmaktadır.

BİREYCİLEŞTİR, BİREYİ GÜCSÜZ DÜŞÜR VE TESLİM AL

Burjuvazi, gelişen teknolojiyle birlikte bireye birçok olanak sunuyor. Bireyin tüketici ve bencil yönünü daha fazla geliştiriyor. "Herkes kendisinden sorumludur, herkes sorununu kendisi çözer, başkalarına güvenme, başkalarından bekleme, insan insanın kurdudur" anlayışlarını kafalarda hakim hale getiriyor. Bu şekilde örgütsüzleştirmeyi, yabancılaştırmayı hedefliyor. Birçok ortak sorunu yaşayan insanı bu şekilde birbirinden kopartıyor. Bireyin kuruluşundan kastedilen de birey olarak emperyalist nimetlerden yararlanma "becerisini gösterebilmek", "aklını kullanabilmek" "kriz yaşanacak, aklı kullan, önceden kestir ve önlem al, böylece kendini kurtarmış olursun ve ekonomik kriz seni etkilemez". Post-modernizm dediğimiz ideolojik saldırıyla, bireyi edilgen ve zayıf, değiştiremeyen, dönüştürmeyen sadece var olan duruma ayak uydurmakla yükümlü bir nesne haline getiriyor, "İnsan değiştiremez, hepimiz kaderimize razı olmalıyız, tüm insanlık için ortak bir nokta yoktur" türünden anlayışlar dayatılıyor. Emperyalizmin dayattığı bu kişilik tipi ve yaşam biçimi tamamen insanlığa, doğaya, topluma yabancılaşmış, küçücük dünyasında bunalmışlar yaşayan bir kişiliktir. Hepimizin haberlerde çok sık rastladığı, özellikle ABD'de yaşanan bireysel şiddet olaylarını bu bağlamda ele almak gerekmektedir. Bu konuyla ilgili şu örnek verilebilir: "Balton, borsada 400.000 dolar kaybetmesinin ardından, işlediği cinayetlerden sonra intihar etti. Günlerini bir odada tek başına bir ekran karşısında, borsa indeksini izleyerek geçiren Bolton, arkasında bıraktığı notta "Geceleri korkuyla, dehşet içinde uyanıyorum, uyanırken bu kadar korkmuyorum, sonunda bu yaşamdan ve sistemden nefret ettim. Tüm umudumu yitir-

dim" diye yazıyordu". (Ergin Yıldızoğlu, Kötü Sonsuzda Gezintiler) İşte bunlar gibi sıralanacak birçok örnek ve ülkemizde yaşanan birçok örnek burjuvazinin insanı nasıl bir noktaya sürüklediğini gözler önüne sermektedir.

ÇÖZÜM, EMPERYALİZME VE UŞAKLARINA KARŞI SAVAŞTA

Emperyalist sistemin; insanı, toplumu ve doğayı kar hırsıyla daha fazla sömürmesi, emekçi kitleler tarafından büyük bir tepkiyle karşılanmaktadır. Emperyalizmin politikalarıyla yoksullaşan işçiler, köylüler, kısacası tüm ezilenler, çizilen iyimser tabloların, bu iyimser söylemlerin hiç birisine inanmamaktadır. Ezilen kitleler emperyalizmin gerçekliğini bugün çok daha iyi görmekte ve muazzam bir anti-kapitalist, anti-emperyalist dalga gelişmektedir. Seattle, Davos ve Prag'dan sonra Napoli'de, Güney Kore'de ve dünyanın birçok yerinde emperyalist efendilerin toplanıp daha fazla kar ve sömürü için kararlar aldıkları zirvelere tepkiler büyüyor ve halk polisle çatışıyor. Yine ülkemizde köylü mitingleri, (örneğin Samsun Bafra'da 12 Eylül'den bu yana hiçbir eylemin yapılmadığı yerde köylülerin miting yapması), geneli milliyetçi akımdan etkilenen kesim olmasına rağmen. Elazığ'da esnafın binlerce kişilik eylemi, memurların Kızılay direnişi ve polisle çatışması, öğrenci eylemleri, Kürt ulusuna karşı yürütülen inkar ve imha politikasının bir sonucu olarak Aydın'da bir inşaat işçisinin evini aratmadığı gerekçesiyle öldürülmesinin sonucunda halkımızın polise karşı gösterdiği direngen tavır, halkın patron-ağa devletine duyduğu tepkiyi anlatıyor. Bu gelişen dalga için de tarihe altın harflerle yazılacak olan zindanlardaki büyük direnişin işçi ve emekçilerin bu sömürü politikalarına sessiz kalmayacağına öfkenin çığ gibi büyüdüğünü açık göstermektedir bize. Bu gerçeklik, emperyalizme, onun ülkemizdeki uşağı, olan bir avuç sömürücü, komprador patron-ağaya bel bağlayan aynı zamanda kitlelere, devrime olan inancını kaybetmiş, ideolojik olarak savrulmuş tüm kesimlere, aslında hiç birşeyin bitmediğini, aksine dünya halklarının, ezilenlerin sınıfsız, sömürsüz bir dünya istediklerini ve bu isteklerini bugün daha cesur ve kararlı bir şekilde ifade ettiklerini göstermektedir. Emperyalist sistem asalaklaştıkça, sömürsünü azgınlattıkça dünyada kopacak fırtınayı da yaklaştırmaktadır. Marks'ın ifade ettiği gibi burjuvazi tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte, aynı zamanda kendi mezar kazıcısı olan proletarya-

yı da beraberinde yaratmıştır.

KEMAL DEVRVİŞ UMUT DEĞİL, UMUT HALKIN GÜCÜNDE

Ülkemizde son dönemde gelişen eylemlerin, hareketliliğin niteliğini değerlendirdiğimizde, halkın büyük bir hoşnutsuzluk içinde olduğunu, yaşam koşullarının her geçen gün daha da kötüleştiğini, bunun büyük bir tepki topladığını ve bunun halkı sokaklara yönelttiğini görmekteyiz. Bu eylemlerde göze çarpan en önemli özellik, tüm eylemlerin anti-emperyalist bir yan taşıması, halkta anti-emperyalist yanın giderek geliştiğidir. Tüm eylemlerin hedefinde IMF ve politikalarını uygulayan hükümet var. Bunun sistem gerçekliğini ve çözümünü görenler tarafından daha da büyütülmesi önemlidir. Sistem halkın bu anti-emperyalist yanını sahte milliyetçi akımlar ve kurumlar aracılığıyla çarpıtmaya ve eritmeye çalışmaktadır.

Devlet kendi hesabınca bu tepkileri tamamen yok edemeyeceğini bildiğinden, en azından bunu kontrol edeceği bir noktada tutup, içini boşaltıp sadece hükümeti, şu ya da bu partiyi hedefleyen tarza getirip eritmeye çabıyor. Halkın anti-emperyalist yanını geliyorsa, sistem anti-emperyalistliğin gerçek özünü boşaltıp, "vatan-millet-Sakarya" anlayışıyla sadece IMF heyetine ya da ülkemizdeki birkaç bürokrata yönelmesini sağlıyor, bu şekilde kendini yeniden sağlama almış oluyor.

Bu noktada kapitalist ülkelerin durumuna baktığımızda, çok da farklı olmayan bir tablo karşımıza çıkıyor. Buralarda işsiz olan, sokaklarda yaşayan binlerce insan sorunun özünde bir sistem sorunu olduğunu göremediğinden, sürekli olarak yanlış hedeflere yöneliyor. Avrupa'da ırkçılık ciddi anlamda boyutlanıyor. Buradaki yerli halktan ırkçı-milliyetçi anlayışın etkisi altına girenler, sorunun yabancıardan, göçmenlerden kaynaklandığını düşünerek bu kesime yönelik şiddet eylemleri gerçekleştiriyor, yabancıları, işsiz oluşlarının sebebi olarak görüyorlar. Bu da sistem tarafından geliştirilen bir politika, tepkinin sisteme yönelmesi yerine yine kendileri gibi yaşayan halka yönelmesini sağlayarak, halkları birbirine düşürüyorlar. Emperyalizme ve sömürücülere yönelme yerine halklara yönelen bireysel terör eylemleri, halklar arasında güçlü bir anti-emperyalist dalganın gelişmesini engelleyecek tarzda gittikçe büyüyebilir. Oysa genel olarak ve de özel olarak ülkemizde, emperyalizmin gerçek niteliğini, yaşanan topyekün saldırıyı, bunun bir avuç uşak ege-menler tarafından uygulandığını, bizim ülkemizde gerçek anti-emperya-

listliğin emperyalist sisteme ve onun ülkemizdeki uşağı olan komprador sınıfa tümünden bir karşı koyuşla ve gerçek kurtuluşun Demokratik Halk Devrimi'yle olacağını anlamalı ve halka anlatmalıyız.

GÜÇLÜ BİR ANTI-EMPERYALİST HAREKET YARATMALIYIZ

Tüm bu tehlikeleri görüp, halkın bu tepkisini iyi örgütlememiz ve güçlü bir anti-emperyalist hareketi yaratmamız gerekmektedir. Bu hareketliliğin kendiliğinden yanını göz ardı etmemek gerekmektedir. Yani şu anki eylemleri tam olarak örgütlü ve iktidarı hedefleyen güçlü bir hareketlilik olarak değerlendirmek, ayakları havada bir değerlendirme olur. Bunun gerçekleşmesi, devrimci ve komünistlerin halkın gücünü örgütlemesine bağlıdır. Bu yapılmadığı takdirde, sistem ve akıl hocaları, kitleleri bir şekilde yine kendisine yedeklemeye çalışacaktır. Sürekli olarak sahte yeni umutlar yaratmaya ve halkın sistemden halen birşeyler beklemesini sağlamaya çalışmaktadır. Örneğin yaşanan krizden sonra sanki krizin nedeni birkaç bürokratmış gibi bir-iki kişinin görevden alınması ve Kemal Derviş'in kurtarıcı ilan edilmesiyle halkın yeniden sistemden umut beklemesini amaçlamadılar. Halkın öncülerinin şu an gelişen ve daha da büyüyecek olan tepki ve hareketlilikten uzak durmaması bunu besleyip geliştirecek tarzda etkin olması gerekmektedir. Kitlenin olduğu her yerde olmalı, her alanın kendisine özgü sorunlarını tespit ederek ve bunların çözümlerini ortaya koyarak ve en önemlisi sistemin her yönlü ideolojik saldırılarına karşı işçi sınıfının ideolojisi olan ve tüm ezilenleri özgürlüğe taşıyacak olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kitlelere anlatarak, kitleleri bilinçlendirerek karşı koymalıyız.

Dipnot:

"Az gelişmiş ülke" sözü, ülkelerin özgür bir ortamda gelişme yarışında geri kaldığı, az geliştiği yani kendi beceriksizliği olduğu anlayışını taşıyor. Oysa emperyalizmin müdahale etmediği ve kendi çıkarına göre şekillendirmediği ülke kalmamıştır. Hiçbir ülke özgür değildir. (Emperyalizme karşı savaşıarak bağımsızlığını kazanmış, ülke içinde halk iktidarını ya da sosyalizmi kurmuş ülkeler hariç.) Emperyalizm, bütün dünya ülkelerini kendi çıkarına göre şekillendirmiştir. O nedenle bu gibi ülkeleri "geri bırakılmış bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal vb." terimlerle, ifade etmek doğuru olacaktır. (İ.K)

Yeni Dünya Düzeni kuşatma altında

Emperyalizmin 1990'lı yılların başında gündeme soktuğu ve adına "Yeni Dünya Düzeni-Küreselleşme" dedikleri süreçleri zor günlerden geçiyor. Emekçi dünya halklarının beyinlerini uyuşturmaya yönelik olarak başlattıkları ideolojik saldırıların kilit taşı olan bu politikalara karşı yükselen sesler giderek çoğalmaya başladı. Küreselleşmenin nimetleri olarak paylarına eşitsizlik, sömürü ve adaletsizlik düştüğünü gören dünya halkları; emperyalistlerin son iki yıldır çeşitli bölgelerde düzenledikleri zirveleri parçalamaya devam ediyor. Son olarak Kanada'nın Quebec kentinde bir araya gelen ve 800 milyon nüfuslu Amerika kıtasını tekellerin çıkarları doğrultusunda tek bir blok halinde birleştirecek olan FTAA (Amerikalılar Serbest Ticaret Alanı Anlaşması) görüşmeleri, onbinlerce küreselleşme karşıtının protestolarına sahne oldu. Kanada polisi ve özel askeri birliklerin azgın terör saldırılarına karşı eylemlerini barikatları ve engelleri aşarak sürdüren göstericiler zirvenin başlamasını uzun bir süre geciktirdiler. Bu arada Kanada'da da protestolar sürerken bir başka küreselleşme karşıtı

grup; Ekvador'un başkenti Quito'deki Kanada'nın büyükelçiliğini basarak bir süre işgal ettiler. Zirvede yapılan görüşmeleri desteklemediklerini ifade eden küreselleşme karşıtlarına Küba Devlet Başkanı Fidel Castro'nun da destek sunması gözlerden kaçmadı.

FTAA NAFTA'NIN GENİŞLEMİŞ HALİ

ABD'nin bir önceki başkanı Clinton döneminde başlayan FTAA görüşmelerinin 2005 yılı sonuna kadar bitirilmesi düşünülüyor. Halihazırda ABD, Kanada ve Meksika arasında imzalanan ve yürütmekte bulunan NAFTA'nın genişlemiş hali olarak tanımlanan FTAA (Amerikalılar Serbest Ticaret Alanı Anlaşması) Küba dışında 34 ülkeyi kapsıyor. 2005 yılına kadar kurulması düşünülen Serbest Ticaret Bölgesi'nin 800 milyonu geçen nüfusu ve yıllık toplam milli geliri 11 trilyon doları aşması ile dünyanın en büyük ticaret blokunu oluşturacağı söyleniyor.

Ancak üye ülkeler arasında gümrük duvarlarının kaldırılmasını ve ticaretin azami oranda serbestleştirilmesini amaçlayan FTAA; "eşitlerin evliliği" olmayacak. Zira 270 milyonluk

ABD tek başına diğer 33 ülkenin milli gelirinin toplamının üç katına, dünya ticaret hacminin ise beşte birine sahip. ABD'de kişi başına milli gelir 33 bin doları bulurken Honduras, Haiti ve Guetamala gibi ülkelerde bu rakam 2 bin doların altına düşüyor. Görüldüğü üzere imzalanacak anlaşmanın ABD'nin çıkarlarına hizmet edeceği, tüm Amerika kıtasını ABD'nin kolonisi haline dönüştüreceği ve dolayısıyla var olan yoksulluk ve eşitsizlikleri

daha da derinleştireceği aşikardır.

FTAA ile NAFTA'yı Kuzey Amerika'nın dışına, tüm batı küreye doğru genişletmeyi tasarlayan ABD'nin neyi amaçladığını kavramak için NAFTA'ya bakmak yeterli olacaktır. Şöyle ki; NAFTA uyarınca bir Kanadalı şirket, California'nın bir benzin katkı maddesini yasaklama kararına meydan okuyor. Bu madde, Tohoe Gölü ve birkaç şehrin içme suyu kaynaklarını zehirledi bi-

FTAA zirvesi sona erdi

Kanada'nın Quebec kentinde gerçekleştirilen ve Latin Amerika ülkelerini ABD ve Kanada için birer "serbest pazar" durumuna getiren, Latin Amerika ülkelerinin daha kolay sömürülmesinin alt yapısını oluşturan **Amerikalılar Serbest Ticaret Bölgesi Anlaşması (FTAA)** sona erdi. Üç gün süren ve 34 devlet temsilcisinin imzaladığı deklarasyonda; "Yarı-kürede; ortak sorumluluk, kapsamlı ve dengeli bir yaklaşım ve karşılıklı bir işbirliği ilkelerine dayanan anti-uyuşturucu stratejisinin tam olarak uygulanmasına desteğimizi yineliyoruz. Yasadışı ekimin sona erdirilmesini hedefleyen et-

kili alternatif kalkınma programlarını destekliyoruz. Bu programların ürünlerini piyasaya sunmak için çaba harcayacağız." yine "Amerika Devletleri Örgütü, Amerika Zirvelerinin kararlarının uygulanmasında merkezi bir role sahip olacaktır." gibi önemli pasajlar bulunmakta.

Emperyalizmin ve özelde de ABD emperyalizminin, Latin Amerika ülkelerini arka bahçesi olarak gördüğü düşünüldüğünde bu kararların içeriği ve önemi bir kat daha artmaktadır. Özellikle ABD emperyalizmi Latin Amerika ülkelerine müdahale etmek istediğinde ve kukla rejimler kurma girişimlerinde sıklıkla bu propagan-

daya yani uyuşturucuyla mücadele yalana başvurmaktadır. Nitekim Peru'da **Peru Komünist Partisi** Önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı'na karşı Yanki emperyalizmi bu yalanı gerekçe göstererek, Peru rejimine askeri kadro ve lojistik destek sunmuş, Peru halkının yiğit kızlarını ve oğullarını katletmiştir. Yine Kolombiya'da sürdürülen gerilla savaşına karşı da aynı yalan propagandalar dillendirilmektedir.

Zirve'de alınan bu kararların emperyalistler açısından yasal birer dayanak olduğu düşünüldüğünde ve son dönemde ABD emperyalizminin "**Yeni Gerçekçilik**" politikası gözönüne alındığında bu ka-

le. New York Times'e göre; Methanex şirketi, şüpheli bir kansorejen olan MTBE adlı bu maddenin yasaklanması üzerine "tahmini kar kaybı" olarak 970 milyon doları California yönetiminden talep ediyor. Bu tip davalar ulusal mahkemelerde değil, sadece ticaret kanununu dikkate alan özel NAFTA mahkemelerinde görülüyor. Bu mahkemelerde vatandaşlar temsil edilmiyor, ama tarihte ilk kez, şirketler devletleri doğrudan dava edebiliyorlar. Şirketler bazı davaları kazandılar bile. Örneğin; Kanada devleti, bir nörotoksin olan MMT'yi yasakladı diye, ABD'li Ethyl Corpa' adlı şirkete 13 milyon dolar ödüyor. SD. Meyers şirketi ise; yine Kanada'nın bazı zehirli maddeleri ABD'ye ihraç etmesini engellemesi nedeniyle 30-40 milyon dolar tazminat bekliyor. Bunun gibi birçok örneği sıralamak mümkün.

FTAA ile bu tehdit eğitim gibi alanlara kaydırılıyor.

Onbinlerce insanın Quebec'te olmasının nedeni işte bunlardır. Son gelişmeyle birlikte emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni projeleri suya düşmektedir. On yıldır ellerinde bulunduğu kitlesel iletişim araçları sayesinde büyük bir ideolojik bombardımana tuttukları emekçi dünya halkları gerçekleri, yaşadıkları acıları yüreklerinde hissetmeye başladılar ve yavaş yavaş dumura uğ-

ratılan beyinleri uyanmaya ve düşünmeye başladı.

Yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladılar ve yürümeye çalışıyorlar. Her ne kadar iki yıldır çeşitli kentlerde (Seattle, Prag, Washington vs.) yoğun gösteriler düzenleyerek IMF, DB, WTO gibi emperyalist mali ve ekonomik kurumların zirvelerini kabusa dönüştüren küreselleşme karşıtlarının eylemliliklerinin niteliği emperyalist sistemin nedenlerinden ziyade daha çok sonuçlarına yönelik bir hat izliyorsa da gelecek açısından çok büyük umutlar içermektedir. Yapılan etkinliklerde devrimci-komünistlerin varlıklarının gün geçtikçe artmalarında önemli bir gelişme olarak görülmelidir. Bu gelişmenin süreklileşmesi ve müdahalenin daha net bir hatta yürütülmesiyle anti-emperyalist mücadelenin daha da boyutlanacağını söylemek yanlış olmaz. Dünyadaki bu gelişmelerin ülkemiz üzerine yansımaları da daha hissedilir bir biçim almaktadır. Bu durum ülkemizdeki anti-emperyalist mücadeleyi geliştirecek etkiye ve potansiyele sahiptir. Tüm gücümüzle bu savaşıma omuz verelim. Kanadada'nın **Quebec** kentinde gerçekleştirilen ve Latin Amerika ülkelerini ABD ve Kanada için birer "serbest pazar" durumuna getiren, Latin Amerika ülkelerinin daha kolay sömürülmesinin alt yapısını oluşturan **Ameri-**

kalılar Serbest Ticaret Bölgesi Anlaşması(FTAA) sona erdi. Üç gün süren ve 34 devlet temsilcisinin imzaladığı deklarasyonda; "Yarı-kürede; ortak sorumluluk, kapsamlı ve dengeli bir yaklaşım ve karşılıklı bir işbirliği ilkelerine dayanan anti-uyuşturucu stratejisinin tam olarak uygulanmasına desteğimizi yineliyoruz. Yasadışı ekonominin sona erdirilmesini hedefleyen etkili alternatif kalkınma programlarını destekliyoruz. Bu programların ürünlerini piyasaya sunmak için çaba harcayacağız." yine "Amerika Devletleri Örgütü, Amerika Zirvelerinin kararlarının uygulanmasında merkezi bir role sahip olacaktır." gibi önemli pasajlar bulunmakta.

Emperyalizmin ve özelde de ABD emperyalizminin, Latin Amerika ülkelerini arka bahçesi olarak gördüğü düşünüldüğünde bu kararların içeriği ve önemi bir kat daha artmaktadır. Özellikle ABD emperyalizmi Latin Amerika ülkelerine müdahale etmek istediğinde ve kukla rejimler kurma girişimlerinde sıklıkla bu propagandaya yani uyuşturucuyla mücadele yalanına başvurmaktadır. Nitekim Peru'da **Peru Komünist Partisi** Önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı'na karşı Yanki emperyalizmi bu yalanı gerekçe göstererek, Peru rejimine askeri kadro ve lojistik destek sunmuş, Peru halkının yiğit

kızlarını ve oğullarını katletmiştir. Yine Kolombiya'da sürdürülen gerilla savaşına karşı da aynı yalan propagandalar dillendirilmektedir.

Zirve'de alınan bu kararların emperyalistler açısından yasal birer dayanak olduğu düşünüldüğünde ve son dönemde ABD emperyalizminin "**Yeni Gerçekçilik**" politikası gözönüne alındığında bu kararların bölge ve dünya halklarına nasıl yansıtacağını bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Ancak emperyalistlerin bütün bu politikalarına yönelik dünya halklarının, ilerici-devrimci-komünistlerin geliştirdikleri mücadeleler ve tepkilerde büyümekte. Bu tepkilerin en sonuncusu da Zirve'nin yapıldığı yerde gerçekleşti. Çok sayıda işçi sendikası, kitle örgütü, çevreci gruplar ve çeşitli siyasi örgütlerin aralarında bulunduğu "küreselleşme" karşıtları, kendi alternatif zirvelerini yaptılar. **Yarımküre Toplumsal İttifakı(HSA)** adı altında toplanan yüzlerce örgüt, yaptıkları ortak açıklamada "Piyasayı, yaşamlarımızı kontrol eden bir tanrı olarak kabul etmeyi reddediyoruz" ifadelerine başvurarak yayınladıkları sonuç deklarasyonunda "Dünya nüfusunun yarısından çoğunu kalmadan mahrum bırakan bir küreselleşme modelinin kaçınılmazlığını kabul etmiyoruz" denildi.

rarların bölge ve dünya halklarına nasıl yansıtacağını bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Ancak emperyalistlerin bütün bu politikalarına yönelik dünya halklarının, ilerici-devrimci-komünistlerin geliştirdikleri mücadeleler ve tepkilerde büyümekte. Bu tepkilerin en sonuncusu da Zirve'nin yapıldığı yerde gerçekleşti. Çok sayıda işçi sendikası, kitle örgütü, çevreci gruplar ve çeşitli siyasi örgütlerin aralarında bulunduğu "küreselleşme" karşıtları, kendi alternatif zirvelerini yaptılar. **Yarımküre Toplumsal İttifakı(HSA)** adı altında toplanan yüzlerce örgüt, yaptıkları ortak açıklamada "Piyasayı, yaşamlarımızı kontrol eden bir tanrı olarak kabul etmeyi reddediyoruz" ifa-

delerine başvurarak yayınladıkları sonuç deklarasyonunda "Dünya nüfusunun yarısından çoğunu kalmadan mahrum bırakan bir küreselleşme modelinin kaçınılmazlığını kabul etmiyoruz" denildi.

Direnç çiçekleri Nisan güneşiyle uğurlanıyor

İnsan onurunu ayakta tutmak ve insanca yaşamı hakim kılmak hep bedel istemiştir tarih boyunca. Çünkü zulmün zebanileri kanlı saltanatlarını ancak hep sömürü ve zorbalık üzerine inşa ediyorlar. Bedel ödemeyi göze almadan ve zalimden hesap sormadan insan onurunu, insanca yaşamı savunmak ve hakim kılmak asla mümkün değildir. Kimki aksini düşünüyorsa ya cahilliğin gidabında kulaç atıyor ya da bile bile önce kendini sonrada çevresindekileri aldatmaya çalışıyor.

Dün yaşananlar bu gerçeği ispattaki bugün yaşananlar bu gerçeğin yüzümüze vurmasıdır. Zulüm ortadan kaldırılmadıkça yarın yaşanacaklarda böyle olacaktır.

Bugün ödenen bedelleri anlamsız bulanlar büyük bir yanlış içindedirler. Ödenen bu bedeller karanlığa meydan okumadır. Teslimiyete hayır demektir, zalime ödetecek bedeller için çağrıdır, insanca yaşamın hakim kılınması için döşenen kilometre taşlarıdır.

Düşen her canımız yüreğimizde öfke olup çoğalırken insan bedenleriyle kazanılacak zaferinde müjdecisi oluyor.

12 Nisan 2001

Tuncay Günel (TİKB)

Ölüm Orucu'nun 124. gününde bedeniyle tecriti parçayarak ölümsüzleşen TİKB davası tutsağı

Karşı-devrimin gelişmiş teknolojilerini devrimci-komünist iradeyle yerle bir eden ufalmış bedenler, bedenleriyle koparıp aldıkları özgürlüğün, görkemli günleri doğuracağına da teminatını veriyor. 13 Nisan Cuma günü Firuzköy'deki evinden alınarak Sonevler

Cemevine getirilen Günel, yoldaşları ve dostlarının omuzlarında zılgıtlarla, sloganlarla güneşe uğurlandı. Cemevinde yapılan törenin ardından mezarlığa doğru yürüyen kitle jandarma tarafından engellenmek istendi. Kitlelerin kararlı duruşuyla engel aşıldı. Mezar başında devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunda kalkan yumruk ve zafer işaretleri bedele bedel ödeteleceğinin resmini çiziyordu.

TUYAB adına konuşma yapan **Güzel Ana** ve **Fatma Ana** duygularını dile getirerek devrimcilerin cenazelerine nasıl sahip çıkılması gerektiğine dikkat çektiler; onların halk için, halkın geleceği için bedenlerini toprağa verdiklerini halkın ölüm orucu direnişçilerine sahip çıkmalarını istediler. Duyarlı insanları tutsak ailelerinin mücadelesine destek vermeye çağırarak TUYAB'lı analar, genç yüreklerin dinmeyen öfkesi oldu.

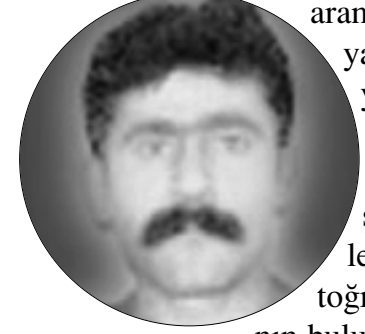
Edirne F tipi zindanından gelen ve yoldaşlarının Tuncay Günel'i anlatan yazılarının okumasının ardından marş ve türkülerle tıpkı kendisinde önceki siperdaşları gibi güneşe uğurlandı. Tokat'ın-Almus ilçesine bağlı Dadukta (Çambulak) köyü nüfusuna kayıtlı Tuncay Günel'in kardeşi Tunay Günel de Ermenek Hapishanesi'nde Ölüm Orucu'nu sürdürüyor...

12 Nisan 2001

Abdullah Bozdağ (DHKP/C)

Kartal: ÖO direnişinin 175. gününde Abdullah Bozdağ 12 Nisan 2001 tarihinde kaldırıldığı İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde şehit düştü. DHKP/C savaşçısı Abdullah Bozdağ'ın cenazesi 13 Nisan günü İstanbul'a getirilerek Büyükbakkalköy Mezarlığı'nda toprağa verildi. Bozdağ'ın cenazesi ilk olarak Kartal Soğanlık Mahallesi'nde oturan ailesinin evine getirilerek burada yapılan törenin ardından ailesi, yoldaşları ve devrimci dostları tarafından otobüslere binile-

rek mezarlığa götürüldü. Mezarlık girişinde arama

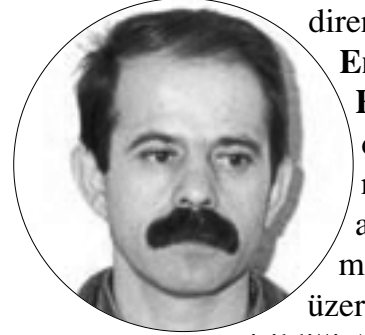

yapmayı dayatan polis şehitlerin fotoğraflarının bulunduğu dövizlere el koydu. Kitlenin saldırıya karşı direnmesi üzerine polis iki kişiyi gözaltına aldı. Kitlenin saldırıya sloganlarla yanıt vermesi üzerine polis gözaltına aldığı insanları serbest bırakmak zorunda kaldı. Kitle **"Yaşasın ÖO direnişimiz"**, **"Abdullah Bozdağ ölümsüzdür"**, **"Katil devlet hesap verecek"**, **"Yaşasın devrimci dayanışma sloganlarını haykırarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. DHKP/C bayrağına sarılarak toprağa verilen Bozdağ şahsında saygı duruşunda bulunulmasının ardından yapılan konuşmalarla, söylenen marşlarla, sloganlarla cenaze töreni bitirildi. 1975 Adana doğumlu olan Abdullah Bozdağ, 1996 yılında tut-**

13 Nisan 2001

Erol Evcil (DHKP/C):

Tokat/Turhal: Bartın Hapishanesi'nden 19 Aralık katliamı sonucu Sincan F tipine getirilen Ölüm Orucu

direnışçisi **Erol Evcil**, durumunun ağırlaşması üzerine getirildiği Ankara Numune hastanesinde 13 Nisan 2001 tarihinde ölümsüzleşti. 14 Nisan'da ailesi tarafından adli tıp kurumu morgundan alınan Evcil'in cenazesi Tokat/Almus Çambulak Köyü'ne getirildi. Yüzlerce askerin ablukası altında köye getirilen Evcil'in cenazesi askerin gece gömülmesi

baskılarına rağmen 15 nisan sabah saatlerinde köylünün katılımıyla toprağa verildi. 14 Nisan'da cenazeyi izlemek için Çambulak köyüne giden gazetemizin Turhal temsilcisi Fadime Özkan'ın haber izlemesi engellenerek asker tarafından gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınıp Almus Karakoluna getirilen temsilcimiz burada 3-4 saat keyfi bir şekilde tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

15 Nisan 2001

Canan Kulaksız (TAYAD):

Dışardan hücrelerin parçalanmasını tutuklu aileleri bedenlerini açlığa yatırarak çoğaltıyor. Küçükarmutlu'daki evlerinde ölüm orucuna yatan TAYAD'lı ailelerden **Canan Kulaksız** da

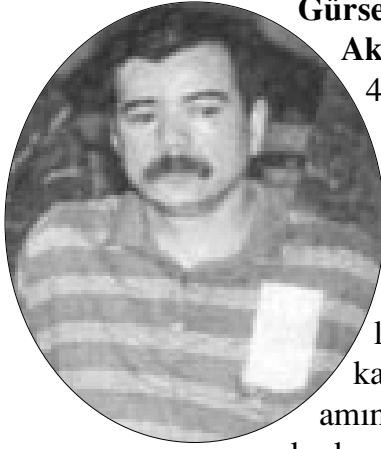
ÖO'nun 137. gününde ölümsüzleşti. Yaşamın içeride dışarıda hücreleştirilmesine bedeniyle set örenlerden olan Canan Kulaksız 19 yaşında genç öfkesiyle tutuşturduğu yüreğini izolasyonu, yaşanacak güzel günlerin inancıyla parçaladı izolasyonu. Canan Kulaksız Ege Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Biyoloji Bölümü 2. sınıf öğrencisiydi. Sarıyer Cemevinde yapılan anma töreninden sonra cenazesi memleketi olan Rize'ye uğurlandı. Samsun işçi-köylü, Vatan, Hedef, Atılım ve Genç Kurtuluş okurları Rize'ye giderek cenazeyi sahiplendi. Devrimcilerin cenazelerinin sahiplenilmesini hazmedemeyen devlet; Kulaksız'ın akrabalarından bir kadını kışkırtarak saldırttı. Mezar başına karanfil bırakarak anma yapan kitle saygı duruşunda bulundu.

Canan Kulaksız'ın kardeşi Zehra Kulaksız da dışarıda ÖO'nu sürdürüyor. Amcaları Mehmet Kulaksız'ın da

Edirne zindanında tutsak olması Kulaksız ailesinin devrimcilere yakınlığını gösteriyor. Bir yakınının tepki göstermesi ailenin devrimcilere öfke duyduğunu açıklayamaz. Devlet medyayı da kullanarak katliamcı yüzünü kitlelerden gizlemek istiyor.

16 Nisan 2001 Sedat Gürsel Akmaz (DHKP/C)

Ölüm Orucunun 158. gününde güneşin sofrasına ulaşan DHKP/C dava tutsağı **Sedat Gürsel Akmaz**

41 yaşındaydı. 19 Aralık katliamının ardından Buca

Hapishanesinden Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi mahkum koğuşuna götürülen Akmaz; Ölüm Orucuna burada da devam etti. Denizli Acıpayam nüfusuna kayıtlı olan Akmaz, Buca'da toprağa verildi. Cenaze töreni sırasında müdahale etmek isteyen jandarmaya Akmaz ailesi kararlı bir tutum göstererek töreni oğullarının istediği gibi yaptı. Tören sırasında konuşan babası Ömer Akmaz "Oğlum onurlu bir şekilde ölmüştür, oğlumla gurur duyuyorum. inandığı değerler için canını seve seve verdi. O sadece demokratik bir ülkede yaşamak istiyordu, halkını seviyordu" diye konuştu. Kızıl bantlı alınlarıyla güneşi zaptetme hedefine kilitlenerek karanlığa ışık olmak isteyenlerin sürdürdüğü mücadele tüm görkemliyle sürüyor.

19 Nisan 2001

Endercan Yıldız [(TKP(ML))]

Ölüm Orucunun 181. gününde elindeki bayrağı yoldaşlarına ve siperdaşlarına devreden TKP(ML) dava tutsağı 1. ekip Ölüm Orucu direnişçisi **Endercan Yıldız** Ankara Hastanesinde yaşamını yitirerek şehitler kervanına katıldı. Ankara'da yapılan uğurlama töreninden sonra

İstanbul Sarıgazi Cemevine getirilerek burada yapılan bir anma töreni ile Sarıgazi mezarlığına gömülen

Yıldız; sarı yıldızla süslü kızıl bayrağa sarılarak defnedildi.

20 Nisan 2001 günü "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Endercan Yıldız Ölümsüzdür".. vb. atılan sloganlar ve okunan marşların ardından, toplanan kitleye seslenen **Gülmez Ana**; Ölüm Orucunda olan gencecik bedenlerin eridiğini, ölümsüzleşenlerin şeref ve onuruyla öldüğünü belirterek "peki şerefsizler nasıl ölecek bakalım" dedi. Önde anaların yüreği, arkada öfkeli kalabalıkla bir müddet cemevi bahçesinde bekletilen Yıldız; daha sonra mezarlığa doğru hareket edilerek konvoylar eşliğinde götürüldü. Mezarlığa girişte "**Endercan Yıldız Ölümsüzdür**" Devrimci Demokrasi imzalı pankart açılarak yüründü. Mezarlıkta "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı pankartın açılmasının yanısıra, yoldaşı Ali Ayata'nın yanına gömülen Yıldız için mezarı başında mücadele tarihi anlatılırken edilen yemin ve söylenen marşlardan sonra tören sona erdirildi.

22 Nisan 2001

Sibel Sürücü (TKEP/L) İstanbul:

Hergün, her saat, her saniye insanlığımızın sorgulandığı önemli bir sınavdan geçiyoruz. Artık bu sınavı kazanmaktan başka çaremiz yok. Mevsimleri aşarak tarihsel bir destan yaratan Ölüm

Orucu direnişinin ölümsüzleşen kızıl gülleri arasına 22 Nisan 2001 tarihinde TKEP/L dava tutsağı Sibel Sürücü de eklendi. 23 Nisan günü Adli Tıp Morgundan alınan siper dostumuz Sibel'in cenazesi yoldaşları ve dostları tarafından İkitelli'de toprağa verildi. TKEP/L bayrağının açıldığı ve devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunun yapıldığı cenaze töreninde Sibel'in son yazdığı mektubu okundu. Sibel; "ideallerim için yaşamla ideallerim için ölmek arasında çok fark olduğunu düşünmüyorum" diyerek onurlu bir yaşam için gerekirse ölebileceğini insan olan herkese gösterdi. Mektubun okunmasının ardından slogan ve marşlar eşliğinde Sibel ölümsüzlüğe uğurlandı.

22 Nisan 2001

Şenay Hanoğlu (TAYAD):

F tipi zindanların gündeme gelmesiyle

hücrelere karşı mücadelede en saf saf yer alan

Hanoğlu zindanlarda ölüm orucu direnişinin başlamasıyla kendisi de ölüme yattı. Şenay Hanoğlu, 30 yaşında, iki çocuk annesiydi.

Küçükarmutlu'da Ölüm Orucu sürdürdüğü grevden 23 Nisan Pazartesi alınan Şenay Hanoğlu Küçükarmutlu Cemevine götürüldü. Daha sonra da Cerrahpaşa'daki Adli Tıp Kurumuna götürüldü. Adli tıptaki işlemlerin bitmesi üzerine de saat 14.30'a doğru gazi cemevine götürüldü. Gazi Cemevinin önünde cenazeyi bekleyen TAYAD'lı ailelere TUYAB'lı ailelerden de destek geldi. İkitelli'deki ölüm orucu direnişçisi Sibel Sürücü'nün cenazesi gömüldükten hemen sonra Gazi'ye gelen TUYAB'lı ailelerin otobüslerden inmesiyle "Bedel ödedik bedel ödetece-

ğiz", "Yaşasın Ölüm orucu direnişimiz", "Katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı. Uzun bir bekleyişten sonra Şenay Hanoğlu karanfillerle donatılmış tabuta kondu. Cemevi dışında bekleyen 1000'in üzerindeki kitle omuzlarda Şenay Hanoğlu'nun cenazesinin çıkmasını sloganlarla karşıladı.

Gazi çıkışına kadar yapılan yürüyüşün en önünde Şenay Hanoğlu'nun iki çocuğu annesinin fotoğraflarını taşıırken sol yumruklarında sıkılıydı. Cebeci mezarlığında Gülsüman Ada Dönmez'in yanına gömülen Şenay Hanoğlu sloganlar ve türkülerle uğurlandı.

22 Nisan 2001

Hatice Yürekli (TKİP):

TKİP'in kurucu önderlerinden olan Hatice Yürekli ÖO direnişinin 182. gününde ölümsüzleşti. 1968 Tokat/Almus doğumlu

olan Yürekli 1990 yılından beri Mücadele saflarında yerini aldı. Polis sor-

gusunda direnme geleneğini sürdürerek devrime bağlılığını bir kez daha kanıtladı.

Ulucanlar katliamında tanığı olan Yürekli "Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız" şiarıyla insanlığın kurtuluşu uğruna ölümü göze almaktan çekinmedi. Cenazesi 25 Nisan günü İzmir'de toprağa verilecek.

25 Nisan 2001 günü şehit düşen Erdoğan Güler (TAYAD), Sedat Karakurt (DHKP/C) tecrit ve izolasyon saldırılarını parçaladılar.

20 Nisan 2001 tarihin Kazım Gülbağ Almanya'da faşist katliamları protesto etmek ve Ölüm Oruçularını desteklemek amacıyla Reğersburg Mahkemesi önünde kendini yaktı. Kazım Gülbağ 23 Nisanda güneşe uğurlandı.

İngiliz toplama kamplarında açan bir direnç çiçeği; Bobby Sands...

“Eskiye oranla iskelete dönmüştüm ama önemli değildi. Çözülmemekten başka hiçbir şey önemli değildi...Direncimizi kırmayı başaramayacaklar...Kar battaniyenin üzerine yağıyordu, “Tiocfaidh or la” dedim kendi kendime. “Tiocfaidh or la” (Bizim de günümüz gelecek) Yaşamayı ya da ölmeyi anlamlı kılan idealleri için ölümsüzleşmeden önce hücrelerinin duvarlarına bunları yazdı Bobby Sands. İngiliz sömürgeciliği yenilgiye uğramıştır Sands’ın hücrelerinde. O IRA’lı bir militan olarak, önce kendi onuru için sonra da halkı için boyun eğmemiştir İngiliz emperyalizmine. Bobby Sands hücrelerindeyken işkenceyi paylaşmıştır yoldaşlarıyla, açlığı paylaşmıştır ve direnişi...

Bobby Sands ve yoldaşları hapisane koşullarını protesto etmek için açlık grevine başlamıştır, ölümüne de olsa teslim olmama kararlılığıyla. Sands açlık grevinin 66. gününde 5 Mayıs 1981’de, 9 yoldaşysa sonraki 4 ay içinde ölümsüzleşti. Sands’in cenaze töreni 7 Mayıs 1981’de Belfast’da düzenlenen görkemli bir cenaze töreniyle İrlanda ve İra geleneklerine göre yapıldı. Törene yüzbinlerce insan katıldı. Sands “Son selam” ateşiyle ölümsüzlüğe uğurlandı.

30 YILIN ARDINDAN...HAPISHANE DEFTERLERİ

27 Nisan 1937’de İtalyan faşizmi tarafından hapisanede katledilen **Antonio Gramsci** uluslararası sosyalist hareketin faşizme karşı savaşta yitirdiği ulusal önderlerden biri olarak tarihte yerini alırken İtalyan halkına bıraktığı değerler onun ölümünden tam 30 yıl sonra gün yüzüne çıkmıştır. Gramsci hapsedilişinin 19. yılında öldüğünde Quderni olarak bilinen “Hapishane Defteri” adlı eseriyle Başta İtalyan sosyalistleri olmak üzere tüm dünya Marksistlerinin de dikkatini çekmiştir. Gramsci’nin Hapishane Defterin’de üzerinde durduğu ve tartışmaların merkezine koyduğu bir meselede devletle ilgili değerlendirmeleridir. Gerek burjuva devletlerin gerekse onun yerini alacak olan proletarya devletinin yalnızca devletin zor aygıtlarıyla açıklaması mümkün olmayan bir egemenlik sistemi olduğuna dayalı bir tarihsel blok teorisi geliştirerek, Marx’tan beri daha ileri götürülemediği olan temel ve üst yapı ilişkisini çözümlenmeye çalışmıştır. Partisinin Torino örgütünün bütün önderlerini tutuklanması gibi kötü bir gelişme üzerine Gramsci yeraltı faaliyetlerini düzenleyen “geçici komite”ye alınmasının yanısıra yasal olarak çıkmaya devam eden Grido del Popolo’nun yayın yönetmenliğini de üstlenmiştir. Nisan 1919’da Gramsci, Tasca, Terracini ve Tigratti tarafından çıkartılan haftalık sosyalist kültür dergisi “Yeni Düzen” dergisi kısa bir süre sonra İtalya’da Sovyetlerin karşılığı olan fabrika Konseyleri’nin kurulmasının savunucusu olarak ayaklanmalara yönlendirici etkilerde bulunmuştur. İşçi sınıfının devrimci hareketinin yenilgisinin ardından İtalya egemen sınıflarının onayıyla 1922’de iktidara gelen Mussolini’nin faşist çeteleri 1928’de Gramsci’yi uzun yıllar hapse mahkum ederek onu sınıf mücadeleleri tarihinden sileceklerini düşünürken Gramsci bugün insanlığa kattığı büyük değerlerle güzelliklerle, daha çok anılır olmuştur. O zaten bozuk olan sağlığının her geçen gün daha da kötüye gittiği 19 yıllık tutsaklığı döneminde bedeni ne kadar zayıflasa da beyninin bütün gücüyle İtalyan işçi sınıfı ve sosyalistleri için muazzam bir çalışma performansı göstermiştir.

VIETNAM’DA ZAFER KANLA SULANDI

Emperyalizme karşı yürütülen halk savaşının zaferinin coğrafyası; Vietnam... Emperyalist saldırının da devrimci direnişinde en uç noktalarda yaşandığı ülke. Vietnam halkı 1946’da Fransız Sefer Birliklerinin yenilgi uğramıştı. Bu savaş 1954’e kadar sürmüştü. Kuzey ve Güney olarak ikiye bölünmüş bir durumda olan Vietnam’da Kuzeyde Ho Chi Minh önderliğinde devrimci iktidar hüküm sürerken güneyde ise ABD işbirliğinde Thieu hükümeti iş başındaydı. 26 Nisan 21 Temmuz 1954 tarihleri arasında yapılan Cenevre Konferansında iki yıl içinde bu iki bölgenin birleşmesi için seçim yapılması ve iki ülkeden hiç birinin uluslararası bir ittifak yapmaları askeri yardım almaları yasaklanmıştı. Buna karşın ABD ve Fransa devrimci Vietnam iktidarını yıkmak için SEATO (Güney Asya İttifak Örgütü)’nü kurdu. Ülkedeki komünist ve devrimci örgütler dağıtıldı. Daha sonrasında 1959’da başlayan savaşın sonunda ABD işgalcileri yenilgi almış, tüm Vietnam birleştirilmiş Saygon ele geçirilmişti. Yıl 1978’di. Bu ikinci emperyalist talan Vietnam halkının Ulusal Kurtuluş Cephesi önderliğinde yürütülen gerilla savaşıyla dağılmıştı. Zulme, vahşete karşı direniş geliyordu Vietnam’da. Direniş Ulusal Kurtuluş Cephesi gerillalarıyla gün be gün büyüyordu... ABD gerillayla halkın bağlarını koparmak için halkın üzerindeki baskıyı arttırıyor, köylere baskınlar düzenliyordu.

Ulusal Kurtuluş Cephesine mensup olduğundan şüphelendiği köylülere ve onlara yardım edenlere işkenceler yapıyor, öldürüyordu. Kadın-erkek, genç ihtiyar demeden uygulanan bu baskı ABD’ye karşı nefret ve kini daha da artırırken bağımsızlık savaşına katılanların sayısında çoğalıyordu. Vietnam Halk Savaşı tüm dünyada geniş yankılar uyandırıyor. Londra’dan Paris’e, Moskova’dan Washington’a kadar bir çok yerde binlerce kişi savaşı protesto ediyor, ABD’ye karşı savaşan Vietnam’lılar yanında yer alıyordu.

Ho Chi Minh’in 3 Eylül 1969’da ölmesi savaşı sekteye uğratmamıştı.

29 Nisan 1975’te “**Ho Chi Minh Hareketi**” adı verilen hareketi Kuzey Vietnam’lı gerillalar Saygon’a yönelirken halkta ayaklanıp stratejik noktaları ele geçirmiştir. Ve nihayet 30 Nisan’da zulmün kalelerinden Saygon düşürülmüştü. Çok büyük kayıpların verildiği büyük acıların yaşandığı Vietnam zaferi 83 bin sakat, 30 bin kör, 10 bin sağır halkı ve 13 milyon 460 bin ölüsü yaralı ile tarihin en kanlı zaferlerindedir. Vietnam halkının bu şanlı direnişi yüzlerce romana konu olup günümüze ışık tutarken, emperyalizmin kağıttan kaplan oluşunun yaşamdaki en canlı örneği olarak devrimci komünistler ve tüm dünya emekçi halkı için umut olurken emperyalizm ve onun yerli uşakları için acı bir yenilgidir.

Dünyaya ışık saçan adam; EINSTEIN...

Bilimsel araştırmalarıyla insanlığa büyük katkılar sunan bilim adamları ve onların kuramları egemenlerce kendi iktidarlarının devamına hizmet etmeye zorlanmaktadır. Albert Einstein da çalışmalarını insanlığa hizmetinin önü kesilmeye çalışılan onlarca bilim adamından biridir. Yahudi asıllı olan Einstein Almanya’nın Ulm kentinde dünyaya gelmiştir. Bu ilginçtir ki bunca başarılı bilimsel çalışmanın, buluşun altına imzasını atan Einstein okula başladığı yıllarda zeka seviyesinin normalin altında olduğu düşü-

nüldüğünde yaşatlarından alt sınıflarda devam etmiştir okuluna bir dönem. Ünlü fizikçinin en başarısız olduğu dersse Matematik’ti.

Einstein başarılı çalışmalarını Bern’de yürütürken 1908 yılında Bern Üniversitesinde doçent olarak ders vermeye başlamıştır.

Einstein denince akla önce onun “izafiyet kuramı” gelir. 1915’de açıkladığı bu kuramın bugün geçerliliğini iddia edenler bunun altını yeterince dolduramazken bu iddianın altında Einstein’ın diyalektiğin yasalarından yararlanarak geliştirdiği tezleri

çürütmek amacının olduğu da akıllara gelmektedir. Ki Einstein’ın kuramları Almanya’da Nazi faşizmi tarafından kendisi yahudi olduğu için reddedilmiştir. Tüm bunlar Einstein’ın 1921’de Nobel Fizik ödülünü almasına engel olamamıştır. Yaşamı boyunca bir bilim adamının hakettiği yaşam koşullarından mahrum bırakılan Einstein Hitler’in iktidara gelmesinden sonra ülkesine dönemememini hüznüne karşın çalışmalarını başta Alman olmak üzere tüm dünya halklarına adamıştır.

ŞANGHAY’DA BİR PARTİZAN KADIN

Çin’de açlık yoksulluk diz boyu...Çin’de zulüm vahşet diz boyu...Çin’de direniş ve kavga da diz boyudur 1928’lerde.

15 Temmuz 1927’de Guomindang’ın, komünistleri ve ÇKP’yi yasa dışı ilan edip, her türlü katliamı meşru görüp Çin’in yoksul köylülerine saldırdığı bir dönemde Çin’li bir kadın, işçi kadınları örgütlemektedir Şangay’da.

Xiang Jingyu Şangay’daki bir fabrikada işçi kadınları örgütlemesinin yanısıra kararlı bir militandır da. O, feodal kültürün özellikle kadınları saran zincirlerini kırmış ve özgürlük rüzgarını derinden soluyarak, Çin halkının kurtuluşunu nakış nakış işlemiştir yoldaşlarıyla. O Guomindang’ın pervasız saldırılarının ortasında başarılı bir devrimci olmayı bilmişti. Xiang Jingyu faaliyet yürüttüğü Hanou’da Fransız imtiyaz bölgesinde yakalandıktan sonra tutuklanmıştır. Çin’li partizan Jingyu artık Çin Hapishaneleri-

nin direnç çiçeğidir...Tutsak düştüğünde açlık grevine girmesinin ardından, Guomindang polisine teslim edilen Jingyu 1 Mayıs 1928’de idam edilmiştir.

Jingyu’nun hapishanede bedenini açlığa yatırarak başlattığı direniş ateşi kıtaları aşarak bugün Nergiz’lerce, Canan’larca, Sibel’lerce, Gülsüman’larca, Fatma’larca, Hatice’lerce, Şenay’larca sarmıştır Türkiye zindanlarını...

1 MAYIS ŞEHİTLERİ BEDENLERİYLE, İNANÇLARIYLA ZULME İSYANDIR

1 Mayıs, 1 Mayıs!

İşçinin emekçinin bayramı

Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

1 Mayıs kanla, direnişle yazılan bir tarih. Dünyanın dört bir yanında ezilenlerin baskıya, zulme, sömürüye karşı birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Dünyanın nabzının, dünya işçi sınıfında attığı gündür. Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların günüdür. Devlet bu içeriğini boşaltıp "bahar bayramı"na çevirmeye çalışsa da devrimci özünden kapatamayacaktır. Bunun için azgınca saldırmakta, işçi sınıfının öncülerini katletmektedir. Onlar 1 Mayıs'ı kanlarıyla kızılaştırırken yolumuzu aydınlatıyorlar.

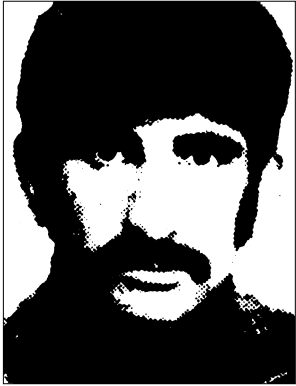
MEHMET KOCADAĞ

Kocadağım dağlar bizim

Dağlarda iktidar bizim işçi köylü ordusuyuz Önderimiz İbo bizim Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olma onuruna erişen

Mehmet Kocadağ 1976 1 Mayıs'ında eylem bitiminde kontr-gerilla ve MİT tarafından kaçırılarak Kasımpaşa'da katledildi. TKP/ML üyesi olan Mehmet Kocadağ, TKP/ML ile Gislavet fabrikasında çalışırken tanıştı ve bir süre sonra profesyonel faaliyet yürütmeye başladı. Devrimci yaşam tarzı dürüstlüğü alçak gönüllülüğü ve çalışkanlığı ile dünya proletaryasının yüreğinde yaşıyor-yaşatılıyor.

Yıl 1977. Unutulmaz yılın adı. 500 bin emekçinin katıldığı 1 Mayıs mitinginde, polislin açtığı ateşli saldırı sonucu Taksim meydanı 36 emekçinin kanlarıyla kızıla boyandı. 1977 1 Mayıs'ında ölümsüzleşenler; **Bayram Eyi**, Aleka Kuntas, **Ahmet Gözükara**, Ali Yeşilgül, **Bayram Çıtak**, Bayram Sürücü, **Divan Nergis**, Ercüment Günkurt, **Hasan Yıldırım**, Hikmet Özkürzü, **Hüseyin Kırkın**, Hacer İpek, **Saman**, Hamdi Toka, **Hülya Emecan**, Jale Yeşim, **Kahraman Alsancak**, Kenan Çatak, **Kıymet Duman**, Karabet Akyan, **Kadir Balcı**, Ceyda Altıparmak, **M. Atilla Özbelen**, Mustafa Elmas, **Meral Özakal**, M. Ali Genç, **Mustafa Ertan**, Niyazi Darı, **Nazmi Arı**, Hasan Ünal, **Ömer Narman**, Özcan Gürkan, **Rasim Elmas**, Sibel Açıkalm, **Tevfik Beysey**, Yücel Elbistanlı, **Ziya Baki**.

MEHMET AKİF DALCI

Yıl 1989. Bu kez 1 Mayıs'ı Mehmet Akif Dalcı kaniyla kızılaştırıyor. DEV-SOL militanı olan Dalcı, Mayıs sabahı Taksim'e yürümek isteyen emekçiler arasındaydı. Şişhane'deki çatışmada devletin kolluk güçleri tarafından katledildi.

Yıl 1990. 12 Eylül'den sonra 1 Mayıs'ların en coşkulu şanına uygun olarak gerçekleşti. Polis yine pervasızca saldırmış, Gülay Beceren bu saldırıda aldığı kurşun yaralarıyla felç olurken, aralarında Önder Mehmet Demirdağ'ında olduğu onlarca insan gözaltına alınmıştır.

DURSUN ADABAŞ, HASAN ALBAYRAK, LEVENT YALÇIN

Yıl 1996, onbinlerce işçi-emekçi 1 Mayıs'ın direniş ve başkaldırı ruhuyla alanları doldurmuştu. Yine 3 karanfilin kanlarıyla boy-

anmıştı 1 Mayıs alanları TKP/ML taraftarı olarak güneşe gömülen Dursun Adabaş 1977 yılında Giresun'da doğdu. İstanbul'da abisinin yanında inşaatlarda elektrik döşeme işi yaparken TKP/ML ile tanıştı. 1 Mayıs'a ilk kez katılan Dursun Adabaş partizan kitlesinin en önünde kahramanca çatışırken şehit düştü.

HASAN ALBAYRAK Şehit düştüğünde TKP(ML) taraftarıydı. Seramik işçisi olan Albayrak Söğütluçeşme'deki ilk çatışmada ölümsüzleşti.

LEVENT YALÇIN

Sağmalcılar Hapishanesi'nde gardiyanlık yapan bir kamu emekçisiydi. Kadıköy İskele Meydanı'nda iş bankasının bulunduğu yüksek binanın çatısından özel timin açtığı ateş sonucu şehit düştü. 1 Mayıs şehitleri yolumuzu aydınlatırken, her yıl 1 Mayıs alanlarında işçiye, emekçiye birlik mücadele ve dayanışma çağrısı olarak ellerimizde meşale olurlar.

6 MAYIS SAFAĞINDA GÜNEŞE YOLCULUK

6 Mayıs 1972'de THKO'nun 3 yiğit önderi, zifiri karınlığın göğsüne saplanan 3 meşale olup tutuşturdu geceyi.

"... Yaşam tam bağımsız Türkiye! Yaşamın işçiler, köylüler, kahrolsun emperyalizm!.." şiarlarıyla ülkenin bağımsızlığı ve kurtuluşu için tereddütsüzce ölüme giden **Deniz Gezmiş**, **Yusuf Aslan** ve **Hüseyin İnan** '68'de esen devrimci bir fırtınaydı.

AĞA ŞİMŞEK VE KENAN BOZKURT

TKP/ML- TİKKO saflarında mücadele yürütürken 9 Mayıs 1985'te Dersim dağlarında düşmanla girdikleri çatışmada şehit düştüler. Devrettikleri bayrak şimdi Karadeniz dağlarında dalgalanırken "yeni yeni zirvelerle hedefe" şiarıyla Karadeniz'lerden Munzur dağlarına uzanışın ardından dalgalandırılacaktır yoldaşları tarafından...

ELİF ATAĞLI

Sevdaşısı olduğu TKP/ML'nin bir sempatizanı iken 26 Nisan 1981'de yurtdışında geçirdiği talihsiz bir trafik kazasında yaşamını yitirerek şehitler kervanına katıldı.

MEHMET BEYHAN

TKP/ML saflarında mücadele ederken 1981 Nisan'ında yakalanarak Siverek işkencehanelerinde katledildi. O Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'dan devraldığı "ser verip sır vermeme" geleneğine bütün benliğiyle sarıldı. Çaresizlikten acizleşen düşman çareyi onu katletmekte buldu. Şimdi bu gelenek faşizmin zindanlarında direnç çiçeklerinin görkemli direnişleriyle daha da büyüyor.

BAHAR YILDIZ

1963 yılında Dersim'in Nazimiye ilçesinde dünyaya gelen Bahar Yıldız şehit düştüğünde TKP/ML'nin fedakar kararlı ve kendisini halk demokrasisi ve bağımsızlık kavgasına adanmış bir sempatizanıydı. Polislin kendisini takip edip gözaltına almak istediğini farkederek Bahar yoldaş bulunduğu bölgeden uzaklaşarak takibi atlattı. Ancak polislin otomatik silahlarla taraması üzerine 1 Mayıs 1982'de şehitler kervanına katılır. 1 Mayıs kızılığında Bahar yoldaşı selamlarken devrettiği onurlu bayrak her zaman dalgalandırılacaktır.

TURAN EMEKSİZ

Öğrenci gençliğin faşizme karşı mücadelesinde ilk şehiti olan İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi öğrencisi Turan Emeksiz 1960'larda Demokrat Partinin kurduğu Soruşturma Komisyonunun gazete ve dergileri kapatma ve her türlü toplantıyı yasaklama yetkisi veren yasa tasarısını protesto etmek için İstanbul Üniversitesi'ni işgal etmişlerdir. Polislin açtığı ateş sonucunda Turan Emeksiz şehit düşmüştür.

Tecrit işkencedir kaldırılmalıdır

İstanbul: Zindanlarda ölümlerin çoğalmasıyla sendikalar çeşitli DKÖ'ler ve çeşitli siyasi partiler yeniden harekete geçti. 20 Nisan 2001 tarihinde Şişli'deki DİSK binasında bir araya gelen bu kurumlar tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. Saat 14:00'te yapılan açıklamada basın metnini İHD İstanbul Şubesi Başkanı **Eren Keskin** okudu. Keskin; 19 Aralık katliamına değinerek, F tipi hapisanelerin tecrit olduğunu, tecritinde bir işkence yöntemi olduğunu dile getirerek, ölüme karşı yaşamı savunduklarını söyledi. Katliam sorumlularının cezalandırılmasının isteyen Keskin, yaşanan ölümlerin durdurulmasını ve tutsaklarla anlaşma yapılmasının zorlu olduğunu vurguladı. Hergün birer ikişer tutsağın yaşamını yitirdiğine dikkat çeken Keskin, "yöneticileri vicdanlarıyla başbaşa bırakıyorum" dedi.

Aynı gün içerisinde aralarında **Hava-İş Genel Merkezi**, **Limter-İş Genel Merkezi**, **Deri-İşi Sendika Genel Başkan vekili Musa Servi**, **Genel-İş**, **Tüm Bel Sen** şubelerinde bulunduğu 16 sendika Adalet Bakanlığı'na birere faks gönderdi. Saat 12:00'de Sirkeci Postanesi'nden çektikleri faksalarda tutsaklarla görüşmelerin başlatılması, taleplerin kabul edilmesi ve ölümlerin durdurulması istendi.

Aydınlardan ölümlere hayır mesajı

İstanbul: Ölümlerin yaşamasından huzursuz olan sanatçılar, aydınlar, avukatlar ve mühendisler ölümlerin durdurulması ve tutsakların taleplerinin kabul edilmesi için 14 Nisan 2001 tarihinde saat 11:00'de Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Lokali'nde bir basın açıklaması düzenlediler. Basın açıklamasının Emin Karaca yaptı. Karaca toplam 147 sanatçı ve aydının tutsakların insani taleplerini kendi talepleri olarak gördüklerini, bu taleplerin kabul edilebilir talepler

olduğunu söyledi. Konuşmasının devamında 11 tutsağının ÖO'da yaşamını yitirdiğini, diğer tutsaklarında felç, bellek yitimi ve kilo kaybıyla gündün güne ölüme yaklaşıldığını belirterek içeride ve dışarıdaki tüm hücrelere "hayır" dedi.

Emin Karaca'dan sonra sözü sinema oyuncusu Yusuf Çetin aldı. Çetin'de 14 Nisan'ın ulusal ve uluslar arası İstanbul Film Festivali olduğunu söyleyerek hapisanelerde yaşanan ölümlerin çok acı olduğunu ekonominin sıfırlandığı, durumun gittikçe kötüye gittiğini yelkenleri bir

türlü güzelliğe doğru açamadıklarını belirtti. Çetin'den sonra bir konuşmada yazar Hasan Basri Aydın yaptı. Aydın "devlet malı deniz, yemeyen keriz" diyerek devrimcilerin bunu yapmadığını, yapılan haksızlıklara karşı çıktıkları içinde hücrelerde olduklarını söyledi. Konuşmasının devamında hiç kimsenin devrimciler kadar dürüst ve onurlu olmadığını, devrimcilerin mücadelesi karşısında saygıyla eğildiğini ve ölenlere rahmet dilediğini belirterek, "memleket, bir gemi gibidir. Batarsa hepimiz batarız" diye konuştu.

YAŞAMIN DİLİ

Neşir Selvi Güzel

Emeğine sahip çıkıyorsan, seviyorsun

Yaşamın her alanını ve her anını ilgilendiren çok önemli, çok tarihsel günler yaşıyoruz. Dostluk ve düşmanlık, yiğitlik ve korkaklık, fedakarlık ve bencillik, sevgi ve sevgisizlik daha net yaşanıyor, daha iyi gözlemleniyor. Sözcüklere sarılarak, gerekçelerin arkasına sığınarak gerçekleri alt üst etmek artık onca da mümkün olmuyor. Yaşamın dili akla karayı her zamankinden çok daha net ortaya seriyor.

Bunun en somut iki göstergesi; genel krizin toplumun ezici çoğunluğunda yarattığı tahribat ve buna karşı gösterilen tepkilerle, faşizmin dayattığı hücre politikasına karşı insanların duruşudur. Bu duruşun en çarpıcı yanı

da ailelerin zindanlardaki evlatlarına, yakınlarına karşı takındıkları tavırda görülmektedir.

Gerçek analık-babalık duygusuyla, evladını ve emeğini gerçek sahiplenişle gerçek olmayanlar ayırdığı, ayırışmaya da devam ediyor.

Nedir sevgi? Yaşam boyu bedel ödemeyi de göze alarak emek vermek ve verilen emeğe sahip çıkmaktır.

Peki evlat sevgisi sadece dünyaya getirmek ve belli yaşa kadar okutup büyütme midir? Elbette değil. Gerçek evlat sevgisi öncelikle onurlu, emeğiyle geçinmeyi ilke edinen, haksızlık karşısında susmayan, insanlığın kurtuluşuna omuz veren, saygın, özverili insan yetiştirmek değil midir? Eğer toplumsal statü için evlat sahibi oluyorsak ya da yaşlandığımızda bize bakacak birileri olsun diye evlat istiyorsak; kendi çıkarlarımıza uygun dü-

şünen, buna göre evlenen, meslek sahibi olan birilerini yetiştirmek istiyorsak; bu iyi bir anne-baba olma değil, olsa olsa tüccar mantığıyla evlada yaklaşmak olur.

Ve bu sistem, bu sömürü ve zulüm düzeni tam da böylesi bir aile ilişkisi, aile bağları istiyor. Çünkü bu zulüm, çarkını ancak böylesi yaşam felsefeleri üzerine inşa ediyor.

Emekçi kesimde olan ana-babalar evlatlarına emek vermiyorlar mı, elbette veriyorlar. Ama ezici çoğunluk yukarıda anlattığımız tüccar mantığıyla veriyor. Evladını geleceğinin sigortası olarak görüyor. Kendi düşünceleri dışına çıkmasını istiyor. Ya da evladı yüzünden başı derde girmesini istiyor.

Başına dert açanın aslında bu sistem olduğunu, her türlü zulüm, zorbalığın altında bu sömürü sisteminin yattığını göremiyor, görse de başa çı-

kamayacağını düşünerek boyun eğmeyi yeğliyor. Zulmün şiddeti altında evladına bile sahip çıkmıyor-çıkamıyor. Çözüm olarak da evlatlarına boyun eğmeyi, sadece kendisini ve ailesinin dar çıkarını düşünmeyi dayatıyorlar. Ki, bu bile o ailenin çıkarına değildir. Böylelikle anne baba sevgisiyle yaklaştıklarını, onun için her şeyden uzak tutmaya çalıştıklarını söyleyerek kendilerini haklı göstermeye çalışıyorlar. Sonuçta da milyonlarca ananın, babanın nasıl acı çektiğini, bu zulüm düzeninde çocuklarının nasıl heder edildiğini görmezlikten geliyorlar.

Soralım bu ailelere; mücadelede bulunan evlatları insanlığın kurtuluşu için savaşmıyor mu? Bunlar kötü, bencil, ahlaksız mıdır? Hayır, binlerce kez hayır. Peki neden yanlarında değiliz? Neden onları zulmün

"Sözün bittiği yerdeyiz"

Açılım Hukuk Bürosu; sürdürülen Ölüm Oruçları ve sürece ilişkin bir açıklama yaptı. Açıklamada:

"Kelimelerin tükendiği yerdeyiz... İnsanlarımızı toprağa vermekle uğraşıyoruz. Mesleğimizi adliyelerde değil, hastanelerde, morglarda ve mezarlıklarda icra ediyoruz. Bize sayı saymasını, ölenlerimizle öğretiyorlar. F tipi imha projesinin 4 aylık bilançosu 40'ın üzerinde canımıza mal oldu. Yüzlerce yaralımız, felç ve sakat olanımız var. Yüzlercesi ise bu tablonun ağır travması altında Başta F tipleri olmak üzere hücreleştirilen bütün hapisanelerde, binlerce siyasi mahpus, tecritten hak gaspına, fiili saldırılardan, her türden yaptırıma kadar, işkence, onur kırıcı ve kötü muamele altında.

Davalar açılıyor, katliama, saldırı ve işkenceye uğrayan müvekkillerimiz aleyhine. Takipsizlik kararları veriliyor bütün suç duyurularımıza. Geri çevriliyor bütün dilekçelerimiz. Dikkate alınmıyor taleplerimiz. Bütün yasal yollar tıkanıyor, bütün kapılar kapanıyor üstümüze. Ne siyasi mahpusları dinleyen var, ne de vekilleri olarak bizleri. Ne de bizim gibi düşünen kuruluşları ve kişileri...

Onlar ölüyor ve ölümleri bize seyrettiriliyor. Onlar ölüyor, bize toprağa vermek düşüyor.

Kelimelerin tükendiği yerdeyiz... Artık kimseye çağrı yapmak gelmiyor içimden. Bu koşullarda "insan olana çağrı yapmak, ona hakarettir" diye düşünüyoruz. "Çağrıya muhtaç olan ise, insan değildir" görüşündeyiz. Devlete de çağrıda bulunmuyoruz. "Görüşmeler başlasın", "Talepler dikkate alınsın", "Sorun çözülsün", "Bu katliam, bu vahşet dursun" da demiyoruz. Çünkü bunları aylarca söyledik ve hiç bir yararı olmadı. Çünkü olan biten her şeyin bilerek ve isteyerek, yani kasten yapıldığı bir kez daha kanıtlandı.

Şimdi sadece bekliyoruz. Daha kaç kişinin ölmesinin, aklını yitirmesinin, sakat kalmasının istendiğini bilmiyoruz. Kaç can almakla doycaklarını bilmiyoruz.

Ama bildiğimiz bir şey var; inandığımız bir şey var: O da sorumluların mutlaka hesap verecekleri, insanlık tarihinin bu cinayetlerin, bu işkence ve vahşetin hesabını mutlaka soracağıdır. Olanların kimsenin yanına bırakılmayacağını iyi biliyoruz.

Hukukun işlevsiz kaldığı, sözün bittiği yerdeyiz..." denildi.

NERGİZ GÜLMEZ YOLDAŞ'IN ANISINA

İsviçre-Basel: 12 Nisan 2001'de şehit olan Nergiz Gülmez yoldaş direnişinin 123. gününde fiziken aramızdan ayrıldı. Düşünceleri, idealleri beynimizde, yüreğimizde yaşayacak. Onların ideallerini yok edemeyecekler. Nergiz Gülmez yoldaşın şehit olduğunun duyulması üzerine İsviçre TKP/ML taraftarları bir anma düzenledi. 12 Nisan akşamı saat 20:00'de Basel'de yapılan anmaya 100 kişilik bir katılım sağlandı. Nergiz Gülmez şahsında son süreçte şehit düşen 8 devrimci anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Daha sonra sunucular anmaya ilişkin bilgi verdiler.

Nergiz Gülmez yoldaşın yaşamı hakkında verilen bilgilerden sonra aynı gün Avrupa Özgür Politika'da çıkan ve Selvi Ana'nın yaptığı görüşme ve teyzesinin anlatıları aktarıldı. Yoldaşın vasiyeti gereği Sarıgazi'ye TKP/ML şehit mezarlığına defnedilmek istediği anlatıldı. Bu anlatım bölümleri duygunun doruğa çıktı anlardı. Daha sonra Devrimci Demokrasi okuru kendi mesajını okudu ve devamında **TKP/ML-YDB'nin** Nergiz Gülmez için yazdığı bildiri okundu. Gülmez yoldaşın TKP/ML üyesi olduğu ve partisine ve halkına bağlı bir insan olduğu vurgulandı, hapishane yaşamına ilişkin bölüm okundu. Bildiri bitiminden sonra sahneyi Ozan Munzur aldı ve devrimci marşlar söyledi. Daha sonra **İsviçre AUFAO (Yeniden İnşa)** örgütü temsilcileri söz hakkı alarak duygularını dile getirdiler. Üzgün olduklarını ve yanımızda olduklarını dile getirdiler. Daha sonra kitle içinde konuşmak isteyenlere söz hakkı verildi. Konuşanlar "mutlaka üzerimize düşeni yapmalıyız" şeklinde düşünce belirttiler ve en son Nergiz Gülmez'i çok yakından tanıyan bir yoldaş söz hakkı aldı. Güçlülükle konuşabildi, böylesi durumlarda konuşmanın çok zor olduğunu, hele de bildiğin, tanıdığın birileri için konuşmanın ne kadar zor olduğunu vurguladı. Yoldaşın yaşamı ve partiye yaptığı katkılar, ülkemizde ve dünyadaki durum kitleye anlatıldı. En son Partizan andı ile anma saat 21:30'da sona erdi.

DETUDAK'TAN KORSAN YÜRÜYÜŞÜ

İsviçre/ Zürih: 14 Nisan Cumartesi günü saat 15:00'te Helvetia Plats'ta başlayan ve Zürih Türk Konsoloslugu önünde biten bir korsan yürüyüşü düzenlendi. Saat 17:00'de sona eren yürüyüşe yaklaşık olarak 500 kişi katıldı. Yürüyüş için izin alınmamasına karşın Zürih polisi Türkiyeliler'in tüm engellemelerine rağmen yürüyeceğini bildiği için yürüyüş güzergahında gerekli önlemleri alarak yolu açtı. Yürüyüş boyunca "izolasyona hayır", "izolasyon ölümdür", "içerde dışarda hücreleri parçala", "Yaşasın enternasyonal dayanışma" "Devrim şehitleri ölümsüzdür" ve bol miktarda DETUDAK'ın Almanca bildirisi dağıtıldı. Yanı sıra kitleye TKP/ML-YDB'nin Nergiz Gülmez için çıkardığı Türkçe bildiri dağıtıldı. Türk Konsoloslugu önünde sloganlar atıldı, tabi ki İsviçre polisi çok önceden yolları kapamış ve konsoloslugu önünü demirlerle kapatmıştı. Yarım saatlik bir bekleyişten sonra basın açıklaması okunup saygı duruşundan sonra yürüyüş sona erdi.

Daha sonra kitle toplu halde dağıldı, Zürih Halk Evi'ne gelen işçi-köylü okurları burada Zürih Halk Evi tarafından düzenlenen Nergiz Gülmez için yapılan anmaya katıldılar. Anmada zindan gerçeği ve Ölüm Oruçları ile ilgili gerçekler anlatıldı. Daha sonra kitleye söz hakkı verildi. Kitle hem Ölüm Oruçları'na ilişkin hem de DETUDAK tarafından yapılan genel yürüyüşleri değerlendirdi. Esasen bu saatten sonra bu gibi yürüyüşler yerine daha mantıklı ve kamuoyu yaratacak eylemlilikler yapmak gerektiğini vurguladılar. Yanı sıra işgaller vb. eylemleri olma-

sı gerektiğini söylediler.

İsveç Konsoloslugu işgal edildi

17 Nisan salı günü sabahtan itibaren Almanya'nın Düsseldorf kentinde Berlin, Stuttgart'taki İsveç konsoloslukları işgal edildi. İşgal eylemi "Tutsak Yakınları İnişiyatifi" tarafından yapıldı.

İsveç Konsolosluklarının işgal edilmesinin nedeni de İsveç hükümetinin hücrelere karşı olduğunu belirtip ölümlerinin durdurulmasını istemesi ve İsveç'in Avrupa Parlamentosu Dönem Sözcüsü olması nedeniyle, Türkiye'de süren Ölüm Oruçları konusunda arabulucu olmasını isteyen eylemciler Konsoloslugu'nun Türkiye'deki bakanlıklara mektup yazılmasını talep ettiklerini bildirmişlerdir. Tutsak Yakınları İnişiyatifi basına açıklama yapmak istediklerini talep ettiklerini, Türkiye'deki F tipi ölüm hücrelerindeki tutsakların insani taleplerinin kabul edilip Ölüm Oruçları bitene kadar işgal eylemlerini bitirmeyeceklerini söyleyen eylemciler kendilerine yapılacak bir müdahale sonrası kendilerini yakacaklarını bildirmişlerdir. Konsolosluk ise açıklamanın bir an önce bitirilip eylemin sona erdirilmesini istiyorlar.

İSPANYA'DA PCE(r) VE GRAPO TUTSAKLARI TÜRKİYE'DEKİ ÖLÜM ORUÇLARI VE AÇLIK GREVLERİYLE DAYANIŞMAK İÇİN AÇLIK GREVİ'NE BAŞLIYOR

23 Nisan – 29 Nisan arası Sevilla Hapishanesi,
30 Nisan – 6 Mayıs arası Herrera de la Mancha Hapishanesi

7 Mayıs - 13 Mayıs arası Brieva Hapishanesi
14 Mayıs - 20 Mayıs arası Topas ve Soto Hapishanesi
15 Mayıs - 27 Mayıs arası Puerto, Badajoz, Ocana ve Valdemoro Hapishaneleri'nde Açlık Grevi yapılacak.

PCE(r) ve GRAPO Tutsakları ayrıca Latin Amerika'daki tüm politik tutsakları, Türkiye'de Ölüm Oruçları ve Açlık Grevlerinde bulunan siyasi tutsaklarla dayanışmak için Açlık Grevi'ne çağırıldı.

pençesinde yalnız bırakıyoruz?

Verilecek tek dürüst cevap: "Evet onlar iyi insanlar ama ben zalime karşı çıkma gücünü kendimde bulamıyorum. Yakınlarımdan dolayı devletin beni de cezalandırmasını istemiyorum" demeleri gerekirken, kraldan çok kralcı kesilerek devlete karşı bir muhalefetlerinin olmadığını, evlatlarının yanlış yaptıklarını yüksek sesle söylüyorlar. Bu tür ailelerin ikinci sığındıkları gerekçe de "Bu halka güvenilmez, bu halk için bedel ödemek gerekmez" anlayışlarıdır. Aslında bunu söyleyen herkesin öncelikle kendisi güvenilmezdir. İkincisi, verilen mücadele sadece "dışımızdaki" halk için değil halkın bir parçası olan kişinin kendi onuru, kendi emeğinin hakkını alması içindir de.

Evet, yaşadığımız bu süreç gerçek ana-babalığın gerçek insanlığın sınan-

dığı bir dönem oldu, olmaya da devam ediyor.

Analara, babalara tanık olduk. Evladının onurlu yolunu kendi yolu bilip onlara kol kanat gerenler. Ana babalar gördük halkımıza zulüm eden zalimlere karşı direnen. Ana babalar gördük emeğimi, evladımı faşizme yem etmeyeceğim diye çırpınan; kışın soğuşunda, yazın kavurucu sıcaklığında zindan kapılarını mesken eyleyen. Bütün direnenler evladım diyerek onları da gerçek ana baba sıcaklığıyla saran yüreklere şahit olduk.

Ve aynı süreçlerde başka ana babalar da gördük. Zor geliyor diye zindan kapılarına gitmeyen. Hatta devletle başını derde soktu diye düşünerek evlatlarını red eden ana babalar gördük. Ve bir parça beynini çalıştırıp 'ben hiç bir şeyle uğraşmadığım halde devlet beni bile cezalandırıyor' diye tepki

duyma cesaretini bile göstermediler. Zalime karşı duramadıkları için mazlumun hakkını savunanları eleştirmeyi yeğlediler. "Güçleri bunlara yetti!" Ve hatta, hatta evlatlarını red edenleri gördük. Evladı hücre hücre erirken "kendi seçti bu yolu, kendi çeksin" diye başını sığınağından çıkarmayan analar babalar gördük.

Bir ana gördük Selvi Gülmez; emekle, onurla büyüttü evlatlarını. Zulme karşı isyanlarında hep evlatlarının yanında oldu.

Bir kız gördük Nergiz Gülmez; insan hamurunu anasından aldı. Onu bilimle taçlandırıp insanlığın kurtuluşuna adadı yaşamını.

Bir ana gördük Semiha Kırkoç; yoksullukla büyüttü evlatlarını. İnsanlık kavgasına, yüreğini koydu. Bütün direnenler evladım diyerek zulme bayrak açtı.

Bir kız gördük Diren Kırkoç; daha 18'inde Ölüm Orucu direnişçisi, gencecik yaşına rağmen tarih yazanların safında aldı yerini. Bir ana gördük Gülizar Turan ve kızı Nezahat ve oğlu Serdar ve damadı Kazım Gündoğan...

Elif Ana ve kızı Fatma Öztutan, Gülşah Ana ve Mehmet Baba ve kızları Sevgi Tağaç, Güzel Ana ve oğulları Fedai, Zeki Şahin. Fadime Ana, İbrahim Baba ve oğulları Alişan Yılmaz. Salih Baba ve oğulları Tuncay, Tunay Günel. Halil Baba, Bese Ana ve oğulları Haydar Ceylan. Gülnaz Ana, Celal Baba ve oğulları, gelinleri Can Ali ve Petek Türkmen... 'i gördük, tanıdık.

Gerçek sevgiyi, gerçek insanlığı gördük bu gül yüzlü insanlarda.

Bunlardan insanlığı öğrenelim, bilmeyenlere öğretilim.

Hapishanelerde, hastanelerde tüm işkencelere karşı ÖO direnişi sürüyor

Sağlık durumlarından bilgi aldığımız ÖO direnişçileri ve sağlık durumları

Hapishanelerde, hastanelerde soluk soluğa, hücre hücre süren Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişi 6. ayını geride bırakırken tarihin sayfalarına yazılan Ölüm Orucu şehitleri, Cengiz Soydaş, **Adil Kaplan**, Bülent Çoban, **Gülsüman Dönmez**, Nergiz Gülmez, **Fatma Ersoy**, Tuncay Günel, **Abdullah Bozdağ**, Celal Alpay, **Erol Evcil**, Murat Çoban, **Canan kulaksız**, Sedat Gürel Akmaz, **Endercan Yıldız**, Sibel Sürücü, **Şenay Hanoglu**, Hatice Yürekli zaferin meşaleleri olarak yüreklerde, ellerde bayraklaşıyorlar. Zorla tedaviye karşı direnen tutsaklara işkence yapılıyor. Ölüm Orucu direnişi 139 ve 189. günleri geride bırakırken direnç çiçeklerini sağlık durumları ciddiyetini koruyor. Geline bu aşamada bir çok tutsakta kalıcı hastalıklar meydana gelirken yine onlarca tutsak da hafızasının kaybetti. Her an ölümlerin olduğu bu günlerde Ölüm Orucu direnişçilerinden bazılarının sağlık durumları şöyle:

Kandıra hapishanesi

Muharrem Horoz: Ziyaret yerinde dengesini kaybederek düşmüş, kafasından yaralanmış. Durumu ağırlaştığı zorla müdahale etmeye çalışmışlar. Kabul etmediği için işkence yaparak tekrar hücreye atılmış.

Sait Oral Uyan: bulantı ve kusma var. Tüm vücut fonksiyonlarında azalma var. Ayakta duramıyor. Gözleri iyi görmüyor.

Hüseyin Şahin ve Sinan Ergin: Ayakta duramıyor. Sürekli bulantısı var. kusuyor. Hafıza ve bilinç kaybı var.

Ali Akyüz, Nuhak Talay: Yürü-

yemiyorlar, ayakta durmakta güçlük çekiyorlar. Sürekli bulantı ve kusma var. Bilinçleri ve hafızaları gelip gidiyor... En son alınan bilgiye göre Ali Akyüz durumu ağırlaşınca İzmit Devlet hastanesine kaldırıldı.

Tekirdağ Hapishanesi

Mehmet Çömüt: Yürüyemiyor. Durumu ağırlaşınca revire kaldırılmış. Vücudu su, şeker, tuz kabul etmiyor. 3 gün revirde kaldıktan sonra tekrar hücreye götürülmüş. Şu anda beyinde uyuşma hissediyor. Gözlerinde karartı hissediyor. Vücut dengesini sağlayamıyor yazı yazamıyor.

Fedai Şahin: Yürüyemiyor, sürekli bulantı ve kusma var. Kısmi hafıza ve bilinç kaybı var.

Edirne Hapishanesi

Yusuf Can: Bilinç ve hafıza kaybı var. Zorla müdahale için hastaneye kaldırıldı. Bilinci kapanınca serim takılmış. Kendine gelince serimi atmış. Ne kadar hastanede kaldığını hatırlamıyor. Tedaviyi kabul etmediği için hücreye tekrara konuldu.

Zülfikar Kuş: Şeker ve su alımında zorlanıyor. Ayakta durmakta güçlük çekiyor.

Muzaffer Acunbay: Konuşması çok ağır. Halsizlik var. Gözlerinde kayma var.

Hüsnü Turan: Yürüyemiyor, ayakta durmakta güçlük çekiyor, şiddetli baş ağrıları var. Sürekli bulantı ve kusma var. Bilinci gelip gidiyor. Bunların dışında Edirne Tıp ve Devlet Hastanesine 20 kişi kaldırıldı. Bu kişiler hem ayaklarından hemde kollarından yatağa zincirlenmiş durumda

Ganime Bozlu ve Meral Şahin: Durumları çok ağır. Bilinçleri kapanmış durumda serum takılıyor. Kendilerine

geldiklerinde her kişi de serumu atıyor. Tedavi kabul etmiyorlar.

Haseki Acil Servis

Fatma Öztutan: Tansiyonu 5-2. Beyninde kimi felç geçirme durumu var, doktorların söylediğine göre; Tüm vücutta şiddetli ağrılar var. Yürüyemiyorlar, ayakta duramıyor. Şekerli su alamıyor. 24 kiloya düşmüş. Bilinci ara ara kapanıyor.

Gebze Hapishanesi

Bedia Ergün: bilinci kapalı, hafıza sorunu yaşıyor. Şu anda Gebze SSK'da kalıyor.

Suzan Baran: Hafızasını kaybetmesinin ardından hastaneye kaldırıldı, bilincinin kapanması üzerine serum takıldı, serumu reddetti. Durumu ağır. Bilinci ara ara kapanıyor. Son aldığımız bilgiye göre bilinci tekrar kapandı.

Nil Pınar Arın: Birden bire anlamsız konuşmalara başlıyor. Hafıza kaybı olduğu düşünülüyor. Durumu ağır. Sürekli kusma ve bulantı var.

Konya Hapishanesi

Alhas Doğan: Aşırı zayıflama, yürüyemiyor. Halsizlik var
Kronik ishal'i var. Durumu ağır, tansiyonu düşük.

Deniz Bakır: Algılamada güçlük çekiyor. Görme bozukluğu var. B1 hiç alamadığı için bilinci çok zayıf denge problemi var.

Abbas Kahraman: Kronik ishal.

Tunay Günel: Ermenek hapishanesinden durumu kötüleştiği için Konya hapishanesine götürüldü. Sevk için verilen ambulandan indirilerek ring arabasında Konya'ya dövülerek götürüldü. Konya'da kaldığı hücrenin koşulları çok kötü. Havalandırması yok. Hiç güneş almıyor. Durumu

ağır.

Ankara Hastanesi

Mesut Deniz: Su alamıyor. Ayağa kalkamıyor. Konuşamıyor. Sürekli bulantı ve kusma var. Dengesini sağlamadığı için düşerek kafasından yaralanmış.

Küçük Hasan Çoban: Su alamıyor. Yürüyemiyor. Sürekli kusma ve bulantı var. Durumu ağır.

Numune Hastanesi

Savaş Kör: Vücudunda yaralar oluşmuş. Yürüyemiyor. su alımında zorlanıyor.

Ayrıca isimleri henüz tespit edilemeyen 3 kişi daha durumları ağırlaştırarak Numune Acil servise kaldırıldı.

Sincan Hapishanesi

Mahmut Mete: Bilincini kaybetti.

Ökkeş Karaoğlu: Bilincini kaybetti. Hastaneye kaldırıldı.

Gönül Karagöz: Bilinci açık.

Konuşmada zorlanıyor. Ayakta durmakta zorluk çekiyor. Aşırı halsizlik var.

Mehmet Doğan: Bilinci tamamen kapandı. İzmit Devlet hastanesine kaldırıldı.

Hamit Vayıç: Gebze SSK'ya kaldırıldı.

Nebahat Polat ve Yedigir Bayar: Bilinci kapandı. Gebze SSK'ya kaldırıldı.

Neveşehir Devlet Hastanesi

Fehmi Küçükaslan: Kaldığı tecrit hücresinin koşullarında etkisiyle durumu ağırlaşınca hastaneye kaldırıldı.

Halkımızın karanfil kokulu çocukları

Can dostlarım; Merhaba Sizi, zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşümüzün coşkusu; ölümsüzleşen canlarımızın kararlılığı; sevgi ve özlemle yüreğime sarıyor/ yüreğinizden öperek selamlıyorum. Söz, alını bantlı "halkımızın karanfil kokulu çocukları" Cengiz, Adil, Bülent, Fatma, Nergiz, Tuncay, Abdullah, Celal...'in ZAFER, ZAFER, ZAFER naraları dört bir yandan yankılanıyor. Bu koroya dışardan katılan Gülsüman da onurlu yerini aldı. Bize düşen ise, seslerine ses katmak, yolu çıkarken yürüyüşümüzün bedellerinin

ağır olacağı bilincinde olsak da, yüreğimizin çocuk yanılaf dinlemiyor. Onurlu yaşamları ve onurlu ölümleri ise yeni yaşamın adı ve tesellimiz bu. Nergiz can'ın Sarıgazi mezarlığına gömülmesi ve diğer yş. larla buluşması ayrı bir tesellim. Biz şimdi; öfkemiz daha bilenmiş, kararlılığımız artmış olarak yürüyüşümüze devam ediyoruz. Sizi, zafer sıcaklığında kucaklıyorum. Yaşıyor olsak da, olmasak da zafer halaylarında var olacağız. Daima bizimlesiniz, daima sizinleyiz. Sizi, tüm alını bantlılar adına selamlıyorum. Sevgiyle, umutla kalın.

Nezahat

Muharrem Horoz'a

Her direnişin, fethettiğin yüreğimizi dolduran sevgi selinin bentlerini parçalıyor. Bir kere daha dize getirdiğinde hasmını

bir çağlayan coşkunluğuyla Senin için yeniden yazacağımız en güzel kahramanlık türkülerini

Yıldızsız geceleri kaybolduğum her denizden sen çıkardın beni kıyılarına Şimdi Sevgi, direnç ve umutla doldurarak yelkenlerimi Parıldayan hücrene çevirmişim yönümü

Bir yoldaşın

Tutsak yakınları duyarsızlığı ve görmezliği protesto etti!

İstanbul: Savaşın parıldayan siperlerindeki devrimci-komünist tutsakların ölüm hücrelerindeki onurlu direnişlerini aynı kararlılık ve cüretle dışarda da sürdüren aileler, faşist devletin saldırısına ve tutuklamalarına rağmen sokakları yine de zapt ediyorlar. Ölümün peş peşe gelmesine rağmen toplumsal duyarsızlığı parçalamak ve devletin tutsakların ölümlerindeki katillliğini teşhir etmek amacıyla TUYAB'lı ve TAYAD'lı aileler 15 Nisan Pazar günü İstiklal Caddesi Mis sokak'ta ortak basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında tutsakların insani talepleri kabul edilene kadar direnişlerine devam edecekleri ifade edilerek basın açıklamasında Ölüm Orucu'nun

137. gününde şehit düşen Canan Kulaksız'la ilgili açıklama yapıldıktan sonra alkışlar eşliğinde "Yaşamın Ölüm Orucu direnişimiz!" slogan atılarak basın açıklaması bitirildi. Yine Mis Sokak'ta 17 Nisan Salı günü saat 13:00'de TUYAB'lı ve TAYAD'lı aileler tarafından ortak basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını okuyan Oya Gökbayrak, F tipilerinin hücre olduğunu, insanların orada yaşamayacaklarını kamuoyuna anlatmaya çalıştıklarını belirterek, Adalet Bakanlığı'nın verdiği sözü tutmasını istedi. Oya Gökbayrak, son bir kişi kalana kadar mücadele ye devam edeceklerini söyledi. Basın açıklamasının bitiminde "Hücre ölümdür karşı çıkalm", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir" sloganları atıldı.

Sevgili ablacığım, canım, merhaba

Seni sınırsız bir merhabayla selamlamak istedim. Özlem dolu, yürek dolu sevgi ve umut dolu bir merhaba...

Duyguların en çıkarsız, hasretlerin en dorukta ve sevgilerin en rafine edilmiş haliyle yüklü bir merhaba...

Tek bir sözcük tüm sınırları ortadan kaldıran, tüm ayrılıkları birleştiren tüm yabancılaşmalara "yeter" diyen bir merhaba...

E...; mektubun bugün ancak elime ulaştı. Yani 28 gün sonra. Alınca nasıl sevindim anlatamam. Meğer ne çok özlemişim seni. Dediğin gibi 5 yıl geçti aradan ve bu sürede az şey yaşanmadı, az acılara katlanılmadı, az hasretler çekilmedi, az sancılı ve zorlu günler yaşanmadı. Kuşkusuz bunun yanında, güzel günlerimiz de oldu, coşkuландığımız, umutlarımızı umutların katıldığı, birleştiğimiz sev-dalandığımız neşelendiğimiz... Yaşamın diyalektiği bu değil mi zaten.

İyisiz-kötü, güzelsiz-çirkin, aksız-kara, tasasız-sevinç, ağlamaksız-gülme, Ölümsüz-yaşam... olurmu hiç!

Sosyal yaşamın ve doğanın gerçekliği, bilimin tarihin pratiğinde sınanmış ispatı buna izin verir mi?... İşte böyle sevgili kardeş.

Senin mektubun da, bendeki hasreti, sevgiyi bir kez daha alevlendirirken, aynı zamanda sevincime sevinç, "yalnızlığımıza" ortak oldu, beni eski günlere götürdü. Özellikle böylesi koşullarda-mekanlarda, "üç kişilik bir yaşam"a mahkum edilmeye, dünyamızın ufukumuzun daraltılmaya-küçültülmeye çalışıldığı bir atmosferde, bize ulaşan her farklı ses, her güzel haber, her dost selamı-sıcaklığı daha özel ve özgül bir anlam taşıyor, bizde daha yoğun duyguların çağrışımına yol açıyor. Bu anlaşılabilir bir durumdur sanırım. Elbette sonuçta her şey bireyin iradesinde, beyninde bitiyor. Tüm bunlardan yoksun kalınsa bile "tek kişilik bir yaşama" mahkum edilmeye çalışılsa bile, kafadaki duvarlar-sınırlar yıkıldıktan, içimizdeki "mahpus"u öldürdükten sonra, fiziki olarak şu kadar veya bu kadarlık bir an'la sınırlanmışız, hiç önemli değil. Vız geliyor hepsi. Yani anlayacağın önemli olan, içerde veya dışarda nerede olursak olalım beynimizi, yüreğimizi, hislerimizi kuşatan ve adeta bir ahtapot gibi saran o duvarlardan-o sınırlanmışlıklardan o kuşatılmışlıklardan kendimizi arındırabilmemizdir, hepsini kaldırıp çöpe atabilmektir ve özgürleşmenin insanileşmenin zirvelerine yürüyebilmektir. bu başarıldığı oranda, en dayanılmaz zannedilen acılara da katlanılıyor, en yürek yakan hasretlerde çekiliyor, en insanlık dışı mekanlarda koşullarda yaşanabiliyor. Yani mutluluğun nasıl tanımlandığı, nasıl yaşanıldığı, nasıl yaşanılmak istendiği ve yaşama bakışla ilintili bir durum

Bizimkiler her hafta ziyaretime geliyorlar. Sürecin özgünlüğünden kaynaklı oldukça tedirgin ve üzüntü içerisinde. Her geldiklerinde aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorlar. Yani görüşmelerimizde en çok kullandıkları cümle "bırak artık şu..." oluyor. Kendilerine sürekli anlatıyorum, ama pek anladıklarını sanmıyorum. Ben onları anlıyorum, ama onlar beni-bizi bir türlü anlamadılar, kolay kolay anlayacağı da benzemiyor açıkçası.

Ailelerin geneli böyle bilirsin. Hep duygusal temelde ve "benim çocuğuma, bir şey olmasın" düşüncesi hakim oluyor. Biraz daha genel ve bilimsel yaklaşılabilseler sorun kalmayacak aslında. Neyse, umarım sende onlar gibi yaklaşmıyor, beni-bizi anlamaya çalışıyordur. Unutma bizler bilimsel insanları ve tüm olguları olayları bilimin felsefenin yol göstericiliğinde ele alıp yorumlamamız gerekir. Aramızdaki ilişkinin-paylaşımın abla-kardeş ilişkisinin sınırlarını çoktan aştığını düşündüğümde böyle yorumlamayacağını ve beni anlayacağını biliyorum aslına. Birbirimize abla-kardeşe diye hitap etmemiz çok önemli değil, sadece biçimsel bir durumdur.

İstersen sana biraz, en çok merak ettiğini düşündüğüm koşullarımızdan, durumumuzdan bahsedeyim. Belli boyutlarıyla biliyorsundur zaten. Ne zamandır tanıtımı ilanı TV'lerde her gün reklamı yapılan "çağdaş oda"lara tıklımış bulunuyoruz. Ve yaklaşık 70 gündür de bu "çağdaş oda"ların "keyfini" çıkarıyoruz. Gerek getirilmeden önce yaşadığımız o dört gün gerek buraya "getirilişimiz" ve burada "karşılışımız" ve gerekse de burada geçen zaman yaşadıklarımız öyle kolay-kolay unutacak türden değil. Bunun yaşayan her bireyin düşüncesinde-ruhunda derin izler bıraktığı kesin. Oldukça acılı ve zorlu bir süreç yaşadığımızı, bunu birebir yaşayanların ve buna tanık olanların, bunu takip edenlerin hafızasında ve bilincindedir. "Zaman her şeyin ilacıdır" derler ya, işte bizde zamanla acılarımızı dindirdik, yaralarımızı sardık ve kendimizi yeneden onarmanın ayağa doğrultmanın çabası içine girdik. Ve süreç şimdi

başka boyut ve biçim olarak sürüyor ve süreceğe de benzer. Zira ne "kabul ettirilmeye çalışılanlar" ne de "kabul etmesi beklenenler" öyle uzlaşmaz çelişkilerle dolu ki... Birinden birinin nakavtı zorunlu yani.

Evet, koşullarımız ve durumumuz diyordum değil

mi?

Genelde 3 kişilik "oda"lar, bunun yanında teklilerde mevcut. Ben 3 kişilikteyim. Yanımda bir Atılım okuru ve birde Vatan okuru arkadaş var. Oldukça iyi arkadaşlar. Günlerimiz genelde gazete okuyarak, sohbet ederek, mektup yazarak ve beşe-on havalandırmada volta atarak geçiyor, tabii bunun yanında günlük uğraşlar. Vatancı arkadaş yaklaşık 1 aydır hastanede oluğu için 2 kişiyiz şu an. İçeriye günlük basın alınıyor. Gelişmeleri oradan takip ediyoruz. Yavaş-yavaş bazı sıradan kitaplarda alınmaya başlanmış sanırım. Dışarıdan bunların belli sayıdaki elbiselerin dışında bir şey alınmıyor. Günlük ihtiyaçlar kantinden karşılanıyor. Diğer arkadaşlarla yüzyüze görüşme olanağın yok. Bazen mahkeme, hastane gidişlerinde ringlerde karşılaşma olanağın oluyor. Bu anlamıyla izolasyona tabii tutulduğumuz açık. Çay ve sıcak su için bir ısıtıcımız var. Bir de parasını ödeyene TV alma imkanı.

Benim durumuma gelince; su ve şekerle sürdürülen yaşamım bugün 83. gününü doldurdu. Genel olarak iyiyim diyebilirim. En belirgin olarak aşırı kilo kaybı sözkonusu. Şu an 45 kilo civarındayım. Yani yaklaşık 20 kilo kayıp var. Bunun dışında özellikle okurken ve yazarken gözlerde ağrı oluyor. Tansiyon düşüklüğü ve halsizlik olağan şeyler zaten. Doğrusu bu kadar gidebileceğimi ben bile hayatta tahmin edemezdim.

Merak etme ablası, her ne kadar fiziki olarak güçten düşmüş ve hafiflemiş olsam da, umutlarımla-özlemlerimle-coşkuyla halen dimdik ayakta, güçlüyüm. Öyle kolay kolay da yıkılacağımı zannetmem. Elbette bu işin sonunda "düşmek" de var. Ve hatta bu durum bizler açısından çok uzağımızda olan bir hal olmaktan çıkmıştır. Her geçen gün hücre hücre eriyen bedenlerimizle yürüyoruz ölümün üstüne, küçültüyoruz onu. Yaşamayı ve yaşatmayı (ama insanca olanını) en çok seven ve ona en çok bağlı olan bizler, işte böylesi bir du-

rumda, yani insanca yaşama isteğimiz prangalanmak-köleleştirilmek istendiğinde, bunu kabul etmeyeceğimizi ve böyle bir yaşamdansa ölümü seve seve göze alabileceğimizi cümle aleme ilan etmiş bulunuyoruz. Ve ölüm artık korkulan ürperti veren bir durum olmaktan çıkmıştır.

Sevgili E...; sana ölümden bahsetmem belki seni üzecekti. Ama ben bunun senin üzülmemen ve bu gerçekliğin farkında olman için yazdım. Unutma ki, bizler her zaman gerçeklerden hareket ederiz, ona göre yönümüzü-yolumuzu belirleriz. Yani sende bu gerçekliği bilmeli ve kendini ona göre hazırlamalısın. Ölümüne gülerken gidenleri, sende gülerken-coşkuyla uğurlamalısın. Ve ölüm karşısındaki tutumun anlattığın gibi olmalı. Unutma ki en az yaşam kadar doğaldır ölüm. Yaşamın diyalektiğinin kopmaz bir parçası ve tamamlayıcıdır. Bu nedenle üzülme-ağlama-kahrolma yok. Gönlünü ve yüreğini sürekli ferah tut. Neşen-coşkun hiç eksik olmasın. Yüzündeki gülücükler etrafa yaşam saçsın. Unutma işimiz yaşamdır bizim. Hem bak senin üzülmen benimde üzülmemden başka bir işe yaramayacaktır. Böyle bir şeyde istemezsin değil mi? Haydi neşelen biraz ve en uygun zamanda sevdiğin bir arkadaşınla, benim için Londra'nın en güzel yerlerinin gezmek için bir randevu ayarla ve oradan bana bir kaç tane şöyle güzel doğa resimleri bulunan kartpostallardan al, postala. Bir de tabii benim yerime güzel bir yerde oturup bir nescafe içebilirsiniz. Aslında ben olsaydım daha neler yapardım ama neyse. Senin o gününü dopdolu-canlı ve neşeli geçirmeni istiyorum, benim kartları unutmadan ama... merak etme bir gün kavuşacak, tüm bu ayrı kalınan zamanların, çekilen hasretlerin acısını çıkartacağız.

Sen ne dersin?

Tüm dostlara-soranlara selamlarımı iletirsin. Burada sonlarken seni içten duygularıyla sınırsız kucaklıyor ve yanaklarından öpüyorum. Yüzünde gülücükler, yüreğinde neşe ve coşku hiç eksik olmasın!

unutmadan; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlu Olsun..

Sana birde el çizimi bir resim gönderiyorum. beğeneceğini umuyorum. Yok, ben henüz o kadar yetenekli olmadım çizim konusunda. Bak daha yazımı bile düzeltmedim.

Tüm dostlara selam-sevgiler

Hoşçakal

Nurhak Talay

4 Mart 2001

Kandıra

27 Nisan-10 Mayıs 2001

Baştarafı 32'de

Nüfusuyla % 17, kapladığı alanla % 2.4, ekonomik gücüyle %1. 3'tür dünyada!

Ülkenin toplam yüz-ölçüm 3 milyon 287 bin km karedir. Bir yarım adadır. Kuzeyinde; Nepal, Çin ve Butan. Doğusunda; Mynmar ve Bangladeş. Batısında; Pakistan ve Afganistan. Güneyinde: Sri Lanka vardır. Doğusunda Bengal körfezi, batısında Arap denizi, güneyinde ise Hint okyanusu vardır. dünyada okyanusa isim olmuş tek ülkedir. Hint Okyanusu!

Hindistan'ın kuzey doğusu ve kuzey batısında Himalaya sıra dağları var. Buralar çok yüksek ve soğuktur. Güney batısında Türkçe'de Batı Sıradağları veya dağ geçitleri olan Western Ghats, güney doğusunda da Eastern Ghats denilen Doğu Sıradağları vardır.

Bu Ghats'ların ezici bölümü hem dağlık ve tepelik hem de sık ormanlarla kaplıdır. Dolayısıyla silahlı mücadeleye çok uygun alanlardır. Ülkenin büyük kısmı genel olarak deniz seviyesi ile bin metre arasındadır. Platolar yaygındır. yanı sıra Rajasthan ve Gujarat eyaletlerini kapsayan büyük Thar çölü vardır.

En büyük ve önemli ırmakları; Ganj, Godavari, Narmada, Krişna ve İndus'un da küçük bir kısmı. Ganj ırmağının çevresi (ülkeni en batısından en doğusuna) adına Büyük Ganj Düzlüğü denilene ile kaplı-

dır. Bu bilge (Penjap, Haryana, Delhi, Uttar Pradeş, Bihar ve Batı Bengal eyaletleri) Hindistan'ın en kalabalık bölgesidir. Günümüzde burada en az 380 milyon insan yaşar.

İklim olarak, çok farklılık gösterir. 55 dereceden -45 dereceye kadar. Aynı bölgenin gündüz ile gece arasındaki ısı farklılığı bazı yerde korkunç düzeyde. Örneğin Thar çölünde gündüzleri ısı + 50 derece iken, geçeleri 0 (sıfır) dereceye kadar inebiliyor. Kar sadece Himalayanlara yağıyor. diğer bölgeler (çöl bölgesi hariç) bolca yağmur alıyor.

Ülkede iklim sayısı ve zamanları da farklıdır. Genel olarak sadece yaz ve kış iklimleri vardır. Yaz iklimi Mart ile Eylül arasındadır. Kış ise tersidir. Yani Eylül ile Mart arası. Bu iki genel iklim beş alt iklime ayrılıyor. Bu ayrışması derecesine, yağış oranına, rüzgar biçimine... göre oluyor.

İklimin bu denli farklı olmasının esas nedenleri; tropikal bir bölge olması, Muson rüzgarları ve yağmurları, Himalaya sıradağları, yüksekliğin hem deniz seviyesine çok yakın hem de çok yüksek oluşu... sayılabilir.

Hindistan Rusya, Kanada, Çin, ABD, Brezilya ve Avustralya'dan sonra, dünyanın en büyük yedinci ülkesidir. Kuzey yarım-kürede yer alır. Kuzey ile güney arasındaki mesafe: 3214 km. Doğu ile batı arası ise 2933 km'dir. Dünyadaki toplam kara içindeki payı sa-

dece % 2.4'tür.

Nüfus bakımından Çin'den sonra dünyanın en kalabalık ikinci ülkesidir. 1991'deki sayıma göre 846 milyon 302 bindir. En son nüfus sayımı 2001 yılının ilk aylarında yapıldı. Tam kesin olmayan sonuçlara göre, 1 milyar çoktan aşılmış. Bu durumuyla toplam dünya nüfusu içindeki payı, yaklaşık olarak %17'dir.

1991 sayımına göre nüfusun %74. 4 kırsal alanda; %26. 6'sı şehirlerde yaşamaktaydı. Bugün bu oran en fazla, kırsal alanın lehine %70, %30'dur. Şehirleşmenin en fazla olduğu eyaletler (eğer eyalet statüsündeki Delhi şehri saymazsak): Maharastra % 31, Tamil Nadu %30, Gujrat % 28. Şehirleşme oranının en düşük olduğu eyaletler ise; Assam %5, Himachal Pradeş %7, Orissa %8'dir. (Bu rakamlara ilçe nüfuslara dahil değildir).

Okur yazar oranı bugün en fazla %54'tür. Bu oranının en yüksek olduğu eyalet %90 ile Kerala'dır. En düşük olduğu eyalet ise %26'yla Jammu ve Keşmir'dir. Bu oran kadınlar arasında çok daha düşüktür.

Ekonomik gücü bakımından, yıllık 357 milyar dolar GSMH'sıyla dünyanın en büyük 15. ekonomik gücünü oluşturur. Kişi başına 270 dolar yıllık geliriyle dünyanın en yoksul ülkeleri arasında yer alır. Dünyanın toplam ekonomik gücü içindeki payı, yalnızca %1.3'tür.

357 milyar doların sektörel

dağılımı şöyledir; %43 hizmet sektöründen, %29 endüstriden (her çeşit) %28'zi ise tarımdan gelir. Toplam çalışan insan gücünün sektörel dağılımı ise %64'dü tarımda, %20'si hizmet, %16'sı ise endüstride çalışır. Şu anda 100 milyar doları aşkın dış borcu vardır. Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ekonomik-toplumsal yapıya sahiptir. Ekonomik-siyasal krizleri bakımından ülkemizle benzerlikleri çoktur.

YARI-SÖMÜRGE STATÜSÜNE GEÇİŞ VE GÜNÜMÜZÜN İDARİ ŞEKLİ;

Özellikle İngilizlerin sömürgeci olduğu dönemlerde, hem İngilizlere ve uşağı feodal güçlere karşı birçok eyalette çok sayıda silahlı köylü ayaklanmaları gerçekleşir. Bu silahlı isyanların en önemlileri 1857 ilk bağımsızlık savaşı. 1875 Bengal Indiga isyanı. 1885 Santal Ayaklanması, 1921 Moptah ayaklanması 1931 Maharaytra Pindari ve sholapur ayaklanması 1943 Kayyur ayaklanması, 1946-49 Maharastra Warli isyanı. 1946-51 Telangana köylü ayaklanması...

O dönemler gerici Hinduların, Hindistan Ulusal Kongresi; Müslümanların ise Müslüman Ligi denilen örgütlenmeleri vardı. Bu iki güç de Hindistan'ın komprador burjuvazisini ve büyük toprak ağaları sınıflarını temsil ediyordu. Bir ikisi de Çin'deki gelişmenin etkisiyle, Hindistan işçi sınıfı

ve yoksul köylülerin gerçek ulusal bağımsızlık mücadelesinden korkuyordu.

Bunun bilincinde hareket eden sömürgeci İngiliz'ler ile, uşakları durumundaki Hint kompradorları ve büyük toprak ağaları anlaşılabilir. Bununla emperyalizmin ve feodalizmin çıkarları her yönüyle korunmaya alındı. Ve böylelikle Hindistan'ın bağımsızlığı önlenmiş, sömürge statüsü yerine, dönemin yeni tarzı olan yarı-sömürge statüsüne geçildi. HKP'nin sınıf iş-birlikçi politikası sonucu, devrime çok elverişli durum, devrimin aleyhine gelişti.

Şimdi Hindistan, sömürücü egemenlerin adına "anayasal-parlamenter demokrasi" dedikleri federal cumhuriyetler şekliyle yönetiliyor. Bunun kabul edilmesi 1947, yürürlüğe girmesi ise Ocak 1950'dir. Ülke yönetimi merkeze ile eyaletler arasında paylaşılmıştır.

Başkanlık sistemi vardır. Fakat başkanın ciddi bir otoritesi yoktur. Devleti en üste düzeyde o temsil eder. Ekonomik-siyasal-askeri konularda öne çıkan başbakandır. Merkez düzeyde iki tür meclis vardır.

LOK SABHA: Alt veya halk meclisi anlamındadır. 550 üyedir. Seçimleri beş yılda bir yaptılar. Üyelerini eyalet bazında halk seçer. Üye sayısı eyaletlerin nüfusuna göredir. En fazla üyeye sahip eyaletler, Uttar Pradeş 85, Bihar 54, Maharastra 48.

RAJYA SABHA: ↗

EVRENSEL BAKIŞ**Acar Çağlayan****"küresel sorunlar" ve güncel görevlerimiz**

Günümüzde neredeyse dünyanın her parçasında emperyalist devletlere, tekellere, onların tekli veya çoklu kurumlarına, bunların yaptırımlarına ve de sonuçlarına yönelik ciddi protestolar yaşanıyor. Bunlar her geçen gün sayı olarak çoğalmakta, daha fazla ülkeye yayılarak radikalleşmektedir.

Buna, yirmi yılı aşkındır kış uykusuna yatırılanların uyanışı, veya son yirmi yılın en gelişkin anti-emperyalist öfke ve bilincin gelişmesi de denebilir. İşte bu makalede, özellikle son on yılda; dünyamızda "küreselleşen" bir kaç sorunu; "küreselleşme", "özelleştirme" ve sahipleri olan "IMF-WB-WTO"ya değineceğim.

Bize yeni diye yutturulmaya çalışılanların hiç biri de yeni değildir. Kimisinin yüz yıllık, kimisinin 50 yıllık bir tarihi var. Bu bakımdan yaptırımları,

etkileri ve sonuçları da yeni değil. Ancak çünkü yaptırımları ve de sonuçları, günümüzde ki gibi, toplumun bu kadarını etkileyen, karşısına alan düzeyde de değildi.

Sonu gelmeyen ideolojik saldırı ve manipülasyonlarla, deyim yerindeyse toplumun ezici bölümü hem "kış uykusu"na yatırıldı, hemde bu saldırıların güçlü bir toplumsal tabanı haline getirildi. Ülke ve toplum hızla kalkınacak, zenginleşecek, refaha kavuşacak dediler. İşsizlik ve yoksulluk son bulacak, herkese demokrasi ve fırsat eşitliği gelecek dediler. Büyük sınıf farklılıkları, çelişkileri kalmayacak, herkes eşit olacak dediler. Ve onlara göre bu, "tarihin ve sınıfların sonuydu".

Biraz karikatürize ettiysem de, durum böyleydi. O zamanlar, bunun önünde durmak, eleştirmek fena halde zor, mangal gibi yürek isterdi. İdeolojik dirayetin en fazla gerektiği dönemlerdi! Devrimci saflar ciddi şekilde sarıldı, çarpıldı. Sonunda bir çoğu emperyalist burjuvazinin "küresel demokrasi" ve "insan hakları" olmasına takılarak, secdeye ve buyruklarına amade

duruma geldi.

Ama bugün! Dün bunlardan övgüyle bahsedenler ve toplumsal tabanı haline gelenler bugün, bunlar için yıkılınsın, dağılınsın, gitsin diyor. Peki nasıl oldu bu? En kestirmeden bu, **gerçeklerin devrimci olmasından** geliyor.

En güçlü ideolojik silahları "küreselleşme" idi. İletişim araçları, medyası, ideologları, üniversiteleri, paralı hocaları-uşakları ve ideolojik ajanları sayesinde hem toplumun hem de bir çok eski devrimcinin beyinleri dumura uğratılmış, allak-bullak edilmişti. Çok sinsi ve bilinçliydi. "Ne kapitalizm ne sosyalizm. Ne komünizm ne faşizm..." dedi. Bunları da ustaca kullandı. "Yeni bir dünyada, yeni bir düzen gelecek"ti.

Görünüşte "tüm eski düzen ve ideolojilere karşı"ydı ama gerçekte, sadece kendisine, dikensiz gül bahçesi istiyordu. Kozları çok, taktikleri güçlüydü. Çünkü sınıf bilinci bullanmış, tarih bilinci sarsılmış, insanı insan yapan toplumsal değerler ise "modası çoktan geçti" denerek, ayaklar altına alınmıştı. Onurlu çıkışlar, baş-kaldırılar yok değildi fakat, yükselen "yeni değerler"ın

burjuva okyanusunda, çok etkisiz kalıyordu.

Böylelikle en faşist, en ırkçı, en şoven ideolojiden daha tehlikeli ve kapsamlı olan "küreselleşme" ideolojisine, "ilericilik" rolü üstlendi. Eski tüfekler en aktif görevleri üstlendirildi. Öyle ya "küreselleşme" ile demokrasi, bolluk, eşitlik, refah gelecek, yeni bir düzen kurulacaktır! Dolayısıyla, bir çoğu bu 'yeni' düzende kendisine tez elden bir yer bulmak için, sanki yarışa girmişti! Bir yarıştı ki bu, sormayın! Yitip gitmenin ve insanı insan yapan toplumsal varlığından uzaklaşmanın yarıştıydı!

En büyük kozlarından biri de "internet" idi. Çünkü bağlantısı olan herkes onunla heryere(!), her şeye(!) ulaşıyordu. Madem bilgisayar dünyasında herkes her yere(!) ve herşeye(!) ulaşıyor, o halde bu dünyada olan herkese de eşitlik ve bolluk ulaşacaktı. Öyle ya "internet" bunu kanıtlamıştı.

Dünyaya sanal bir dünyadan bakışlarından, herşeyi de sanallaştırmışlardı. Fakat bunu, bizlere sanal değil, "gerçek" diye yutturmaya çalıştılar. Üretmeden tüketimin olamaya-

Üst meclis veya eyaletler konsülü anlamındadır. 250 üyedir. Seçimleri altı yılda bir yapılır. Daha çok danışma kurulu mahiyetindedir. 250 üyenin 13'ünü devlet başkanı atar. Bu kişiler bilim, sanat, edebiyat ve sosyal hizmetlerde yetkin kişiler arasından seçilir. En fazla üyeye sahip eyaletler; Uttar Pradeş 34, Bihar 22, Mharastra 19.

Eyaletlerde en yüksek konuma sahip kişi, merkezdeki başkan tarafından atanır. Atama beş yılda bir yapılır. Nasıl ki başkan tüm eyaletlerinin birleşik başkanı ise, vali de tek eyaletin başkanı statüsündedir. Bazı eyaletlerde (örneğin andra Pradeş, Tamil Nadu, Bihar vb.) iki meclis, diğerlerinde ise tek (Vidhan Sabha) meclis vardır. Bunlar;

Vidhan Sabha: Yasam meclisi veya alt meclis

Vidhan Parishad: Yasama konsülü veya üst meclis.

Devam edecek.

14. ATİK Kongresi başarıyla gerçekleştirildi

Üç federasyon ve üç ülke komitesini temsilen 105 delegenin katılımıyla gerçekleştirilen ATİK 14. Kongresinin Türkiye zindanlarında F tipi hücre uygulamasına karşı direnerek şehit düşen devrimci tutsakların anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Delege temsilinin ardından ATİK Başkanı yaptığı açılış konuşmasında; Türkiye'deki geliş-

melelerin emperyalist politikalarından ayrı düşünülmemeyeceğine vurgu yaparak; F tipi zindanlardaki direnişin en canlı gelişme olduğunu söyledi. Türkiye'de yeniden yapılanma denilen; özelleştirme, emperyalist tekelleri bağlamayan yasaların çıkarılmasının AB aldatmacasıyla hayata geçirildiğini ifade eden ATİK başkanı; Avrupa'ya göçün 40. yılına girilen bir süreçte göçmenlerin hala ayrımcılığa tabi tutulduğunu, serbest dolaşım hakkına sahip olmadıklarını gençlerin meslek eğitiminde karşılaştığı zorluklar, eğitimdeki eşitsizlik vb. kaynağının yabancılar yasası olduğunun söyledi.

Halkın öfkesini yatıştırmak için Avusturya'ya bir dizi yaptırım kararları alan sosyal demokratların çok geçmeden ırkçı milletvekillerini ve bakanlarını kendi ülkelerinde törenlerle karşıladıklarını belirten Başkan; Almanya'da ırkçı parti ve çevrelerin faaliyetlerinin yasaklan-

ması tartışmalarının Avusturya'dan farklı olmadığını söyleyerek köklü değişikli ve önlem alınmadıkça ırkçılar saldırmaya devam edecekler diye konuştu. Emperyalistler arası pazar dalaşına paralel olarak artan yerel savaşlarda emperyalizmin parmağı olduğuna da dikkat çekilen konuşmanın sonunda emperyalizmin her türlü hesap oyunları Tohumun toprağa kök salmasıyla filizlendiği ve meyve vermeye başladığı belirtildi.

Uluslararası Acil Komite'nin 7. Delegasyonu Peru'daydı

1980'den beri Halk Savaşı'nı başarıyla sürdüren Peru Komünist Partisi (PKP) Başkanı Dr. Abimael Guzman (Başkan Gonzalo) 12 Eylül 1992'de Lima'da yakalanmasının ardından, 7 Ekim'de El Collao'da yeraltında özel olarak yapılmış bir hücreye konuldu ve 8 yılı aşkın bir süredir bu insanlık dışı ve Peru yasalarına bile aykırı bir biçimde izolasyona tabi tutularak en yakın aile fertlerinden, avukatlarına kadar kimseyle görüştürülmüyor. Aynı şekilde 1999'da tutuklanan PKP önderlerinden Oscar Ramirez Durand (Yoldaş Feliciano) ve 4 bini aşkın politik tutsak ve savaş esiri de tecrit koşullarında ve zulüm altında yaşamlarını sürdürüyorlar.

IEC(Dr. Abimael Guzman'ın yaşamını savunmak için Uluslararası Acil Komite) Gonzalo'nun yakalanmasının ardından oluşturuldu ve tüm kıtalardaki birçok ülkede uluslararası kampanya örgütledi. 1992'den 1995'e kadar IEC, bu yasadışı ve insanlığa aykırı izolasyona son verilmesi ve katledilmesini engellemek için Peru'ya bir uluslararası delegasyon gönderdi. Bu delegasyonlardan 7.si 25 Mart'ta Lima'ya ulaştı. 26 Mart'ta Peru hükümetinin Başkan Gonzaloyu ziyaret etmelerine izin vermesi için Adalet Bakanlığı ile görüşüldü. IEC delegasyonunun Peru ziyareti 8 Nisan seçimlerini hemen öncesinde gerçekleşti ve seçimler konusunda "IEC, kimin seçildiği önemli olmadan, USA kontrolündeki Peru rejiminde hiçbir temel de-

ğişiklik olacağına inanmıyor" şeklinde açıklama yaptı.

Görüşmelerin ardından 29 Mart'ta 7. IEC Delegasyonu bir basın toplantısı yaptı. Basın toplantısında delegeler 'Peru halkına Mesaj' da okudular. Mesajda: "IEC'nin 7. Delegasyonu, daha öncekiler gibi çok önemli bir görev üstleniyor: E) Callao Hapishanesi'ndeki Dr.Abimael Guzman Reinosa ve diğer politik tutsaklar üzerinde uygulanan ciddi izolasyon durumuna son vermek, Aynı zamanda Peru Hapishanelerindeki tüm politik tutsaklara yönelik uygulamalardan son derece endişeliyiz. Dünyanın bütün bölgelerinde, birçok insan bu delegasyonun ne yaptığını izliyor; ayrıca Dr. Guzman ve diğer 4000 politik tutsakların kaderine derinden ilgi gösteriyor."

Delegeler, Gonzalo'nun sağlık ve refahından emin olmak için Guzman'la görüşmek için sivil ve askeri yetkililere de gittiklerin aktardılar. Fujimori-Montesinos diktatörlüğü, onun adına konuşma isteği ile izolasyonu kullanmaktadır. Dr. Guzman direkt kendisi kitlesel medya da ve hiçbir baskı olmadan yapmadan hiçbir deklerasyon kabul edilemezdir. Hiçbir hükümet politik tutsaklar adına konuşma yapma yetkisine sahip değildir ve tabiki hükümetin Gonzalo üzerindeki uygulamayı değiştirdiği iddiaların ispatlamasının tek yolu, bizzat Dr. Guzman'ın kendisinin açıklama yapabilmesidir" denildi.

çağını ve üretim araçlarının kimlerin mülkiyeti ve tekeli altında olduğunu ise bilinçlice unutmışlardı. "Emperyalizm artık yoktu, ki olsa bile, niteliği değişmişti!"

Bunun ekonomik temelini ise neo-liberal politikalar üzerine kurmuşlardı. Yani emperyalist sermaye önünde en ufak bir engel ve sınırlamanın olmasını ve herşeyin serbest pazara uygun şekilde (serbest piyasa ekonomisi) yeniden yapılanmasını, liberalleşmesini emrediyordu efendiler.

Bunun için tüm kamu işletmelerinin hızla özelleştirilip kendilerine bir an önce peşkeş çekilmesini dayattılar. Fakat yetinmediler, doymadılar. Yenilerini dayattılar. Adına kamu hizmeti denilen; sağlık-sosyal-kültürel-egitim gibi hizmetlerin de özelleşmesini buyurdular. Sonuçta; daha önce hiç bir dönemde görülmeyen düzeyde açlık, sefalet ve yoksullukla karşı karşıya getirdiler insanoğlunu!

Ve insan bir kez daha uyandı! Ürkek ve titrekçe de olsa, sallantılı ve tereddütlü de olsa bujuvazinin zifiri karanlık dünyasından, proletaryanın ay-

dınlık dünyasına doğru yürümeye kalktı. Ama uyutulurken pek çok değerinden olmuştu. Büyük vurgunlar yemiş, çok ağır tahrifatlar almıştı. Ama olsun, yürüyor! Sarsıldıkça sarsmayı bir kez daha öğrenecek!

İşte günümüz dünyasında, pek çok ülkede bu saldırılara (küreselleşme, özelleştirme) ve de bu saldırıların hazırlanmış kurumlara Uluslararası Para Fonu(IMF), Dünya Bankası (WB) ve Dünya Ticaret Örgütüne (WTO) karşı giderek radikalleşen, kitleselleşen protestolar var. Üstelik bunun daha da gelişeceği, güçleneceği, bilinçli ve örgütlü bir karakter kazanacağı potansiyeli de var.

Bunu ülkemizde ki gelişmelerden de görebiliriz. Daha düne kadar, en iyi durumda, bu politika ve saldırılara karşı toplumda genel bir sesizlik varken bugün, öfke ve tepkiler sokaklara, meydanlara akıyor. Bu gelişmeler sadece ülkemizde değil, dünyanın dörtbir-yanında yaşanıyor.

İşte tam da bu noktada; "küreselleşen sorunları" ekonomizme düşmeden, kitle kuyrukçuluğu yapmadan, politik

iktidar hedefiyle, halk savaşı stratejisine kilitleyerek ele almak durumdayız. Bunun somutlanmış taktik politikaları, yol ve yöntemleri üzerinde özel yoğunlaşma sağlamalıyız.

Zaten Proletarya Partisi'nin güncel taktiği, tam da bu gelişmeler kaşısında, somutlanmış görevlerimizin ne olduğunu gösteriyor. Aynı şekilde, enternasyonal alanda kuruluş çalışmaları yürütülen anti-emperyalist nitelikli "Halkların Uluslararası Mücadele Ligi", böylesi sorunlara daha bilinçli, koordineli, örgütlü ve güçlü şekilde müdahale etmemize olanak sağlıyor.

Şimdi görev; asla stratejiden sapmadan, stratejik çıkarları bir an olsun unutmadan güncel görevlere somut olarak yoğunlaşma zamanı. Unutulmamasıdır ki, kitlelerin kavga meydanlarına çıkması her zaman iyidir. Çünkü mücadele alanları en geri, en tutucu ve devletçi olanları bile sarsar. Kuşkusuz bu sadece bir başlangıcı ifade eder. Bunu daha ileri mevzilere çekmek, bilinçlendirmek, örgütlemek ise komünistlerin görevidir.

Dolayısıyla, bugüne kadar tutucu ve

devletçi yönleriyle tanınmış köylü, küçük üretici ve esnafların en geri şekliyle de olsa, sokaklara çıkıp devleti ve emperyalist kurumları protesto etmesi, ülkemiz somutunda kesinlikle az bir şey değildir.

Özellikle ülkemizde, devrimin objektif koşulları bir hayli iyi, hatta mükemmel. Fakat devrim için bunun yeterli olamayacağını da hepimiz iyi biliyoruz. Şimdi görev, bu mükemmel devrimci koşulları devrim lehine kullanacak, devrim ırmağına kanalize edecek subjektif güçlerdedir. Yani top bizde!

Bu, Proletarya Partisi'nin stratejiyi taktiklere, teoriyi siyasete ne denli ustaca uyguladığına ve bunda ne kadar yaratıcı olduğuna bağlıdır. Komünistlerin bilinçli-hedefli-yaratıcı-örgütücü politikaları ve pratikleri tayin edicidir.

Ulusal ve uluslararası alanda anti-emperyalist mücadeleye daha büyük ivmeler kazandırmak, ona güç ve bilinç katmak en başta, dünya komünistlerinin-Maoistlerinin görevidir. Bunun önemini kavrayarak, daha büyük atıllara girelim!

NEHİR / Zeki Aydın

Söz hükmünü yitirdiği yerde...!

O nlar, hücre hücre ölüyorlar. Onlar, birer birer katlediliyor.

Ve onlar, yani komünist ve devrimciler; insanoğlunun en doğal demokratik haklarını elde etmek için ölüyorlar.

Onlar, insanlığın yaşamının sınırlarını genişletmek ve biraz daha özgürleştirmek için ölüyorlar.

Onlar, ölümü kutsamıyorlar. Tersine, halkın yaşamını ve geleceğini çalanları ve onları ölüme mahkum eden insan müsvetelerinin suratına, hücre hücre tükürüyorlar.

Komünist ve devrimciler, insan yaşamını yaşanır kılmak için hücre hücre ölümsüzleştiriyorlar.

Ve onlar;
“Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olabileceğimiz yeri seçmişsek; hiç bir yük bizi kamburlaştıramaz. Çünkü o artık herkes adına ödenecek bir bedeldir; artık tadına vardığımız şey yoksul, kısıtlı, bencilce bir sevinç değildir, mutluluğumuz milyonlara aittir.” (Marks) diyerek, kaybedecekleri hiç bir şeyin olmadığını, ama kazanacakları bir dünya olduğunun bilincinde olarak bu mücadeleye atıldılar. Ve hücre hücre ölmenin sonucu ne olursa olsun kazanacak olan onlardır.

Bu bir var olmanın, devrimci umudu yükseltmenin ve geleceği kazanmanın destanıdır. Ama asla tükenişin destanı olmayacaktır. Onlar, işçi sınıfı ve halkların elinde, büyük insanlığı tüketmeye çalışanların hücre hücre tükenişlerinin, sembolleri olarak kalacaklardır. Çünkü onlar, geleceği hücre hücre örüyorlar. Faşizmin yok etme ve sindirme politikasına karşı, ölüme meydan okudular ve okuyorlar. Geleceği olmayanlar, umutsuzlar, tükeniş omuz verenler, umudun yanında olmayanlar, zalimin zulümüne direnemezler. Ama o kahramanlar, zulümün sahibi zalime isyan, umuda selam diyerek direnişe geçtiler. Bu kahredici ve yaratıcı direniş destanından, dost da düşman da payına düşeni alacaktır.

Tarih, bu kahramanca mücadeleye atılanları asla unutmayacak ve bu kahramanlık destanı, bundan sonra mücadeleye atılacak olanların yüreğinde hep, terdüksüz ileriye fırlayacak ve geleceğin yaratıcısı birer mermi olarak duracaktır.

Bu kahramanlar üzerine çok şeyler yazılacak ve konuşulacaktır. Dünyanın gelecekteki aydınlığın bir parçası da, onların hücrelerini birer birer yakarak oluşmasının ürünü olduğu, kuşaklar boyunca söylenecektir.

Ve siz leş kargaları; Hiç biriniz hesap vermektan kaçamayacaksınız. Er ya da geç, dökülen kanların hesabını vereceksiniz. O kahredici ve yaratıcı gün geldiğinde, halkın ayakları altında ezilmekten kurtulamayacaksınız. Ve inanın, akıtığınız kan denizinde boğulacaksınız.

Geleceği olmayanlar, geleceği karartmak için zulüme baş vurur. Gıdasını zulümden alır. Geleceği kurtarmak ve kazanmak isteyenler ise, zulüme karşı direnirler ve zulümün sahibi zalimi, gece uykusunda bile rahat bırakmaz. İnsanlık tarihi boyunca, tarih böyle yazılmıştır.

Başta, yeminli halk, devrimci ve komünist düşmanı Ecevit, mezarda da olsa mutlaka hesabı sorulacak. O, asla mezarında rahat uyuyamayacak.

Elini devrimci ve komünist kanıyla yıkayan bozkurtları da D. Bahçeli faşistini kurtaramayacak. Hitler ve Mussolini ve daha nice halk düşmanı faşistler gibi, o da, halkın ve halkın yetiştirdiği devrimci ve komünistlerin gazabına uğrayacaktır. Dökülen bunca kan, yakılan evler, söndürülen ocaklar, hücre hücre katledilen devrimci ve komünistlerin ateşleri, o ve onun gibilerini mutlaka yakacaktır.

Burjuvazinin kirli siyasetini, vurgunculuk ve soygunculukla beslemeyi meslek edinen, halkın kanını bir vampir gibi emerek, onları açlığa mahkum eden, komünist ve devrimcilerin katliamına onay veren faşizmin liberal yüzü M. Yılmaz'da hesap vermektan kurtulamayacak.

Faşizmin adaletinin temsilcisi, güneş görmemiş ölü yüzlü H. Sami Türk asla hesap vermektan kaçamayacak. O, profesör yaftasını çıkarıp, “katil” yaftasını boyuna astığı günden itiba-

ren, hapisanelerindeki komünist ve devrimcilerin katledilmesinin bir numaralı sorumlusu olarak hesabını verecektir. Kitleleri kandırmaya çalışması ve oyalaması da onu kurtaramayacak. Hücre hücre ölüme mahkum ettiği insanların çektikleri acıları o da bir gün tadacak ve ancak o zaman insan olmanın erdemliğinin değerini anlayabilecektir.

Zindanlarda hücre hücre ölüme mahkum edilen insanların analarının, eşlerinin, çocuklarının çektikleri ızdıraplarını ve insanlık aleminin yüz akı bu insanların coplanmaları, saçlarında tutulup yerlerde sürünmelerinin; insan onuruyla bağdaşmadığını, o zaman, ancak o zaman anlayabilecektir. Halk ve halkın ilerici evlatları onu, bu erdeme mutlaka ulaştıracaktır.

İnsan müsvetelerine insanlığı öğretmek gerekiyor. Onların, insanlığı daha fazla kirletmelerine izin verilmesi, büyük insanlığın daha fazla acı çekmesi anlamına geliyor. Ama, bu insan müsveteleri, insanlığı, asla kendiliğinden öğrenemeyecektir. Bu nedenle, insanlığa sahip çıkan ve onu temsil eden işçi sınıfı ve tüm ezilen emekçiler, çürümüş faşist düzeni yıkıp kendi siyasal iktidarlarını kurduklarında, gerçek hesabı sormuş olacaklardır. Fakat, o güneşli güne kadar, tek tek hesap sormaktanda geri durulması sınıf mücadelesinin en doğal yasalarına ve halkın haklı istemlerine ve adaletine terstir. Halkın adaleti er ya da geç yerine gelecektir.

Sanmayın ki, insanlık erdemiyile yoğrulmuş her yanan hücre, boşuna yandı ve yanıyor. O hücreler, onları yakanların kanlı saltanatlarına birer mermi olarak geri dönmesini de bilecektir.

Bazan sözün hükmünü yitirdiği anlar olur. Bugün böylesi bir süreci yaşıyoruz. Kan emici vampirlerin sözden anlamadığı yerde, halkımızın ünlü deyişiyle, “kötek” başlar. Bir başka söylemle; sınıfın değişik mücadele biçimleri ve araçları devreye sokulur.

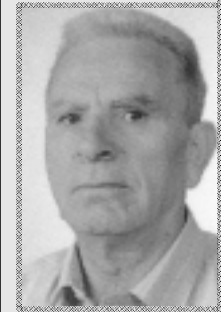
Faşist Türk egemen sınıfları, kanlı diktatörlüklerini bu denli pervasızca yürütmeleri, onların güçlü oluşundan değil, komünist ve devrimci güçlerin zayıflığından güç alıyorlar. Bu nedenle, ortak noktalarda güçleri birleştirmenin ve kitleleri ortak hareket ettirmenin kaçınılmazlığı açıktır. Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde dahi bölünmüşlük, bizlere kaybettiriyor. Ortak noktalarda güçleri birleştirmesini bilenler, daha geniş kitleleri kucaklamasını ve onlarla derinlemesine ilişki kurmasını da becerecektir. Güçler birleştirilmeli ve daha güçlü kitlesel hareketleri gerçekleştirebilmeliyiz. Ortak noktalarda birlik, karşılıklı tavizleri vermeyi de zorunlu kılar. İlkesel olmayan noktalarda taviz vermeyenler, geniş yığınlarla birleşemez ve devrim safına akacak geniş yığınların birliğini bir mücadele potasında toparlayamaz.

Sınıf bilinçli öncü, kitlelerdeki kıpırdanışı iyi değerlendirmeli, derlenip toparlanmalı ve derinlemesine örgütsel ağlar yaratmalıdır. Türk egemen sınıflarının sancıları asla birtmeyecek ve önümüzdeki günler, yer yer güçlü kitlesel depremlere gebecektir. Disiplinli, ilkeli örgütlenme ve çalışma tarzının yanı sıra, kitleler içinde derinlemesine örgütlenme, meyvelerini er geç verecektir.

İlan

8 Şubat 2001 tarihinde Erzincan-Dereköy mıntkasında faşist TC güçleriyle girdiği çatışmada ölümsüzleşerek şehit düşen SELDA CAMKIRAN'ı saygıyla anıyor, Camkiran ailesine başsağlığı diliyorum.

Viyana'dan Pala

İlan

24 Ocak 1988 tarihinde İstanbul'da polis tarafından katledilen devrimci

Manuel Demir'in babası Hacı Demir, Hollanda da yaşamını yitirdi.

12 Eylül'ün zindan kapılarında ter döken 1915'lerde kıyıma uğratılan halkının acısını yüreğinde sızı olarak taşıyan **Hacı Demir**'i saygıyla anıyoruz.

işçi-köylü gazetesi

Yeni bin yılda Onunla Doruklara

Katledilişinin 28. yılında Kaypakaya'yı anma gecesinde buluşalım!

Program

- *Suavi ve Grubu
- *Tolga Sağ
- *Emre Saltık
- *Ekrem Ataer ve Grubu
- *Yasemin Aksu ve Grubu
- *Partizan Ozanlar
- *Siyamed

Sinevizyon

Halk Oyunları

Delegasyonlar

Konuşmalar

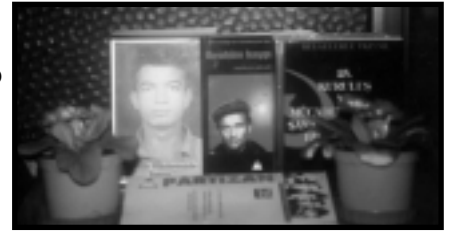

Tarih: 12 Mayıs 2001 Saat: 16:00
Yer: Friedrich-Ebert Halle Sternstr./Erzbergstr.
 89 Friesenheim-Ludwigshafen

Gece Tertip Komitesi

İlan

“Sıradaki saflara
 Çapraz fişek kuşanıp
 Elde mavzer
 Yürekte seveda
 Kızıl bayrağın göl-
 gesinde işçi-köylü
 ordusuna”

Amasya'nın Dersim'li çocuğu Özgür Güler ant olsun ki
 sözümüz var göğün mavisine-toprağın karasına ve çocukların
 gözlerine. Devrime kadar savaşacağı, yeminimiz olsun bütün
 insanlığa.

Bir yoldaşın

İlan

Gül kokuyorsun gül
 Amansız kokuyorsun
 Ve acı ve yiğit ve nasıl
 gerekiyorsa öyle...
 Bu koku dünyayı

tutacak

Neredeyse
 Gül diye bağırarak
 Çocuklar bütün herkes
 Hep bir ağızdan

TKP/ML Dava Tutsağı Nil Pınar Arın
 Gebze Hapishanesi Ölüm Orucu Direnişçisi

İlan

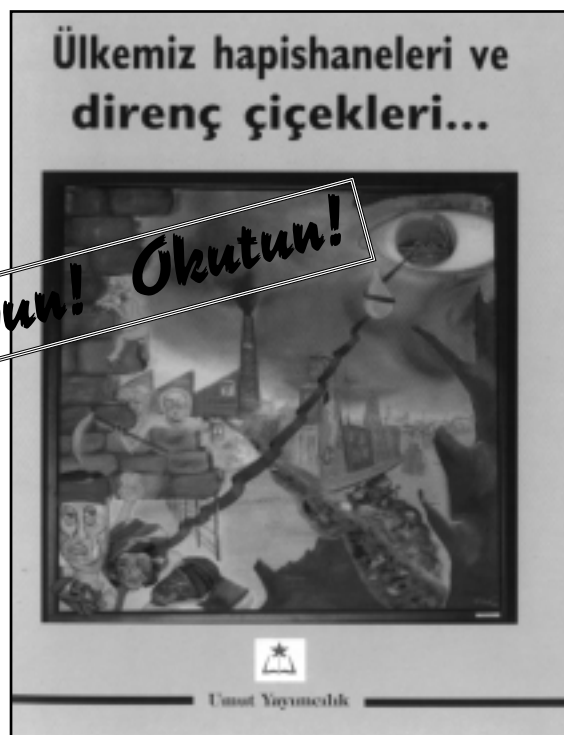
ATİK internet'te
 Adresimiz:
www.atik-online.org
 E-Mail:
atik1986@compuserve.de

- Hazırladığımız sayfa düzenine ilişkin arkadaşlardan öneriler bekliyoruz!
- Günlük açıklamalar, bildirimler ve haberler sayfamızda okunabilir!
- Mücadele gazetesine bölgelerinizdeki haberleri, yorumları, resimleri vs. E-Mail adresimize yollayabilirsiniz!
- Tüm bölgelerimiz kendi E-Mail adreslerini ATİK'in E-Mail adresine yönlensinler!

Mutlaka okuyun! Okutun!

ESNAF ARKADAŞ:
 “Susma sustukça sıra sana gelecek” dedik
SUSTUN, SIRA SANA GELDİ!
 Hala susanlar, sırasını bekleyenlerdir.

Esnaf arkadaş; sözümüz sanadır!

Nihayet yılan senin kapını da çaldı, sana da dokundu. Şimdi “ben yaşasın” dediğin yıla kızıyor, tepki duyuyorsun. “Ben sana ne yaptım, beni neden sokuyorsun” diye öertli yor, ben anarşist-terörist değilim, bana böyle yapma” diye yakınıyorsun. Santıyorsun! anarşist-terörist dedüklerin sırtından gelmiş yaratıklar, dış devletlerin mağdurları... Yetkililer sa hep o yılanın söylediği için senle orta inandı, onun ağzından çıkan doğru sandın. Ama şimdi de senin için aynı sözleri söylemeye başladılar. Sizin de “esnaf olmadığımızı” provak, yon yaptığımızı söylüyorlar... Devam edersen de, hiç kuşkun olmasın ki; seni de anarşist, terörist ilan edecek ve F Tiplerine kapatacaklar... Çünkü oradakilere; hakkını/bakkımın isteyen bünde kararlı olanlardır. Sen de kararlı olursan, sana da aynı şeyi yapacaklar.

İnanmıyor musun?
 Sen zaten doğru söyleyen bizlere geçmişte de inandırmış, IMF güdamlü İktidarın yollarını inanmıştın.

“Doğru söyleyen dokuz köyden kuvular” mı? Doğruyu ilk dile gencilerin kellesi de yılanlar tarafından alınmak istenir.

Sizden önce yaşayan ve hakkını arayanlar, bunda kararlı olanlar, yılanlar tarafından söka... Sizi de öyle...!

Lal Salam Comrades!

Hindistan!

Her yönüyle karmaşık, çok renkli, çok çelişkili, çok zor anlaşılır... bir ülke. Hindistan toplumunu anlamak ve tanımak ise, çok daha zor.

Kendisine has özellikleri bir hayli fazla olan bir toplum. Onun tarihsel, toplumsal, kültürel, inançsal özelliklerini bilmeden, tarihini öğrenmeden bugünü anlamak çok zor. Görmeden, yaşamadan ve detaylı bir araştırmaya girişmeden Hindistan'ı ve toplumunu yeterli düzeyde tanımak çok zor.

Sadece burjuva-feodal devletin ve hükümetin nasıl yönettiğini değil, aynı şekilde bu ülkenin yurtsever-demokrat-ilerici-devrimci ve komünistlerini tanımak, özgül politikalarını anlamak için de kayda değer bir zaman harcamak gerekiyor.

Hem yazı içinde geçen konuların daha iyi anlaşılmasıyla ve hem de daha kapsamlı bir bilgiye sahip olunması bakımından, Hindistan ve Hindistan toplumu hakkında ve de onlara mal olmuş bir takım özellikleri konusunda ön bilgiler vermek, okuyucu açısından yararlı olacaktır.

Bu nedenle yazının ilk bölümlerini ülkenin, toplumun ve de yazının ilerleyen bölümlerinde ülkenin, toplumun ve de yazının ilerleyen bölümlerinde somut olarak ele alınacak bazı konuların kolay anlaşılması için genel ön tanımlarını yapıyorum. Amacım, önümüzde ki dönemlerde devrimci mücadelesini, halk savaşını daha fazla işleyeceğimiz bu ülke ve toplumu hakkında daha derli toplu bilgi vermektir. Fakat bunun çok eksik ve genel olacağını biliyorum.

İSMİN TARİHÇESİ:

Hindistan tarihten günümüze birçok isimle bilinmiştir ancak, bunlar arasında en önemlileri ve bilinenleri şunlardır.

ARYAVARTA: Aryanların toprağı-yurdu anlamındadır.

BHARAT: Ülkenin birli-

ğini ilk gerçekleştiren eski çağda bir Hint kralıdır.

HİNDUSTAN: Eski Farslılar (İranlılar) İndus ırmağı çevresinde yaşayan topluluklara "Hindu" adıyla hitap ederlerdi. Bu bölgeye de "Hindustan" derlerdi.

İNDİA: Eski Yunanlılar ise İndus ırmağı çevresinde yaşayanlara "İndia", bölgenin kendisine de "İndia" derlerdi. Dolayısıyla tüm Avrupa dillerinde Hindistan ismi "İndia"dır. "Hindustan" ve "İndia" kavramlarının ikisi de "SİNDHU" (daha modern olan indus) dan türetilmiştir. Günümüzde devlet tarafından kabul edilmişki resmi ismi var Hindistan'ın BHARAT ve İNDIA.

DÖNEMİN EN İLERİ MEDENİYETİ OLAN DRAVİDİANLARIN YIKILIŞI; İŞGALCI ARYANLILARDAN SÖMÜRGEÇİ İNGİLİZLERE UZANAN KISA TARİH; HİNDİSTAN!

İndus vadisi ve Ganj nehrinin bir kısmı, dünyanın en eski ve en önemli üç medeniyet merkezlerinden biridir. (Diğer ikisi Nil vadisi ve Mezopotamya'dır) İndus ırmağı ve vadisi günümüzde Pakistan'ın sınırları içerisinde yer alır. Özellikle MÖ. 2500-1500 yılları arasında burada en gelişmiş medeniyetler yaşıyordu. O dönemler kuzeyde Harappa (Lahor'a yakın), güneyde Nohenjo-Daro (Karachi'ye yakın) şehirlerinin her birinde en az 40 bin kişi yaşıyordu.

Hindistan'ın yerlileri ve dönemin en gelişmiş medeniyeti, İngilizce'de Dravidian adıyla bilinen medeniyettir. Günümüzde varlığını sadece bir dil grubu adıyla sürdürmektedir. Bu dil grubu günümüzde Tamilce, Teleguca, Knarişçe ve Malayalamca'da ifadesini buluyor. Bu medeniyet Hindistan'ın her tarafına dağılmış durumdaydı. Fakat dışarıdan kuzeyden gelen Aryanlıların saldırısı sonucu sonradan güney Hindistan'a çekilmek zorunda kalmış. Tarım ve ticaretle uğraş-

yorlardı. Savaşçı değil idari işlerde ilerlemiş kavimlerdi. Dolayısıyla en ileri medeniyeti temsil ediyorlardı. Anaerki bir topluluktu. Yılanın kutsaklığına ve Dünyanın arı tanrıca olduğuna inanırdı.

Bunlarda (Hint yerlileri) Kast sistemi yoktu. Burada yaşayan gelişmiş medeniyetlerin sona ermesindeki nedenlerini şöyle sıralayabilirim. Coğrafi koşullar ve iklimsel değişimler kabilelerarası sürekli devam eden savaşlar ve özellikle de Aryanların gelişi.

Aryanlılar (Farslılar-İranlılar), Hititler gibi, Hint-Avrupalı kavimlerdenidir. Esas ve ilk vatanları günümüz güney Rusya'sı ve Kazakistan'dır. Hititler Anadolu'ya, Aryanlılar ise ilk önce İran'a daha sonra da Hindistan'a göç eder. Zaten günümüzde ki İran ismi de Aryan'dan türetilmiştir. Bunlar savaşçı kavimlerdir. Yanısıra hayvancılıkla uğraşırlardı.

Aryanlıların Hindistan'a ilk gelişi, MÖ 2000 yıllarında Penjap bölgesini işgal etmeleriyle başlamış. Kendileriyle birlikte ateş tanrısı "Agni" ile savaş tanrısı "İndia"yı da getirmişler. Savaşçı kavimler olduklarından Dravidianları yenmiş ve Hindistan'ın büyük kısmında egemenlik kurmuşlar. Daha sonra yerleşik ve şehir yaşamına geçerek, tarımla ve ticaretle uğraştılar. Büyük şehirler, güçlü krallıklar kuruldu.

Yazı dilleri yoktur. Dolayısıyla tarihlerini ve dini inançlarını sonraki dönemlere yazılı değil, sözlü olarak taşımışlar. Buna "VEDAS" deniyor. Vedaslar dünyanın en eski dini olan Hinduizmin temeli sayılır. Sanskritçe yazılmıştır. Sanskritçe, daha sonralar Hindu üst kastlarının (egemen sınıflarının) dili haline geldi. Günümüzdeki Avrupalı dillerin birçoğu (örneğin Latince, Almamca, İngilizce) Sanskrit kökenlidir. Aryan'ın Sanskritçede ki anlamı ise, asil ve soyluluk demektir.

Aryanlılar ata-erki bir topluluktur fakat, bir kadın birkaç erkekle de evlenebili-

yordu. Önceleri bunlar arasında sosyal-sınıfsal bir ayrım yoktu. Ama sonraları değişik kabilelerle savaşa girmeleri, onların topraklarına ve ganimetlerine el koymaları yoluyla sınıfsal ayrımlar başladı. Bunlardan önce Hindistan'da "Kast-sistemi" denen bir şey yoktu, bunu getiren Aryanlılar oldu. Yani günümüz Hindistan'ında gördüğümüz "kast sistemi", üç bin yıllık Aryan hediyesidir.

Mekondon kralı "büyük İskender" in işgalinden önce, Hindistan'da birçok krallık ve kabile iktidarları vardı. Bunlar arasında en önemlileri Bimbisara ve Nanda hükümdarlıklarıdır. İskender, ordusuyla MÖ 327 yılında İndus ırmağını geçerek, kuzey-batıdaki küçük krallıkları yenerek Hindistan'ı işgale başlar. Daha fazla ileri gidemez. Mekodonya'ya dönüşte Babil'de (bugünkü Irak) MÖ 323 yılında ölür.

Daha sonraları Hindistan'da etkili olmuş, ülkenin bir kısmını veya büyük bölümünü ele geçirmiş en önemli ve güçlü hükümdarlıklar şunlardır. En önemli olanları Maurya ve Azhok hükümdarlıklarıdır. Maurya tarihte ilk büyük Hint İmparatorluğu'nu kurdu. (MÖ 321) Ashoka döneminde bu imparatorluk en parlak dönemini yaşar.

Günümüzde Ashoka hala çok iyi tanıma ve tutulan bir hükümdardır. Buna ilişkin söylenen birçok hadise vardır. İşte bunlardan en ünlüsü! Ashoka bir Hindudur fakat, çok kanlı bir çatışmadan sonra Hinduizmi bırakıp Budizme geçer. Bu olaydan sonra savaşmayı bırakır, kendisini halkın gelişimine, refahı ve mutluluğuna adanmış söylenir.

Dinlerarası şiddeti dışlayan, toleransı benimseyen ve halkın inancına saygı duymayı temel alan "Dhamma"yı, yani Türkçe'de anlamı "evrensel yasa" olan bir inanç geliştirir. Fakat aynı Ashoka, iktidarını sürdürebilmek için çok güçlü gizli bir örgüt kurar. Ölümüyle (MÖ 232) imparatorluk ta son bulur.

MS en önemli ilk imparatorluklar gupta ve Rajput hükümdarlıklarıdır. Tanrı inancının güçlü şekilde öğretildiği, hem Budizmin hem de Hinduizmin çok geliştirildiği dönemlerdir. Müslümanların ise Muhammed-bin-Kasım, Mahmud Gazni, Muhammed Gori vb. hükümdarlıkları olmuş.

Akabinde 350 yıla yakın (MS 1526-1857) Moğolların egemenliği sürmüştür. Moğol imparatorluğunun Hindistan'daki kurucusu Timur ve Cengiz Han'ın soyundan gelen ve 12 yaşında kral olan Babur'dur. Babur, Türk ve Moğol karışımıdır.

Onun ölümüyle yerine Humayun, Cihangir, Şah Cihan vb hükümdarlar gelmiş. (Bilindiği gibi, ilk Moğolların kurucusu da (1180) 13 yaşında bir çocuk olan Timuçun idi. Bu kişi daha sonra (1206) "tüm insanların imparatoru" anlamını taşıyan Cengiz Khan ismini aldı.)

İngiliz'lerin Hindistan'da ki egemenliği ise tüccarlar (ticaret burjuvazisi) aracılığıyla başlamış. Bunu başlatan ticari şirket ise, Türkçe'de adı Doğu Hindistan Şirketi olan "The East Inda Company" diye bilinen şirkettir. Bu şirketin ticari faaliyetleri Hindistan, Afrika ve Asya'nın diğer bölgeleriydi.

Bu şirket Moğolların iktidarı döneminde Hindistan'da fabrikalar kurdu. Şirketin Moğollar ile sorunlar yaşamaması sonucu İngiliz'ler, 17. Yüzyılın ikinci yarısında Hindistan'a askeri güç çıkararak, ülkeyi işgal etmeye başladılar. Yoğun savaşlar, çatışmalar yaşandı. Bu savaşlarda Moğollar sürekli güç kaybederken İngiliz'ler güç kazanır.

İngiliz'lerin 1858'de Hindistan'ın tüm idari-askeri yönetimi tamamen ele geçirmesiyle (sömürge haline getirmesiyle) birlikte, ticari şirket tarzındaki yönetime son verilir. İngiliz'ler, sömürgeleştirdikleri Hindistan'ı (1858-1949) merkezden atadıkları vali aracılığıyla yönetiyordu.

Devamı sayfa 28'de